

Raftul
Denisei

Anthony Burgess

Portocala mecanică

roman

HUMANITAS
fiction

ANTHONY BURGESS PORTOCALA MECANICĂ

Humanitas

2014

Personalitatea complexă a lui ANTHONY BURGESS (1917-1993) continuă să incite și să deconcerteze. Romancier, dramaturg, compozitor, libretist, eseist, semantician, traducător și critic, totul ține la el de paradox. Literatura i-a adus succesul, dar Burgess ar fi vrut să fie privit mai curând ca muzician („Muzica e o artă mai pură pentru că nu se leagă direct de peripețiile oamenilor”). Pentru a rezista psihic în timp ce scria grozăviile din *Portocala mecanică* a trebuit să se îmbete zdravăn, altminteri se considera înainte de toate un autor comic. El însuși a fost victima unei farse: în 1959 i se diagnostichează un cancer la creier, medicii îi mai dau doar un an de trăit și, vrând să lase în urmă ceva avere, scrie repede patru romane care au succes. Diagnosticul se dovedește greșit, iar Burgess rămâne scriitor. În ciuda nonconformismului violent al *Portocalei mecanice*, în anii '70 îl găsim în America, unde joacă rolul unui distins profesor de literatură.

SCRIERI: *The Complete Enderby*, *Tremor of Intent*, *Honey for the Bears*, *Urgent Copy*, *Nothing Like the Sun*, *Man of Nazareth*, *Earthly Powers*, *The End of the World News*, *The Kingdom of the Wicked*, *The Piano Players*, *A Dead Man in Deptford* ș.a.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

1

2

3

4

5

6

7

PARTEA A DOUA

1

2

3

4

5

6

7

PARTEA A TREIA

1

2

3

4

5

6

7

PARTEA ÎNTÂI

1

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Eram eu, adică Alex, și ai mei trei gășkari Pete, Georgie și Moho, care era chiar mohorât, și stăteam noi în Lactobarul Korova, zdrobindu-ne răzdoacele cum să ne umplem acea seară de iarnă, puiancă de lele sălbatică, rece și neagră, dar în același timp uscată. Lactobarul Korova era un mesto în care se servea lapte plus încă ceva și poate că voi, Fra, ați uitat cum erau mestourile alea, lucrurile schimbându-se de speriat în zilele astea, toată

lumea grăbindu-se să uite și nici măcar ziarele nemaicitindu-se prea mult. Deci, ce vindeau ei acolo era lapte și încă ceva. N-aveau licență pentru băuturi, dar încă nu era nicio lege împotriva noilor chekstii tari pe care obișnuiau să le pună în bătrânul moloko, încât să poți să-l sorbăi cu vellocet sau synthemesc sau drencom sau una sau două alte chekstii care ți-ar fi asigurat cincisprezece minute liniștite de horrorshow, timp în care puteai să-i admiri pe Marele Bog și Sfânta lui Ceată de Îngeri și Sfinți în pantoful tău stâng, iar din mozgul tău să iasă scânteii. Sau puteai trage la măsă lapte cu tășuri, cum ne plăcea nouă să spunem, și asta te ascuțea și te pregătea pentru o partidă murdară de unu-contra-douăzeci, și chiar asta trăgeam noi în seara cu care am început povestea.

Aveam buzunarele pline de denghi, deci nu era chiar nevoie, pentru un plus de ceva poli la teșcherea, să tolkaftim vreun babalâc de celavek în vreo alee, băltind în sânge, în timp ce noi ne număram prada și o împărțeam la patru, și nici să ultraviolentăm vreo puiancă albă în cap, bătrână și tremurândă, încremenită în vreo prăvălie, în timp ce noi o ștergeam cu banii din casă. Dar, cum se zice, banii nu sunt totul.

Toți patru eram la țol ultramodern, ceea ce în zilele alea însemna o pereche de pantaloni negri foarte strâmți, cu o apărătoare pentru bătrâna piftioasă, cum îi ziceam noi, chiar între craci, făcută să te protejeze, dar și cu un soi de model care se putea vedea destul de clar într-o anumită lumină, așa că eu aveam unul în formă de păianjen, Pete avea o ruka (mână, care va să zică), Georgie avea o floare foarte fantezistă, și dragul de Moho avea unul foarte excitant, o lițofață (față, care va să zică) de clown, Moho neștiind prea multe și având, pe lângă toată tristețea unui Toma Necredinciosul, de departe cea mai multă mohoreală. Apoi purtam jachete pe talie, fără revere, dar cu umerii umflați (pleciumeroi le ziceam), la mișto față de ăia cu umeri de-adevăratelea. Apoi, Fra, aveam cravatele alea alb murdar care semănau cu piureul de cartofi pe care ai lăsat urme cu furculița. Purtam părul nu prea lung și aveam cizme horrorshow cu vârfuri ascuțite, durere, pentru tras șuturi.

— Ei, și care va fi să fie mișcarea?

Trei dievuște erau la bar împreună, dar din păcate noi eram patru malciki și de obicei eram toți pentru unul și unul pentru toți. Ascuțitele erau îmbrăcate tot la patru ace, cu peruci una roșie, una verde și una portocalie pe golovane, fiecare costând nu mai puțin decât câștigul lor pe trei sau patru săptămâni, cred, plus un machiaj asortat (curcubee în jurul ocilor și botul

bine vopsit). Mai aveau rochii negre, lungi, foarte strâmte, pline cu broșe mici ca de argint cu diverse nume de malciki — Joe și Mike și tot așa. Pesemne că erau numele malcikilor pe care i-au avut înainte să împlinească paisprezece ani. Se tot zgâiau la noi și mai că îmi venea să zic (cu juma' de gură) ca noi trei să ne cărăm pentru un pic de jumul și să-l lăsăm singur pe dragul de Moho, ceea ce ar fi însemnat doar să-i kupetim o juma de alb da' de data asta cu ceva synthemesc în el, numai că nu se făcea. Moho era foarte, foarte urât și chiar așa cum îl arăta numele, dar era un luptător horrorshow spurcat și expert la tras șuturi.

— Ei, și care va fi să fie mișcarea?

Celavekul de lângă mine, dintr-unul din fotoliile mari, plușate, înșirate de-a lungul a trei pereți, era deja dus bine, cu ocii încețoșați, mormăind tot felul de slove ca „Aristotel a tras din greu să facă ciclame inteligente”. Aterizase departe, pe orbită, și știam cum e, pentru că și eu, ca toată lumea, o încercasem, dar acum gândeam că e un fel de chekstie lașă, Fra. Zaci acolo după ce ți-ai băut bătrânul moloko și ai impresia de rahat că tot ce e în jurul tău ține de trecut. Vidvezi totul ok, foarte clar — mesele, stația, luminile, ascuțitele și malcikii —, dar e ca și cum o chekstie pe care-o știai acolo a dispărut. Și stai acolo hipnotizat de cizma sau pantoful sau unghia sau ce-o fi fost, și în același timp te trezești luat de guler și scuturat ca și cum ai fi un pui de mătă. Te scutură și te scutură până nu mai rămâne nimic. Îți pierzi numele și corpul și șinele și nici că îți pasă și aștepti până când cizma sau unghia se îngălbinesc tot mai tare și mai tare. Apoi luminile încep să explodeze ca bombele atomice și cizma sau unghia sau ce-o fi fost, un pic de murdărie pe turul pantalonilor, se transformă într-un mesto mare, mare, mare, mai mare decât lumea întreagă, și tu tocmai ești pe cale să îi fii prezentat bătrânului Bog sau Dumnezeu, când deodată totul se sfârșește. Te întorci din nou aici, de data asta smiorcăindu-te și balmăjind din bot un buhuhu. Ei bine, e foarte frumos, dar foarte jalnic. Nu ai fost pus pe acest pământ ca să iei legătura cu Dumnezeu. Genul ăsta de lucruri poate stoarce toată puterea și bunătatea unui celavek.

— Ei, și care va fi să fie mișcarea?

Stația mergea și îți intrase în cap ideea că golosul solistului mergea dintr-o parte în alta a barului, zburând în tavan și apoi prăbușindu-se din nou, izbindu-se din perete în perete. Era Berti Laski, chinuind un oldie chiar adevărat, „You Blister My Paint”. Una din cele trei puiance de la bar, cea cu perucă verde, împingea și trăgea din șale în ritmul a ceea ce ei ziceau că e

muzică. Simțeam cum tăișurile din bătrânul moloko începeau să mă străpungă, și acum eram gata pentru unu-contra-douăzeci. Așa că strig: „Afară, afară, afară” ca un câine, și-i trag una celavekului de lângă mine, lângă mine aiurea, că era clăbucit și dus departe, una de horrorshow drept în a lui uha, gaura urechii va să zică, da’ nici că a simțit-o și-i dădea înainte cu „Sistemul telefonic și ce se întâmplă când farfarculele devin rubadubdube”. Da’ avea s-o simtă el, nu glumă, la întoarcerea pe pământ.

— Unde afară? zise Georgie.

— Taci și umblă, zic, și-om vedea ce-o să iasă, Fra.

Așa că ne-am prelinș în măreața noce de iarnă, am coborât pe bulevardul Marghanita, am cotit pe Boothby Avenue, și acolo am găsit exact ce căutam, o malenkaia arătare numai bună să-ți începi seara cu ea. Un celavek, genul profesor amețit și speriat, cu ochelari pe nas și botul căscat în aerul rece al nocei. Avea cărți sub braț și o umbrelă de rahat, venind dinspre Biblioteca Publică, pe care doar ceva liudii o mai vizitau pe atunci. Nu prea aveai ocazia să întâlnești genul burghez după căderea nopții în vremea aia, așa că fără poliție și doar cu drăguții de noi, răutăți de malciki prin preajmă, celavekul ăsta cu mutră de prof mergea singur singurel pe toată strada. Așa că ne încoim spre el, foarte politicos, și-i zic:

— Scuze, Fra.

Păru un malenki pic pugat, vidvăzându-ne chiar patru lângă el, atât de zâmbărețo-politicoso-liniștiți, dar zice:

— Da? Ce doriți? cu un golos ascuțito-profesoral, asta ca să ne arate că nu era pugat defel. Zic:

— Văd că ai cărți sub braț, Fra. E chiar o plăcere rară azi să dai peste cineva care încă mai citește, Fra.

— O, zice tresărind. Chiar așa? Și continua să ne privească pe rând pe fiecare, ca și cum acum s-ar fi aflat în mijlocul unui cvartet politicoso-zâmbăreț.

— Da, zic, nici nu știi cât mi-ar plăcea, Fra, dacă ai fi drăguț să-mi permiți să văd ce cărți ai tu acolo. Nimic nu-mi place mai mult în lumea asta ca o carte bună și curată, Fra.

— Curată, zice. Cum curată? Numai că Pete îi și exkavă cele trei cărți și ni le împărți skor-rapid și cu o moacă cruntă.

Cum erau doar trei, fiecare aveam câte una pe care să o vidvedem, în afară de Moho. A mea se numea *Cristalografie elementară*, așa că am deschis-o și zic:

— Excelent, chiar super, și tot întorc paginile. Apoi cu un golos foarte șocat, zic:

— Dar ce avem aici? Ce-i cu slova asta murdară? Mă faci să roșesc. Ce dezamăgire, Fra, zău așa.

— Dar, încearcă el, dar, dar.

— Păi, zice Georgie, asta-i ceea ce numesc eu jeg. Uite, o slovă începe cu f și alta începe cu ca. Cartea lui se numea *Vraja fulgului de nea*.

— O, zice veșnic mohorâtul Moho, peste umărul lui Pete, exagerând ca de obicei, uite, zice aici cum i-a pus-o, și cu poze, și cu alea alea. Văd, zice, că nu ești decât o javră bătrână cu mintea murdară.

— Se poate, Fra? la vârsta ta... zic și încep să fac bucățele cartea din mâna mea, ceilalți la fel cu ale lor, Moho și Pete împărțind *Sistemul romboidal* ca pe o frânghie în jocul cu frânghia.

Genul prof, cu ochii holbați, skânci ceva slove:

— Bine, dar nu sunt ale mele, sunt ale municipalității, asta este curată mârșăvie și vandalism, sau cam așa ceva.

Și chiar încercă să ni le smulgă, patetic lucru, vă spun. Zic:

— Meriți să-ți dăm o lecție. Chiar meriți, Fra.

Cartea despre cristale din mâna mea era a naibii de bine legată și era greu de răzdrențit în bucățele, marfă de-a-devăratelea, din zilele alea când lucrurile erau făcute ca să țină, dar m-am străduit și-am reușit să o transform în fulgi ca de nea, cam mari, pe care i-am presărat pe celavekul ăla amărât și skâncitor, și ceilalți au făcut la fel cu ale lor, bătrânul Moho topăind în jurul nostru ca un clovn ce era.

— Uite-l, zice Pete, Peștele fulgișorilor numai pentru tine, cititor obscen de porcărele și murdării.

— Bătrân celavek pervers, zic, și apoi am început să-l bumbăcim.

Pete îl ținea de ruka, Georgie îi căsca botul pentru ca Moho să poată să-i scoată falso-zubii, de sus și de jos. I-a aruncat pe asfalt, iar eu le-am aplicat bătrâna cizmo-striveală, chit că erau ai naibii de rezistenți bastarzii, din ceva plastic super horrorshow-nou. Bătrânul celavek începu să scoată ceva icneli întretăiate — „vai, of, au” — încât Georgie îi lăsă gubele deoparte și-i altoi una cu pumnul plin de inele în botul fără dinți, ceea ce îl făcu pe bătrânul celavek să înceapă să se vaite din greu, și apoi țâșni sânge, o frumusețe, Fra. Așa că tot ce-am mai făcut a fost să-i scoatem tzoalele, dezbrăcându-l la maiou și izmene (era tare starâi; Moho mai că și-a ieșit din golovan de atâta smehăială), și apoi Pete i-a tras una cu dragoste în domnul

cur, și l-am lăsat să plece. Plecă un pic clătinat, căci nu fusese chiar o tolkafteală serioasă, scoțând în continuare „Oh, oh, oh-uri”, noi chicotind în spatele lui, apoi i-am scotocit prin buzunare, în timp ce Moho dansa în jurul nostru cu umbrela lui de rahat, dar n-am găsit prea multe. Erau ceva scrisori veki, unele de prin 1960, cu „Draga mea dragă, cea mai dragă” și tot ghiveciul ăla și un inel de chei și un stilou care curgea. Bătrânul Moho renunță la dansul lui cu umbrela și bineînțeles că începu să citească una din scrisori cu voce tare, ca să arate străzii goale că știe să citească.

— Iubita mea, începu el să recite cu un golos foarte ascutit, mă voi gândi la tine cât ești departe și sper că-ți vei aminti să te îmbraci bine când ieși afară seara. Apoi scoase un smehăit icnit — „Ho, ho, ho” —, făcându-se că se șterge la iahma curului cu ea.

— Destul, zic. Hai să-i dăm drumul, Fra. În buzunarele acestui vârstnik celavek nu erau decât malenkie tăieței (adică bani) — nu mai mult de trei bucăți —, așa că le-am aplicat scârbavnicelor lui monedute tratamentul diviziunii, grăunțele adăugându-se la mălaiul frumos ce-l aveam deja. Apoi i-am sfâșiat umbrela și i-am răzdrențit tzoalele, împrăștiindu-le în patru vânturi, Fra, și așa am terminat cu celavekul gen profesor vârstnik. Știu că n-am făcut prea mult, dar era doar începutul serii și nu-mi prezint scuz-acuz-jacuzele mele la domniile voastre. Tăișurile din laptele-plus continuau să ne străpungă frumos și de horrorshow. Acum urma să jucăm rolul bunului samaritean, adică să descărcăm o parte din tăiețeeii noștri, lucru mult mai incitant decât o magazino-krasteală, dar și o cale de a cumpăra un alibi în avans, așa că ne-am dus la Duke of New York pe Amis Avenue, și cu siguranță acolo, la căldurică, erau trei sau patru bătrâne babuște, pituindu-și berea neagră în contul AS (Ajutor Social). Acum noi eram malciki foarte de treabă, zâmbindu-le angelic la una și la toate, încât luminițele bătrâne și zbârcite au început să se șocheze, bătrânele lor ruki, cu vene îngroșate, tremurând în jurul paharelor și vărsând berea pe masă.

— Lăsați-ne, băieți, zice una din ele, cu fața toată brăzdată de parcă avea o mie de ani, suntem doar niște femei bătrâne și amărâte. Dar noi numai ne-am arătat zubii, ne-am așezat și am sunat după chelner. Când a apărut, nervos bine, ștergându-și ale lui ruki pe șorțul unzuos, i-am comandat pentru noi patru veterane — o veterană însemna rom cu cherry-brandly amestecat, ceva foarte la modă atunci, unora plăcându-le să adauge un strop de lămâie, asta fiind varianta canadiană. Apoi îi zic chelnerului:

— Dă-le la babuștele astea bătrâne și amărâte de acolo ceva mai hrănitor. Scoțieni dubli și ceva să ia acasă. Și mi-am golit buzunarul de denghi pe masă, și ceilalți au făcut la fel, Fra. Așa că fiecare luminiță vârstnikă speriată a primit câte o dublă de apă de foc, și nici că mai știau ce să zică sau să facă. „Mulțam, băieți”, scoate una din ele, dar se vedea că erau sigure că va urma ceva murdar. Oricum, fiecare a primit o sticlă de Yank General, coniac adică, să-l ia acasă, și-am dat bani ca să li se livreze la fiecare câte-o duzină de bere neagră a doua zi dimineată, pentru care trebuiau să-și lase la teighea adresele lor de zune bătrâne și împutite. După aia, cu tăiețiii care ne mai rămăseseră am făcut aprovizionarea, Fra, toate plăcintele cu carne, pretzeleurile, snackurile cu brânză, crispsurile și batoanele de ciocolată din mestoul ăla, și toate numai pentru bătrânele rechine. După care le spunem:

— Ne întoarcem într-o minută, și bătrânele puiance încă mai zic: „Mulțam, copii” și „Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți”, și ieșim fără un cent de tăiețel la ghiozdan.

— Te face să te simți trădător, zău așa, zice Pete. Puteai să vidvezi că dragul de Moho cel mohorât nu prea ponimase tot, dar nu zicea nimic de frică să nu fie crezut glupâi și hoinar zentimental și fără casă. Așa că am dat din nou colțul pe Attlee Avenue, unde prăvălia aia de dulciuri și canceroase mai era încă deschisă. Îi scutisem trei luni și tot cartierul fusese pe de-a-ntregul liniștit. Așa că milițorii înarmați sau patrocii cu razia nu prea mai dădeau pe-aici, în zilele alea fiind mutați mai în partea de nord a râului. Ne-am pus mășkoacele — erau marfă, super horrorshow, minunat alcătuite; fețe de personalități istorice (îți ziceau cum le cheamă când le cumpărai), așa că eu îl aveam pe Disraeli, Pete îl avea pe Elvis Presley, Georgie îl avea pe Henry al VIII-lea, iar dragul de Moho avea un celavek poet pe nume Pibi Shelley; era o deghizare de-adevăratelea, păr și toate alea, și erau dintr-o chekstie din plastic, așa că atunci când terminai cu ele le puteai rula și ascunde în cizmă — apoi trei dintre noi am intrat înăuntru, Pete făcând pe gardovoiul afară, nu că am fi avut de ce să ne temem din partea aia. Cum am intrat în magazin ne-am dus drept la Slouse, proprietarul, un celavek, burduf de vin tremurător, care-a vidvăzut pe loc ce-avea să se întâmple și s-a năpustit direct în spate, unde pesemne era telefonul și poate pușkociul lui bine uns, cu șase gloanțe scârboase. Moho s-a năpustit în spatele teighelei, skor-rapid ca o pasăre, trimițând pachete de tabac prin aer și împiedicându-se de un carton, o ascuțită cu zubbii rânjind spre clienți și cu grudele în vânt, agățată acolo ca reclamă la ceva canceroase de tip nou. Ce puteai vidvedea

apoi era un fel de minge mare rostogolindu-se în prăvălie în spatele draperiei, fiind de fapt bătrânul Moho și Slouse încleștați într-o luptă pe viață și pe moarte. Puteai apoi sluși găfâieli și mormăieli și lovituri în spatele draperiei și chekstii căzând, și înjurături, și apoi sticle făcute zob zob zob. Mama Slouse, nevasta, înghețase în spatele tejghelei. O șansă să fi avut și ar fi răknit ca din gură de șarpe, așa că am dat roată tejghelei, foarte skor-rapid, și am pus laba pe ea, și era o dihanie mare și de horrorshow, puțin toată a parfum, și cu niște fleșcăite de grude bălângănitore. I-am pus ruka mea peste bot ca s-o împiedic să împrăștie moartea și distrugerea în cele patru vânturi, dar această doamnă cățea mi-a mușcat-o cu sete, așa că eu am fost acela care a răknit, și apoi a dat și ea drumul frumos la un urlat după milițoi. Așa că a fost nevoie să o tolkaftesc corespunzător cu una din greutatea de la cântar, și după aceea o lovitură drăguță cu o rangă pe care o țineau pentru deschis lăzi, și asta l-a dat la iveală pe cel roșu, ca pe un bun prieten. Așa că am trăn-tit-o pe podea și i-am sfâșiat tzoalele doar de distracție și i-am aplicat o cizmă dulce cât s-o opresc să se mai vaite. Și vidvăzând-o cum zăcea acolo cu grudele la vedere, m-am întrebat un moment să o sau să n-o, dar asta avea să fie pentru mai târziu în seara aia. Am făcut apoi curat în casă, și ce horrorshow lovitură dădusem în astă noce, și aveam fiecare câteva pachete din cele mai bune cancroase, și apoi duși am fost, Fra.

— Chiar că era un bastard mare și greu, zicea întruna Moho. Nu-mi plăcea mutra lui Moho, părea murdar și neîngrijit, ca un celavek ieșit dintr-o bătaie, din care chiar ieșise, bineînțeles, dar niciodată nu trebuie să arăți cum că ai fi ieșit. Cravata arăta de parcă cineva i-ar fi călcat-o în picioare, măskoaka îi fusese smulsă și avea mizerie de pe jos pe lițofață, așa că l-am tras într-o alee și l-am malenki pic curățat, înmuindu-ne taștukii în scuipat ca să-l ștergem de mizerie. Ca de obicei pentru bătrânul Moho. Ne-am întors skor-rapid la Duke of New York, și după ceasul meu, nu lipsiserăm mai mult de zece minute. Băbuștele vârstnice mai aveau încă din berea și scoțienii ce le cumpăraserăm, așa că le-am zis:

— Bună, fetelor, ce mai faceți? Au început cu vekiul „Bine, copii, Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți”, așa că am sunat din colopoțel, iar de data asta un alt chelner și-a făcut apariția, și am comandat beri cu rom în ele, eram însetați, Fra, și orice bătrânele puiance ar mai fi dorit. Apoi le-am zis bătrânelor babuște:

— Așa-i că nu am ieșit afară de-aici? Nu-i așa că am fost tot timpul aici? Au priceput mesajul skor-rapid și zic:

— Sigur, copii. Nu v-am scăpat din ochi. Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți, luând încă o dușcă.

Nu că ar fi contat prea mult în realitate. A mai trecut cam o jumătate de oră până când milițorii au dat un semn de viață, și cei care au intrat nu erau decât niște patroci foarte tineri, foarte roz sub șlemurile lor mari de polițoci. Zice unul:

— Hei, voi, știți ceva despre ce s-a întâmplat la magazinul lui Slouse în seara asta?

— Noi? zic inocent. De ce, ce s-a întâmplat?

— Jaf și huliganism. Două spitalizări. Pe unde-ați umblat voi în seara asta?

— Nu mă lua cu tonul ăsta obraznic, zic. Nu prea îmi pasă de insinuările astea obraznice. O fire bănuitoare se-ascunde sub ele, Fra.

— Copiii au fost aici toată seara, skâncesc bătrânele ascuțite. Dumnezeu să-i binecuvânteze, nu există băieți mai buni și mai generoși ca ei. Chiar că au fost aici tot timpul. Nici că s-au mișcat.

— Nu făceam decât să întrebăm, zice celălalt tânăr milițoi. Trebuie să ne facem slujba cum și-o face fiecare. Dar ne-au aruncat o privire obraznică de prevenire înainte să iasă. Le-am însoțit ieșirea cu un pic de plescăit din buze brrrrrrrr. Însă pe mine, în ceea ce mă privea, mă încerca un pic de dezamăgire la cum mergeau lucrurile pe atunci. Chiar că nu aveai cu ce să te lupți. Totul ușor ca pupă-mă-n cur. Dar noaptea încă era foarte, foarte la început.

2

Când am ieșit de la Duke of New York am vid-văzut în dreptul vitrinei principale a barului, puternic luminată, un bătrân piancik bolborosind, bețiv adică, dând drumul la cântecele deocheate ale taților lui, și din când în când râgâind gâr gâr, de parcă ar fi avut o orchestră împuțită în măruntaiele lui putrede. Dacă era o chekstie la care nu puteam rezista, apoi asta era. N-am răbdat niciodată să văd un mujik plin de jeg cum se clatină și borăște, beat mort, oricâți ani ar fi avut, dar mai ales când era vâstnik de-adevăratelea ca ăsta. Rezema zidul și tzoalele lui erau dezgustătoare, mototolite și în dezordine, acoperite de rahat și noroi și jeg și toate cele. Așa că ne-am dat la el și l-am doborât cu vreo două trozneli horrorshow, dar el tot mai cânta. Cânteclul zicea:

*Și mă voi întoarce la iubita mea, la iubita mea,
Când tu, iubito, vei pleca.*

Dar când Moho i-a mai tras vreo doi pumni în botul lui de bețivan jegos, n-a mai cântat și a început să skâncească:

— Hai, omorâți-mă, lași nenorociți, și-așa nu mai vreau să trăiesc, nu într-o lume atât de împutită ca asta.

I-am zis lui Moho să-l lase mai ușor, căci pe-atund mă interesa uneori să sluşesc ce-ar fi avut vreunul din bătrânii decrepiți de spus despre viață și lume. Zic:

— O! Și de ce e împutită?

El strigă:

— E o lume împutită fiindcă îi lasă pe tineri să dea în bătrâni așa cum ați făcut voi, și nu mai există nici lege, nici ordine.

Răknea din răspuțeri, agitându-și rukile și chiar dădea un horrorshow cu slovele lui, enervându-l doar chiorăitul ăla ciudat pe care-l scoteau kişkile lui de parcă ceva i se învârtea înăuntru sau de parcă un mujik necioplît i-ar fi întrerupt super-recitalul, așa că bătrânul celavekâl amenința cu pumnii, strigând:

— Lumea asta nu mai este pentru bătrâni, așa că înseamnă că nu mi-e frică deloc de voi, puțoilor, căci sunt prea beat ca să mai simt durerea dacă mă loviți, iar dacă mă omorâți nu pot decât să mă bucur.

Am smehăit, am rânjit, dar n-am zis nimic, așa că el mai zice:

— Ce fel de lume este asta? Oameni pe lună, oameni învârtindu-se în jurul pământului ca fluturii în jurul lămpii, dar nu se mai dă doi bani pe legea pământului, și nici pe ordine. Așa că n-aveți decât să fiți cât de răi vreți, huligani lași și împutiți. Apoi ne-a trimis o beza prrrrr cum le trimiseserăm și noi mai devreme milițoilor, și continuă să cânte:

*O, țară dragă, luptat-am pentru tine
Și pacea ți-am adus, și victoria.*

Așa că l-am încolțit cu dragoste, cu rânjete pe lițofetele noastre, dar el tot cânta. Apoi l-am trântit cu burta de pământ și zăcea întins și greu, când o porție bună de bere borâtă ieși cu presiune din el. Era dezgustător, așa că i-am tras o cizmă, fiecare câte una, și apoi sânge țâșni, și nu cântec sau vomă din botul lui bătrân și jegos. Și apoi ne-am văzut de drum.

Când am ajuns pe lingă Centrala Municipală, am dat de Billyboy și cei cinci gășkari ai lui. Căci în zilele alea, Fra, gașka nu era făcută din mai mult de patru sau cinci, le ziceam auto-găști, căci patru numai bine încăpeau într-o mașină, iar șase erau maxim pentru o gașcă. Uneori, se uneau mai multe bande în micro-malenkie armate pentru marele război de noapte, da' era mai bine să bântui în cele mai mici. Billyboy mă băga-n boală numai dacă îi vedeam lițofața lui grasă și încruntată, și întotdeauna duhnea a prăjelniță, chiar și când era îmbrăcat cu tzoalele lui cele mai bune, ca acum. Ne-au vidvăzut exact când îi vidvăzusem, așa că a urmat o supraveghere tăcută din partea amândurora. Urma să fie pe bune, urma să fie curat, urmau să fie șișuri, uzii, briște, nu numai pumni și cizme. Billyboy și gășkarii lui s-au oprit din treaba pe care tocmai o făceau, adică tocmai erau pe cale să i-o tragă unei tinere dievuște înlăcrimate, de nu mai mult de zece ani, ea skâncind întruna, dar cu țoalele încă pe ea, Billyboy ținând-o de-o ruka și Leo, aghiotantul lui numărul unu, de cealaltă. Pesemne că tocmai isprăviseră partea cu slovele murdare, înainte de a trece la un malenki pic de ultraviolență. Când ne-au vidvăzut venind, i-au dat drumul micuței puiance hohotinde, căci avea balta broaște, iar ea o luă la goană cu picioarele ei slabe și albe în întuneric, încă văicărindu-se „oh, oh, oh”. Zic cu un zâmbet larg de gășkar:

— Măi să fie, nu e ăsta iezișorul împutit de Billyboy în prostoaună? Ce mai faci, Măria Ta, glajă umflată de ulei ieftin și împutit? Hai să-ți trag una la coaie, dacă ai coaie, eunuc fleșcăit ce ești!

După care i-am dat drumul.

Eram noi patru contra lor șase, așa cum vă spuseseam, dar dragul de Moho, cu toată mohoreala lui, făcea cât trei în ceea ce privește demența și lupta murdară. Moho avea în jurul pieptului, răsucită de două ori, o uzia, lanț adică, horrorshow de lungă, pe care o desfăcu și începu s-o legene cu gingășie în oci sau oci. Pete și Georgie aveau șișuri bune și ascuțite, dar în ceea ce mă privea aveam o super brișcă tăietoare de gâtleje, pe care, la vremea aia, puteam să o mânuiesc cu artă și strălucire. Așa că ne dratluptam nu în întuneric, căci luna, cu omuleții ei cu tot, tocmai ieșise, iar stelele sclipeau ca niște cuțite dornice să ni se alăture în luptă. Cu brișka mea reușisem să-i despic până jos tzoalele unuia din gășkarii lui Billyboy, cu multă finețe, fără să-i ating pielea de sub haine. Când s-a trezit gășkarul ăsta al lui Billyboy în toiul luptei despicat ca o păstaie, cu burta goală și cu bătrânele lui coaie la vedere, s-a foarte, foarte razdraofticat, agitându-se,

urlând și, lăsâhd jos garda, i-a făcut loc lui Moho, cu lanțul lui șuierând ssssssss, așa că bătrânul Moho i-a lăntit una drept între oci, și gășkarul ăsta al lui Billyboy s-a îndepărtat clătinându-se și urlând din răsuputeri. Ne descurcam grozav, și în curând l-am avut pe numărul unu sub călcâi, orbit cu lanțul bătrânului Moho, târân-du-se și urlând ca un animal, dar cu o cizmă bine înfiptă în ceafă, așa că era mort, mort, mort.

Din noi patru, Moho, ca de obicei, a ieșit cel mai prost în ceea ce privește aspectul, adică lițofața lui era toată însângerată și tzoalele un dezastru, dar noi, ceilalți, eram încă fresh și întregi. Dar eu îl vroiam pe împuțitul ăla gras de Billyboy, așa că dansam cu brișka mea de parcă eram un bărbier pe puntea unui vas pe o mare foarte agitată, încercând să ajung la el cu câteva creștături pe lițofața lui murdară și unsuroasă. Billy-boy avea un noj cu lamă lungă, dar era un malenki pic prea încet și greoi în mișcări, ca să belească pe cineva prea tare. Și, Fra, chiar că îmi plăcea să valsez — stânga doi trei, dreapta doi trei — și hârșt obrazul stâng, și hârșt obrazul drept, două dâre de sânge țâșnind în același timp în lumina de iarnă, câte una de fiecare parte a mistriei lui grase, jegoașe și unsuroase. Chiar dacă sângele-i curgea șiroaie, puteai să vidvezi că lui Billy-boy nici că-i păsa, agitându-se greoi ca un urs gras și jegos și împungându-mă cu șişul lui.

Apoi am sluşit sirenele și am ştiut că milițoii veneau cu pușkoacele scoase pe geamul mașinilor, gata să tragă. Dievuška aia mică și plângăreață sigur le spusese, o cabină de chemat patrocii aflându-se nu prea departe în spatele Centralei Municipale.

— Pun eu curând mâna pe tine, nu te teme, zic, țap împuțit. Să vezi ce frumos o să-ți tai eu coaiele.

Apoi am șters-o, greu și gâfâind, cu excepția lui Leo numărul unu, rămas întins la pământ, ei la nord de râu, iar noi în cealaltă parte. Chiar după prima intersecție era o alee întunecată și goală, deschisă la ambele capete, și ne-am odihnit acolo, gâfâind din greu, apoi mai încet și apoi respirând normal. Era ca și cum te odihneai între picioarele a doi munți terifianti și super enormi, adică cele două blocuri, și în ferestrele tuturor apartamentelor vidvedeai ceva ca o lumină albastră dansând. Trebuie să fi fost teleurile. Astă seară dădeau ceea ce ei numeau un spectacol mondial, însemnând că același program putea fi vidvăzut de tot mapamondul, adică mai ales de liudii de vârstă medie și din clasa de mijloc. Și Fra, pun pariu că sigur era vreun celavek mare, faimos, stupid pe post de comic sau un cântăreț negru, și totul era vărsat de tele-sateliții speciali în spațiu. Am așteptat trăgându-ne

sufletul până am sluşit sirenele miliţoilor îndreptându-se către est şi atunci am ştiut că eram în siguranţă. Numai dragul de Moho încă se holba cu botul căscat la stele şi planete şi la lună ca un copil care nu mai văzuse aşa ceva, şi zice:

— Mă întreb ce-o fi pe ele. Oare cum o fi acolo sus pe o chestie din asta?

Îi trag un cot şi zic:

— O, tu, glupăi bastard! Nu mai chibzui asupra lor. Ce să fie, viaţă ca aicea jos, cu unii care primesc cuţite şi cu alţii care le dau. Şi acum nochia este încă molodo-jună, aşa că să ne vedem de drum, Fra.

Ceialţi au smehăit, numai dragul de Moho m-a privit cu seriozitate, şi apoi din nou la stele şi la lună. Aşa că am luat-o în jos pe alee, cu televiziile pâlpâind albastru de jur-împrejur. Aveam acum nevoie de o maşină, aşa că am luat-o la stânga, ieşind din alee şi pe loc am vidvăzut că eram în Piaţa Priestley, căci am dat cu ochii de statuia de bronz a unui poet bătrân cu buza de sus ca o maimuţă şi cu o pipă înfiptă în botul lui fleşcăit. Cum mergeam spre nord am ajuns la împuticiunea aia veche de Filmodrom, aproape dărăpănat, căci nimeni nu se mai ducea pe-acolo în afara unor malciki ca mine şi găşkarii mei, şi noi numai pentru ceva hai sau ceva răzdrenţit sau ceva viol în întuneric. De pe afişele din faţa Filmodromului, cu ceva urme de muşte pe ele, am vidvăzut că era obişnuitul super western, cu arhanghelii de partea US şerifului ce-şi golea încărcătoarele de şase focuri în hoţii de vite, legiuni ale Răului, genul de chekstie hoţii-şi-vardiştii, difuzată de Stat în zilele alea. Maşinile parcate lângă sinema nu erau cine ştie ce, chekstii mai mult sau mai puţin rablagite în cea mai mare parte, dar am văzut un Durango 95 mai nou care mai că ar fi mers. Georgie avea pe inelul lui de chei o pluri-cheie, cum i se zicea, aşa că ne-am imbarcat pe loc— Moho şi Pete în spate, trăgând cu distincţie din canceroasele lor — şi eu i-am dat cheie şi motorul vibra ceva de horrorshow, fiori de plăcere vibrându-ţi şi ție prin pânţec. Am apăsat pedala acceleraţiei cu a mea noga, am dat cu spatele cu gingăşie, şi nimenea nu ne-a văzut când am luat-o din loc.

Am bântuit un pic pe la periferie, băgând groaza în oldecii şi zunele ce îndrăzneau să traverseze, plus ceva zig-zaguri printre mâţe şi alte cele. Am luat-o apoi spre vest. Nu era prea mult trafic, aşa că mi-am înfipt noga până în podea, iar Durango 95 înghiţea kilometri ca pe spaghetti. În curând apărură pomi de iarnă şi întuneric, Fra, un întuneric ca la ţară, şi la un moment dat în lumina farurilor, am dat peste o dihanie cu un bot cu colţi mârâind, care schelălăi când am luat-o în plin, şi bătrânul Moho, pe scaunul

din spate, se strică de râs, hă, hă, hă, la faza asta. Apoi am văzut un june malcik cu uscata lui făcând fichi-fichi sub un pom, așa că ne-am oprit și am făcut ceva mișto de ei, apoi le-am tras la amândoi vreo două skatoalce, nu prea tari, dar i-am făcut să plângă și ne-am cărat. Ce căutam noi acum era bătrâna vizită surpriză. Asta era chiar o chekstie super și dădea sare și piper ultraviolenței. Am ajuns în sfârșit la un fel de sat, și chiar la marginea lui era un fel de viluță de una singură cu un pic de grădină în jur. Luna se ridicase bine pe cer, așa că puteam vedea căbănuța tot mai bine pe măsură ce ne apropiam, așa că am pus frână, ceilalți trei chicotind ca bezmeticii, și numele de pe poarta chekstiei ăsteia de vilă era ACASĂ, auzi ce nume glupăi. Am ieșit din mașină și le-am dat dispoziție gășkarilor mei să termine cu chicotitul, căci avem treburi serioase, așa că am deschis poarta cea malenkaia și m-am îndreptat spre ușa din față. Am ciocănit cu gingășie, dar n-a venit nimeni, așa că am ciocănit un pic mai tare și de data asta am slujit pe cineva venind, apoi un zăvor tras, apoi ușa s-a deschis de-o șchioapă, apoi de-o șchioapă și ceva, apoi am văd văzut o pereche de ochi uitându-se la mine, dar ușa a rămas închisă cu lanțul. „Da? Cine sunteți?” Era un golos de ascuțit, după sunet o dievușcă fragedă, așa că i-am răspuns într-o manieră extrem de rafinată, cu golosul unui gentleman adevărat:

— Scuzați-mă, doamnă, îmi pare sincer rău că vă deranjez, dar prietenul meu și cu mine făceam o plimbare când i s-a făcut dintr-o dată rău și din ce în ce mai rău, și zace în drum ca leșinat și geme. Puteți fi atât de bună să-mi permiteți să folosesc telefonul pentru a chema o ambulanță?

— Nu avem telefon, îmi zice dievușcă. Îmi pare rău, dar nu avem. Va trebui să mergeți la altcineva. Din căbănuța cea malenkaia slujeam un țac țac țactactac de la bătutul la mașină al cuiva, și apoi bătutul s-a oprit și un golos de celavek întrebă:

— Cine e, dragă?

— Bine, zic, dar puteți măcar avea bunăvoința să-i dați o cană cu apă? Cred că e un fel de criză. Ca și cum ar fi trecut printr-un fel de leșin.

Dievușka avu un moment de ezitare, apoi zice:

— Așteaptă.

După care se îndepărtă și cei trei gășkari ai mei s-au dat jos în liniște din mașină, s-au furișat tiptil, ceva de horrorshow, punându-și mășkoacele, și mi-am pus-o și eu pe a mea, așa că n-am avut decât să-mi vâr bătrâna ruka și să desfac lanțul, căci o înmuiasem pe această dievușcă cu golosul meu de domn, astfel că nu încuiase ușa așa cum ar fi trebuit să facă, noi nefiind

decât niște străini în noapte. Așa că toți patru am năvălit răcnind înăuntru, bătrânul Moho făcându-și numărul ca de obicei cu săritul în sus și în jos, cântând porcărele, și chiar că era o vilă malenkaia și drăguță, așa să știți. Am intrat smehăind în camera în care era lumina aprinsă, și acolo era dievuška asta ghemuită, o bucățică bună și tânără de ascuțită, cu niște grude horrorshow, și cu ea era celavekul ăsta, mujul ei, de asemenea tânăr, cu ociki cu ramă de baga pe nas, și pe masă era o mașină de scris și hârtii împrăștiate peste tot, dar era și un teanc mic de hârtii cu ceea ce sigur scrisese deja, așa că aveam din nou de-a face cu genul cărturar, la fel cu cel pe care-l bumbăcisem cu câteva ore înainte, numai că ăsta era un scriitor, și nu un cititor. Oricum asta nu mai conta acum, căci ne zice:

— Ce e asta? Cine sunteți voi? Cum îndrăzniți să intrați la mine în casă fără voia mea?

Și în tot timpul ăsta atât golosul, cât și rukile îi tremurau. Așa că-i zic:

— Să nu ai niciodată teamă, căci teama de-ți va umple o, inima, fârtate, te roagă a fi în stare degrabă s-o alungi. Apoi Georgie și Pete s-au cărăbănit în căutarea bucătăriei, în timp ce dragul de Moho, cu botul lui cât o șură, stătea lângă mine așteptând dispoziții.

— Tu să-mi zici ce e asta, îi spun, luând de pe masă teancul de hârtii bătute la mașină, la care mujul cu rame de baga îmi zice nervos:

— Exact asta vreau să știu. Ce e asta? Ce vreți? Ieșiți afară până nu vă arunc eu.

Așa că dragul de Moho, cu masca lui Pibi Shelley, scoase un smehăit sonor și începu să mârâie ca un animal.

— E o carte, zic, e cartea la care tocmai scrii.

Și golosul îmi deveni foarte aspru:

— Întotdeauna am avut cea mai mare admirație pentru ăi de pot scrie cărți.

M-am uitat la hârtia de deasupra, și acolo era numele — PORTOCALA MECANICĂ — și îi zic:

— ăsta chiar că e un titlu glupăi. Cine-a mai auzit vreodată de o portocală mecanică?

Așa că am început să citesc un malenkipic cam tare, cu un golos numai bun pentru predici de clasă:

— „Încercarea de a impune omului, o creatură evolutivă și capabilă de tandrețe, capabilă să culeagă stropii de pe buzele bărboase ale Domnului la Judecata de Apoi, încercarea de a impune, zic, legi și condiții potrivite unei

creații mecanice, iată împotriva a ce ridic eu condeiul meu ca o spadă” — la care Moho scoase un plescăit din buze; a trebuit să smehăiesc și eu.

Apoi am început să fac bucățele hârtiile și să le împrăștiu pe podea, și mujul ăsta scriitor deveni bezmetic și se îndreptă spre mine cu zubbii încleștați și galben de furie, cu unghiile gata să mă înșface ca niște gheare. Așa că era rândul bătrânului Moho să-și între în rol, drept care se porni rânjind și curând din botul tremurând al celavekului țâșniră ah-uri și oh-uri, jap jap, întâi o stângă, apoi o dreaptă, iar vekiul nostru gășkar iubit, Cel Roșu — vino roso la cișmea și tot așa peste tot, parcă livrat de la aceeași mare firmă — începu să curgă, pătând covorul cel frumos și curat și bucățelele din cartea lui, pe care eu continuam să o mărunțesc, hârșt hârșt. În tot timpul ăsta această dievușcă, nevastă iubitoare și credincioasă, înghețase lângă șemineu și începu dintr-o dată să scoată malenki skâncete, numai bune să însoțească muzica pumnilor lui Moho. Apoi Georgie și Pete se întoarseră din bucătărie mestecând ceva, și deși aveau încă mășkoacele, o puteau face fără probleme, Georgie cu o pulpă rece de ceva într-o mână și cu o jumate de hleb unsă cu un dărab de maslo, și Pete cu o sticlă de bere cu un guler de spumă și cu ruka plină de ceva ce arăta ca o tartă cu prune. Dădură drumul la hă hă, hă-uri vidvăzându-l pe bătrânul Moho dansând cu pumnii în jurul celavekului scriitor, care puse plaka lui cum că munca de-o viață i-a fost distrusă, vai, vai, vai-uri curgându-i din botul turtit și însângerat, dar hă, hă, hă-urile lui Georgie și Pete erau hăhăieli cu gura plină și puteai vedea bucăți din ce aveau în gură. Nu-mi plăcea chestia asta, căci era jechoasă și băloasă, așa că zic:

— Puneți jos haleala. Nu v-am dat voie. Puneți mâna pe celavek și țineți-l bine să poa' să vadă și să nu se care.

Așa că au lăsat potolul plin de grăsime printre hâr-tiile care zburau peste tot și au pornit în galop spre celavekul scriitor, ai cărui ociki cu rame de бага erau deja spărți, dar încă pe nas, și în jurul căruia bătrânul Moho încă dansa de se cutremurau bibelourile de pe policioară (așa că le-am măturat dintr-o mișcare ca să nu se mai cutremure, frățiorilor), în timp ce-l bumbăcea pe autorul *Portocalei mecanice*, de-i făcuse lițofața toată un roșu, încât părea un soi special de fruct foarte zemos.

— Perfect, Moho, zic. Acum, pentru cealaltă chekstie, să ne ajute Bog pe toți. Așa că el făcu pe durul cu dievușkuța care încă rāknea, rāknea și rākbind se retrăgea în patru labe, ăsta da horrorshow, și îi prinse mâinile la spate, în timp ce eu îi rupeam una, alta și celelalte, ceilalți continuând cu hă,

hă, hă-urile, până când niște grude bune și adevărate, chiar de super horrorshow, și-au dat la iveală lițofetele lor roz, o, Fra, iar eu m-am deschiat la prohab, gata pentru penetrare, în timp ce o penetram puteam sluși strigăte de agonie, iar acest însângerat celavek de scriitor pe care Georgie și Pete îl țineau aproape că își ieșise din minți, umplându-ne cu slovele cele mai scârboase pe care le știam deja și cu altele pe care tocmai le inventase. După mine era rândul bătrânului Moho, lucru pe care acesta îl făcu într-o manieră sălbatico-fornăito-țipătoare, cu măskoaca lui de Pibi Shelley indiferentă la chestia asta, în timp ce o țineam eu acuma. După care ne-am schimbat, Moho și cu mine apucându-l pe zbuciumatul scriitor care deja nu mai lupta, ci doar bolborosea slove aiurea de parcă era pe tărâmul din barul cu lapte și încă ceva, și Pete și Georgie și-au primit și ei porția. După care s-a făcut un fel de liniște, și noi eram plini de un fel de ură, așa că am zdrobit ce se mai putea zdrobi, mașină de scris, lampă, scaune, iar Moho, lucru care îi era în fire, s-a ușurat și tocmai se pregătea și să se cace pe covor, hârtie fiind din belșug, dar l-am oprit.

— Afară, afară, afară, afară, am chiuuit. Celavekul scriitor și zuna lui nici nu mai contau, însângerați, sfâșiați șibâiguind. Dar aveau să rămână în viață.

Așa că ne-am urcat în mașina care ne aștepta și l-am lăsat pe Georgie să ia volanul, eu simțindu-mă un malenki pic cam zguduit, și ne-am întors în oraș, trecând în drumul nostru peste tot felul de chestii schelălăitoare.

3

Cap compas iehat-am spre oraș, Fra, dar chiar la margine, nu departe de Canalul Industrial, cum îl numeau ei, am vidvăzut cum acul de la benzină își dă duhul, așa cum acele de la ha ha ha-urile noastre o făcuseră deja, și mașina începu să tușească hâr hâr hâr. Nu era chiar motiv de îngrijorare totuși, căci albastrul intermitent al unei benzinării — pornit oprit pornit oprit — se vedea chiar în apropiere. Chestia era dacă să lăsăm mașina să o sobiriască patrocii sau, noi încă aflându-ne într-o dispoziție de crimă și ură, să-i facem un tolkvânt de pe malul vekii gârle, pentru un plescăit monumental înainte ca noaptea să-și dea duhul. Am ales ultima variantă, așa că ne-am dat jos și, fără frâne, toți patru i-am dat un tolkvânt până pe marginea împutitei ăleia de ape, ce era un fel de sirop de excremente umane, apoi încă un tolkvânt horrorshow, și drept în apă se duse. A trebuit să ne tragem înapoi de frica stropilor împutiți pe țoalele noastre, dar bâldâbâc bâldâbâc s-a dus la fund cu grație.

— Drum bun, bătrână gășkară, strigă Georgie, iar Moho s-a simțit obligat să încheie cu un nechezat de clown — „Hu hu hu hu”. Apoi am luat-o spre gară ca să ajungem în Centru, cum se numea mijlocul orașului. Ne-am luat bilete corecți și politicoși, și am așteptat în liniște, ca niște domni pe peron, în timp ce bătrânul Moho umplea automatul de haleală, având teșchereaua plină de mărunțiș, gata dacă era nevoie să împartă batoanele de ciocolată la cei săraci și flămânzi, chit că nu era niciunul pe-acolo, și apoi bătrânul expreso-rapido s-a ivit șuierând, iar noi ne-am urcat în trenul ce arăta a fi mai mult gol. Ca să ne umplem cele trei minute de călătorie am făcut un pic de ceea ce ei numeau tapițerie, niște găuri horrorshow prin care ieșeau măruntaiele scaunelor, iar bătrânul Moho dând cu uzia până când geamul se sparse și se împrăștie în aerul de iarnă, dar toți ne simțeam un pic și zdruncinați și obosiți și tulburați, căci cheltuisem, Fra, oareșce energie în seara asta, și doar Moho, ca un animal clovnesc ce era, se simțea voios, dar arăta prea plin de mizerie și prea puțea a transpirație, asta fiind o chestie care mă scotea din minți la el.

Am ajuns în Centru și ne-am întors agale la Lactobarul Korova, toți mergând un pic într-o duuungă, întorcând spatele la lună și la stele și la becurile de pe stâlpi, căci nu eram decât niște malciki în creștere, cu școală în timpul zilei și când am intrat la Korova l-am găsit mult mai plin decât îl lăsasem cu câteva ore mai devreme. Celavekul care bătea câmpii pe tărâmul lui alb plus synthemesc sau ce-o fost, era încă acolo, murmurând:

— Spiritele morților din șirele de paie hălăduie încă de la începutul vremurilor lui Platon.

Pesemne că era la a treia sau a patra porție în seara aia, căci avea aspectul ăla palid și neomenesc de parcă ar fi devenit un *obiect* și de parcă lițofața lui ar fi fost o bucată de cretă scobită. Acum zău, dacă tot vroia să stea atât de mult pe tărâmul ăla, trebuia să se ducă într-unul din separeurile din spate, și nu să stea în salonul din față, căci aici unii dintre malciki s-ar fi dat un malenki pic la el, deși nu chiar, deoarece erau gealați mai forțoși, ascunși la Korova care-ar fi putut pune capăt oricărui scandal. Oricum, Moho se înghesui drept în celavekul ăsta, și cu nechezatul lui de mare clown ce-și arăta podoabele atârânânde, strivi sub sapogul lui mare și murdar piciorul gagiului. Dar celavekul, Fra, avea sonorul out, fiind desprins de propriul său corp.

Erau ceva nadțati, cei mai mulți lăptind și prizând și mișunând pe-acolo (nadțati le spuneam la adolescenți), dar mai erau și câțiva mai vârstnici,

celaveki și zune (dar nu burghezi, nu, niciodată) gavarind și hlizindu-se la bar. Puteai să-ți dai seama după cum erau de bărbieriți și după tzoalele de pe umerii lor (pulovăre mari și flocoase) că veneau de la ceva repetiție la studiourile TV de după colț. Dievuștele care erau cu ei aveau lițofetele pline de viață și boturi lăbărțate, foarte roșii, arătând o grămadă de dinți, smehăind înainte și nedând doi bani pe lumea asta rea. Apoi discul de la tonomat se porni (era Jonny Jivago, un kotoșman rusnac cântând *Only Every Other Day*), și în pauză, scurta tăcere înainte ca altă melodie să înceapă, una dintre dievuștele astea — foarte blondă, și cu un zâmbet larg pe botul ei roșu și spre patruzeci de ani, așa zice — dintr-o dată dădu drumul la un tril, doar o măsură și jumătate, ca și cum ar fi exemplificat ceva despre care tocmai gavareau, și pentru o secundă, Fra, parcă o pasăre mare ar fi intrat în zbor în Lactobar, și am simțit fiecare fir mic de păr cum mi se zbârlește pe tot hoitul, și fiori strecurându-se ca niște șopârle malenkie și încete prin mine în sus și-apoi din nou înjos. Căci cunoșteam bucata. Era dintr-o operă de Friederich Gitterfenster, numită *Das Bettzeug*, și era aia în care ea își dă duhul cu gâtul tăiat, și slovele erau „Poate e mai bine așa”. Oricum, m-am cutremurat.

Dar bătrânul Moho, de îndată ce-a sluşit bucăţica asta de cântec ca pe o plească de carne roşie aruncată în blidul lui, a și dat drumul la una din vulgarităţile lui, care în cazul ăsta era un fluierat, urmat de un lătrat, urmat de două degete împungând aerul de două ori, urmate de un nechezat zgomotos de clown. Am simţit cum iau foc și cum îmi vine sângele în cap, vidvăzând și sluşind mitocănia lui Moho, așa că-i zic:

— Nenorocitul! Palavragiu nenorocit și fără maniere.

Apoi m-am întins pe lângă Georgie, care stătea între mine și groaznicul Moho și i-am ars una lui Moho skor-rapid peste bot. Moho înlemni, cu botul căscat, ștergându-și kroviul de pe gube cu ruka lui, uitându-se uluit când la kroviul roșu ce șiroia, când la mine.

— Pentru ce-ai făcut asta? zice cu mutra lui de prost.

Nu mulți vidvăzuseră ce-am făcut, și la ăia care vidvăzuseră li se fâlfâia. Stația pornise din nou și mergea o chekstie bolnavă la chitară electrică. Îi răspund:

— Pentru că ești un nenorocit fără maniere și sărac cu duhul la capitolul conduita în societate, fratele meu.

Moho arboră o mutră de câine turbat, zicând:

— Să știi atunci că nu-mi place ce-ai făcut. Și nu mai sunt fratele tău și nici nu mai vreau să fiu.

Scoase apoi o ditamai taștukă plină de muci din buzunar, cu care își curăță sângele, încă uimit, tot uitându-se la ea încruntat, de parcă sângele ăla nu-l merita el, ci alți celaveci. Era ca și cum ar fi cântat cu sânge pentru a-și masca mitocănia cu care tratase cântecul dievușkăi. Dar dievușka aia se hlizea înainte ha, ha, ha cu gășkarii ei de la bar, dând din botul ei roșu, cu zubbii la vedere, și nici nu băgase de seamă mitocănia împuțită a lui Moho. De fapt, eu eram ăla pe care îl deranjase Moho. Zic:

— Dacă nu-ți place asta și dacă nu aia ți-ai fi dorit, atunci știi ce ai de făcut, Fra.

Georgie interveni tăios, făcându-mă să mă uit la el:

— Gata. Hai să nu începem.

— Spune-i asta lui Moho, zic. Moho nu poate să-și trăiască toată jâznia ca un copil mic.

Și-i aruncai o privire tăioasă lui Georgie. Moho zise, acum că roșul krovii începuse să i se oprească:

— De unde și până unde crede el că poate să-mi dea dispoziții și să mă tolkaftească atunci când are el chef? O laie, asta-i ce-i spun eu lui, și îi fut un lanț peste oci cât ai zice pește.

— Ai grijă, zic, cât pot de încet, cu stația care zgâlțâia pereții, și cu celavekul dus cu sorcova de lângă Moho țipând din ce în ce mai tare „Pogoară-ți strălucirea mai aproape, tu, ultoptimatule”. Zic:

— Chiar grijă tu să ai, o, Moho, de vrerea-ți e în viață să mai fii.

— O laie, zice Moho, fornăind, o laie mare și balșoaie. N-aveai dreptul să faci ce-ai făcut. Mă înfrunt cu tine la orice oră cu lanțul sau șişul sau briška, nu mă tolkaftești tu pe mine fără motiv, să-ți intre bine în cap că asta nu ți-o înghit.

— Ba eu ți-o trag cu șişul, de câte ori o ceri, i-am mârâit-o înapoi.

Pete zice:

— Hai, amândoi lăsați-o moartă. Nu suntem noi gășkarii? Nu e corect gășkarii astfel să se poarte. Uite la malcikii ăia cum le curg balele să facă smeh-mișto de noi. Nu e cazul să le dăm ocazia.

— Bine, da' Moho trebuie să învețe să-și cunoască locul. Am dreptate?

— Stai, zice Georgie. Despre ce căcat de loc vorbești? În viața mea n-am auzit că liudi ar trebui să învețe să-și cunoască locul.

Pete spune:

— Adevărul e, Alex, că n-ar fi trebuit să-l tolkaftești pe Moho pe nedrept. Ți-o zic o dată și gata. Ți-o spun cu tot respectul, da' să știi că dacă ai fi dat în mine, mi-ai fi dat socoteală. Nu zic mai mult.

Și își vârî lițofața în paharul cu lapte.

Puteam să simt răzdracii din mine, dar am încercat să nu mă arăt, și zic cât se poate de calm:

— Un șef trebuie să existe. Disciplină trebuie să fie. Am dreptate?

O vorbă unul n-a mai skazat, darămite o încuviințare. Răzdracii grămezi pe dinăuntru, dar pe afarănu-mai calm.

— Ăla am fost eu, zic, și nu de ieri, de-alaltăieri. Om fi noi toți gășcari, dar unul trebuie să conducă. Am dreptate? Am dreptate?

Parcă prudenți, au încuviințat cu toții. Moho tocmai își usușa ultimele urme de krovi. Și tot Moho fu cel care spuse:

— Ai dreptate, ai dreptate. Dubiduuub. Poate că suntem cu toții un pic cam obosiți. Mai bine să nu mai vorbim.

Am fost surprins și chiar un malenki pic pugat să-l aud pe Moho gavarind atât de înțelept. Tot Moho zice:

— Drumul spre pat e ăl mai bun acum, așa că cel mai bine e să ne ducem acasă. Am dreptate?

Eram surprins. Ceilalți doi încuviințară da, da, da. Zic:

— Ai prins șpilul la skatoalca peste bot, Moho? Muzica a fost de vină, mă înțelegi? O iau de bezmetik ori de câte ori un celavek, oricare ar fi el, se bagă peste o puiancă ce cântă. Asta a fost tot.

— Mai bine hai spre casă, să prindem un pic de spatceamnic, zice Moho. O noapte cam lungă pentru niște malciki în creștere. Este?

— Este, încuviințară și ceilalți doi. Zic:

— Cel mai bine e să ne cărăm acum acasă. Moho chiar că a făcut o sugestione horrorshow. Deci, Fra, dacă nu ne vedem în timpul zilei, mâine la aceeași oră și-n același loc?

— Sigur că da, zice Georgie. E ca și făcut.

— Poate eu, zice Moho, o să întârzii un malenki pic. Dar în același loc și aproape la aceeași oră mâine cu siguranță.

Își tampona încă guba, deși nu îi mai curgea krovi.

— Și, zice, să sperăm că nu se va mai găsi nicio puiancă să cânte pe aici. Apoi scoase vekiul lui nechezat, un hohoho mare de clown. Părea a fi prea mohorât ca să se mai atace.

Și duși am fost, fiecare pe drumul lui, eu râgâind arrrrgh de la coca rece pe care o băusem. Aveam la îndemână brișka tăietoare de gâtleje în cazul în care vreunul din gășkarii lui Billyboy ar fi mișunat pe lângă bloc, așteptându-mă, dar și pentru că din când în când una din bandele sau gruppele sau șaikele de atunci era pe picior de război. Locuiam cu tatati și cu mami în apartamentele Blocului Municipal 18A, între Kingsley Avenue și Wilsonway. Am ajuns fără probleme la marea ușă principală, chiar dacă am trecut pe lângă un tânăr malcik cu mațele împrăștiate, țipând și skâncind, tăiat la meserie, și am văzut ici-colo, la lumina becurilor, dâre de sânge *ca* niște semnături, Fra, ale încăierărilor nopții. Și-am mai văzut, chiar lângă 18A, o pereche de nijni de dievușcă, fără îndoială făcută zdrențe în arșița momentului, Fra. Și m-am dus înăuntru. În holul de la intrare vekiu, cumintele tablou municipal pe pereți — celaveci și puiance, plini de sănătate, concentrați asupra demnității muncii, la masa de lucru și la mașini, cu nici urmă de tzoale pe hoitul lor bine făcut. Dar bineînțeles că unii din malcikii care locuiau în 18A, după cum era de așteptat, au înfrumusețat și au decorat menționata mare pictură cu un creion îndemânatic sau un pix, adăugând păr și scule întărite și baloane cu slove murdare în boturile acestor celaveci și zune complet nagoi (adică goi). M-am îndreptat spre lift, dar nu a mai fost nevoie să apăs knopkul electric ca să văd dacă merge sau nu, pentru că fusese tolkit ceva de horrorshow în seara asta, ușile de metal îndoite, acțiune de mare forță, într-adevăr, așa că n-am avut decât să urc zece etaje pe jos. Am înjurat și-am gâfâit urcând, fiind obosit mai mult în hoit decât în cap. Aveam disperată nevoie de muzică în seara aia, pesemne întărâtat de acea dievușcă pe care o auzisem mai devreme cântând. Doream parcă un mare festin înainte ca pașaportul să-mi fie vizat, Fra, la frontiera somnului și fanionul vărgat ridicat pentru a mă lăsa să trec dincolo.

Am deschis ușa de la 10-8 cu propria mea kliuciă, și înăuntru, în apartamentul nostru malenki, totul era liniștit, Ta și Ma demult în lumea somnului, și mami îmi lăsase pe masă malenkaia mea cină — două hălcuțe de ceva carne buretoasă din conservă, cu o feliutză sau cam așa ceva de hlebă cu unt și un pahar de moloko rece. Ha, ha, ha, bătrânul moloko fără cuțite sau synthemesc sau drenchrom în el. Cât de malefic, Fra, putea să mi se pară atunci inocentul lapte. Totuși, l-am băut și-am hăpăit, căci eram mai flămând decât crezusem la început, și am mai luat și o plăcintă cu fructe din cămară, vârand bucăți din ea în botul meu hămesit. M-am spălat apoi pe dinți și am plescăit din buze, curățându-mi botul cu iazâka sau limba, iar

apoi m-am dus în cămăruța sau denul meu, ca să-mi lepăd tzoalele, ceea ce am și făcut. Aici aveam patul meu, stația mea, mândria jâznii mele, și discurile mele în dulap și afișe și steaguri pe pereți, amintiri din viața mea din școala de corecție, de când eram de unsprezece ani, Fra, toate strălucitoare șiblazonate cu un nume sau un număr: SOUTH 4; METRO CORSKOL BLUE DIVISION; THE BOYS OF ALPHA.

Micile difuzoare ale stației mele erau aranjate de jur-împrejurul camerei, pe tavan, pereți, podea, așa că, întins în pat și sluşind muzica, mă simţeam prins în ochiurile orchestrei. Primul lucru pe care mi-l doream în seara aia era acel concert nou pentru vioară al americanului Geoffrey Plautus, interpretat de Odysseus Choerilos cu Filarmonica Macon (Georgia), așa că l-am luat de unde era pus cu grijă, i-am dat drumul și am așteptat.

Și după aia, Fra, a început. O, extaz, extaz și raiul pe pământ. Stăteam întins năgoi, cu ochii în tavan, golovanul sprijinit pe rukile mele de pe pernă, ocii închiși, botul deschis în extaz, sluşind şuvoiul de sunete fermecătoare. O, era splendid și splendoarea întruchipată. Tromboanele trosneau galben arămiu sub patul meu, și în spatele golovanului meu, de trei ori mai argintiu aprins, trompetele, și apoi lângă uşă timpanele rostogolindu-se prin măruntaiele mele, și-apoi din nou afară, zdrobindu-se ca un tunet dulceag. O, era minunea minunilor. Și apoi, pasăre țesută din cel mai rar dumnezeiesc metal sau vin argintiu curgând pe o navă spațială, unde gravitatea nu mai are sens, vioara solo, deasupra celorlalte coarde, și coardele acelea ca o cușcă de mătase în jurul patului meu. Apoi flautul și plecticosul oboi, ca niște viermi făcuți parcă din platină, în topitura subțire, subțire de aur și argint. Eram, Fra, în paradis. Ta și Ma, în dormitorul lor de alături, învățaseră să nu mai bată în perete, plângându-se de ceea ce ei numeau zgomot. Îi instruisem. Acuma luau somnifere. Poate, știind cât de mult îmi plăcea muzica mea de noapte, le și luaseră. Cum stăteam și sluşeam, cu ocii strâns închiși ca să țin închis extazul care era mai bun decât orice Bog sau Dumnezeu synthemescit, vedeam tablouri încântătoare. Celaveci şipuiance, tineri și vâstnici, întinși la pământ, implorând iertare, și eu smehăiam cu tot botul, înfigându-mi cizma în lițofețele lor. Și apoi dievuște cu hainele sfâșiate, proptite în pereți, în timp ce eu intram ca o șlaga în ele, și într-adevăr, atunci când muzica, de fapt un singur acord, se ridică pe acoperișul celui mai înalt turn al ei, atunci, întins acolo pe patul meu cu ocii închiși strâns și cu ruki sub golovan, m-am rupt, improșcând și

strigând aaaaaah cu tot extazul posibil. Și astfel muzica încântătoare își atinse finalul apoteotic.

După asta, l-am ascultat pe dragul de Mozart, simfonia Jupiter, și alte imagini cu alte lițofete veniră la rând să fie zdrobite și strivite, și imediat după asta m-am gândit că voi mai asculta doar un singur disc înainte să trec frontiera, și vroiam ceva foarte puternic și foarte solid, așa că l-am ales pe J. S. Bach, Concertul Brandenburgic, pentru registrul mediu și jos al coardelor. Și, sluşind cu o încântare alta decât înainte, am văzut din nou acel nume pe hârtia pe care o răzdrenţisem în seara aia, părea atât de demult, în căsuța aia numită ACASĂ. Numele era ceva despre o portocală mecanică. Ascultându-l pe J.S. Bach, am început să ponimai ce vroia să zică, și m-am gândit, sluşind mai departe splendoarea brună a vekiului maestru german, că mi-aş fi dorit să-i fi tolkaftit pe amândoi mai tare și să-i fi sfâşiat în bucăţele pe propria lor podea.

4

A doua zi dimineață m-am trezit, Fra, la o, ora o, o, opt și încă mă simţeam dur mahmur futut în cur, cu oci încleiaţi horrorshow cu clei de somn și m-am gândit să nu mă duc la școală. M-am gândit cum să stau un malenki pic mai mult în pat, să zicem o oră sau două, și pe urmă să mă îmbrac frumos și la fix, poate chiar după un pleosc în baie, să-mi opăresc apoi un castron de ceaiok tare și de-adevăratelea cu un pic de pâine prăjită, în timp ce sluşesc la radio sau citesc gazetta, adin singurel. Și apoi după prânz poate că, dacă voi mai avea chef, mă voi itcărăbăni pe la bătrâna sculă-șkoală ca să văd ce s-a mai pus la cale în acel măreţ loc de învățătură glupo-năroadă și fără rost. Și, Fra, l-am auzit pe tataică-miu boscorodind și tropăind și apoi itcărăbănindu-se la vopsitoria unde robotea, în timp ce cu un golos extrem de respectuos de când mă făcusem mare și tare, mama îmi spuse:

— E trecut de opt, fiule. Sper că n-o să întârzii din nou. I-am răspuns:

— Mă cam doare golovanul. Mai dorm un pic și o să fiu ca nou.

Am sluşit un fel de oftat și-mi răspunse:

— Atunci o să-ți pun dejunul în cuptor, băiete. Trebuie să mă duc și eu acum. Ceea ce era adevărat, căci oricine care nu era copil, cu copil sau bolnav trebuia să meargă la robotit. Maică-mea lucra la unul din Centrostate, cum le numeau, așezând conserve de supă, fasole și alte alea în rafturi. Așa că am sluşit-o cum pune o farfurie în cuptor, cum își încalță pantofii și în timp ce își lua haina de după uşă oftează din nou: „Păi, eu m-

am dus, băiete.” Dar eu mă pregăteam deja să mă duc din nou în lumea somnului, ceea ce am și făcut și chiar am avut parte de ceva horrorshow, o sniția bizară și foarte reală, l-am visat nu știu pentru care motiv pe al meu gășkar Georgie. În sniția asta era mult mai în vârstă, foarte tăios și foarte dur, gavarind despre disciplină și supunere și cum toți malcikii la comanda sa trebuiau să sară și s-o îndeplinească, salutând cu mâna la chipiu de parcă erau în armată, și m-am văzut pe mine aliniat ca și ceilalți și spunând da, domnule, nu, domnule și atunci am vidvăzut cu claritate că Georgie avea stele pe pleciumeroi și era leit cu un general. Apoi l-a chemat pe bătrânul Moho care avea un bici, și Moho era mult mai vârstnik și mai încărunțit, cu câțiva zubii lipsă, după cum s-a văzut când a smehăit vidvăzându-mă, iar apoi al meu gășkar Georgie a zis, arătând spre mine: „Omul ăla este plin de jeg pe tzoale din cap până-n picioare”, ceea ce era adevărat. Așa că am skâncit: „Nu dați, vă rog nu dați, Fra”, și am început să fug. Și alergam în zig-zag cu Moho după mine, scuturându-și golovanul de-atâta smehăit, plesnind din sfântul bici, și de fiecare dată când mă tolkafta cu biciul ăsta auzeam un țiuțiuțuit de sonerie electrică, și țiuitul ăsta era și el un fel de durere.

Așa că m-am trezit skor-rapid, cu inima bum bum bum și bineînțeles că era o sonerie adevărată țârțâr, soneria de la noi de la ușă. M-am făcut că nu e nimeni acasă, dar țârțăitul una-ntruna până am auzit un golos strigând prin ușă:

— Deschide și fă-te încoa', știu că ești în pat.

Am recunoscut golosul pe loc. Era golosul lui P. R. Deltoid (un nărod gliupâi, individ'), cel pe care ei îl numeau Consilierul meu Post-Corecție, un celavek ocupat până peste cap cu cărțile lui. I-am strigat vin, vin, vin cu un golos de parcă m-ar fi durut ceva, m-am dat jos din pat și, Fra, mi-am pus pe mine un halat din ceva mătase cu modele de metropole pe el. Apoi mi-am vârât ale mele noghi în niște tuflecei de lână finuți, mi-am țesălat superba podoabă și eram gata pentru P. R. Deltoid. I-am deschis și a intrat târâindu-și picioarele, ciufulit, cu o șapkă veche și ponosită pe golovan, cu pelerina murdară.

— O, Alex, băiete, îmi spune. Adineauri m-am întâlnit cu mama ta. Zicea ceva de o durere undeva. Așa că fără școală azi, nu-i așa?

— De fapt mă doare capul îngrozitor, Fra, domnule, îi zic cu golosul meu de domn subțire. Sper să-mi revin până după-masă.

— Sau cu siguranță până diseară, nu? zice P. R. Deltoid. Seara e marea distracție, nu-i așa, Alex, băiete? Șezi, zice, șezi, șezi, de parcă el era gazda, iar eu musafirul. Și se așează în vekiul balansoar al tatei și încep să se legene, de parcă de-asta ar fi venit. Îi zic:

— O ceașcă de ceaiok clasic, domnule? De ceai, vreau să zic.

— N-am timp, îmi răspunde. Și se legăna privindu-mă pe sub sprâncenele încruntate, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Chiar n-am timp, zice el prosteste.

Așa că am pus deoparte ibricul și zic:

— Cărui fapt îi datorez această deosebită plăcere? Este ceva în neregulă, domnule?

— În neregulă? zice skor-rapid, șiret, uitându-se la mine într-un fel bănuitor, dar continuând să se legene.

Apoi observă o reclamă în gazetta care era pe masă — o puiancă tânără, zâmbind apetisant cu grudele la vedere și care făcea reclamă, Fra, la minunățiile plajelor iugoslave. Apoi, după ce a consumat-o dintr-o înghițitură, îmi zice:

— De ce crezi că s-ar fi întâmplat ceva rău? Ai făcut oare ceva ce nu ar fi trebuit să faci?

— Doar un fel de a zice, domnule, îi răspund.

— Ei bine, spune P. R. Deltoid, și eu îți zic doar ca un fel de a zice, ai grijă, Alex, puiule, fiindcă data viitoare, așa cum bine știi, n-o să mai ai parte de școala de corecție. Data viitoare va fi locul cu gratii și praful se va alege de munca mea. Dacă n-ai nicio considerație pentru scârba de tine, atunci măcar ai un pic pentru mine, căci am tras din greu din cauza ta. O bilă mare, neagră, crede-mă pe cuvânt, pentru fiecare dintre voi pe care nu l-am îndreptat, o recunoaștere a eșecului pentru fiecare dintre voi care sfârșește în gaura cu gratii.

— N-am făcut nimic din ceea ce n-ar fi trebuit să fac, domnule, zic. Milițoii nu mă au cu nimic la mână, Fra, domnule, vreau să zic.

— Nu mă vrăji tu cu milițoii, zice P. R. Deltoid scârbit, dar încă legănându-se. Doar pentru că poliția nu a pus încă mâna pe tine nu înseamnă, după cum bine știi, că nu ai făcut nimic rău. A fost ceva bătaie azi-noapte, nu? Un pic de tămbălău cu șisuri, lanțuri de bicicletă și alte alea. Unul dintre prietenii unui anumit grăsan a fost luat cu salvarea noaptea târziu de lângă Uzina electrică și dus la spital, tăiat chiar urât, să știi. S-a rostit numele tău. Mie mi-a ajuns la urechi pe căile obișnuite. S-au rostit și

numele anumitor prieteni de-ai tăi. Se pare că a fost o serie de delikte de toate felurile azi-noapte. Bineînțeles că nimeni nu poate să dovedească nimic despre nimeni, ca de obicei. Dar țin să te previn, Alex, puiule, și asta pentru că îți sunt un bun prieten, ca întotdeauna, singurul om din comunitatea asta bolnavă și tristă care vrea să te salveze de tine însuși.

— Apreciez toate astea, domnule, zic, credeți-mă.

— Sigur că apreciezi, nuu? păru că mârâie. Numai ai grijă, atât îți zic. Noi știm mai mult decât crezi tu, Alex, puiule.

Apoi îmi zice cu un golos plin de amărăciune, dar continuând să se legene:

— Ce se întâmplă cu voi toți? Problema asta o studiem și am tot studiat-o în ultima sută blestemată de ani, așa cum zic, dar n-am ajuns încă la nicio concluzie. Aveți un cămin cald, niște părinți buni și iubitori, și aveți și ceva minte. E oare un demon care și-a făcut cuib înăuntrul vostru?

— Nimeni nu mă are cu nimic la mână, domnule, zic. E ceva timp de când n-au mai pus milițorii grebla pe mine.

— Tocmai asta este ceea ce mă îngrijorează, oftă P. R. Deltoid. Un pic cam de prea mult timp ca să nu îmi pută. După socoteala mea ești pe aproape. Țasta e motivul pentru care îți spun, Alex, puiule, ține-ți trompa ta tânără și frumoasă departe de mizerie, ca să zic așa. Am fost destul de clar?

— Limpede precum apa unui lac, domnule, zic. Limpede ca un cer senin în plină vară. Vă puteți baza pe mine, domnule.

Și i-am servit un zâmbet cu zubbii la vedere.

Dar după ce s-a uhodit, mi-am făcut o oală de ceaiok beton și am rânjit în mine gândindu-mă la chekstia asta pentru care P. R. Deltoid și gașka lui își făceau griji. Admit că sunt rău, și dacă tolkaftesc, crastesc și cretez cu brișka plus clasicul viol, și dacă sunt poprit, ei bine, cu atât mai rău pentru mine, Fra, căci o țară nu poate funcționa dacă fiecare celavek se comportă cum am făcut-o eu aseară. Așa că dacă mă vor popri, vor fi trei luni aici, alte șase dincolo, iar apoi, așa cum P.R. Deltoid a fost atât de amabil să mă prevină, data viitoare, în ciuda fragedelor mele primăveri, Fra, va veni la rând lugubra grădină zoologică în persoană, așa că vă zic: „Aveți dreptate, dar e păcat, domnilor, căci eu nu pot suporta să fiu închis. Așa că în viitorul care acum pare că-și întinde spre mine brațele albe ca zăpada și pure precum florile de crin, dacă șișul nu mă va prinde din urmă și dacă sângele meu nu-și va face numărul printre fiare contorsionate și parbrize împrăștiate pe autostradă, țelul meu va fi ca sub nicio formă să nu mai fiu poprit

vreodată.” Ceea ce e doar o vorbărie. Dar, Fra, ce mă face să râd ca un malcik ce sunt este învățitul ăsta în jurul cozii în căutarea a ceea ce e *cauza* răului. Nu caută și cauza binelui, așa că de ce ar face invers? Dacă liudii sunt buni, asta e pentru că le place, și nu o să fiu eu ăla care o să mă pun contra, așa că nu văd motivul să o fac atunci când este invers. Iar eu eram starostele celor de pe invers. Mai mult, răutatea aparține individului, lui, ție sau mie, nouă înșine adin singurei, și individul ăsta a fost făcut de bătrânul Bog sau Dumnezeu în marea sa mândrie și slavă. Dar non-individul nu poate avea răul, asta însemnând că cei din guvern, judecătorii și școlile nu-și pot permite răul pentru că nu-și pot permite individualul. Și oare istoria noastră modernă, Fra, nu e ea povestea unor indivizi bravi și malenkie, luptându-se cu aceste mari mașinării? Să știți că vorbesc serios, Fra. Dar ceea ce fac, fac pentru că îmi place.

Așadar, în dimineața zâmbitoare de iarnă, îmi beam ceaiokul meu beton cu moloko și lingură după lingură după lingură de zahăr, mie plăcându-mi foarte sladki, și-am scos din cuptor gustarea pe care bătrâna și sărmana mea mamă mi-o gătise. Era doar un ou prăjit, și nimic altceva, dar mi-am prăjit pâine și-am mâncat oul cu pâine prăjită și gem, savurându-l pe măsură ce citeam gazetta. Gazetta era cea obișnuită, despre ultraviolență și bănci jefuite și greve și fotbaliști paralizând de frică pe toată lumea cu amenințarea că nu vor juca sâmbăta viitoare dacă nu vor avea indemnizații mai mari, niște obrăznicături de malciki, asta erau. De asemenea tot mai multe excursii în spațiu și ecrane TV stereo tot mai mari și oferte de cutii cu fulgi de săpun gratis în schimbul etichetelor de pe conservele de supă, super ofertă valabilă doar o săptămână, care mă făcea să smehăiesc. Și mai era un articol mare și balșoi despre Tineretul Modern (adică despre mine, așa că mi-am scos pălăria, rânjind în mine ca un bezmetik), scris de vreun celavek chel și foarte deștept. L-am citit cu atenție, Fra, drinkându-mi ceaiokul în continuare, cupă după cană după ceașcă, crănțănind feliutzele de pâine neagră prăjită, înmuiate în gemmm și-n ohooou. Ăst celavek savant povestea chekstiile obișnuite, despre lipsa de educație paternală, cum îi zicea el, despre criza de profesori super duri care să scoată niște nenorociți de cerșetori din amărăștenii ăia inocenți, făcându-i să ohohoh implore îndurare. Toate astea erau glupăie și mă făceau să râd, dar era mișto să mergi înainte știind, Fra, că cineva te ține la curent cu noutățile. În fiecare zi apărea ceva despre Tineretul Modern, dar chekstia cea mai tare pe care au avut-o vreodată în bătrâna gazetta, a fost un articol scris de un preot

vârstnik cu o zgardă pe post de guler, care zicea că după părerea lui de specialist și gavarea ca un om al lui Bog, DRACUL ERA MARELE VINOVAȚ și își făcea loc prin carnea tânără și nevinovată, iar responsabilă de lucrul ăsta era lumea adulților cu războaiele și bombele și toate prostiile lor. Așa că avea toată dreptatea. Așa că știa ce vorbește, ca reprezentant al lui Dumnezeu. Așa că noi, tinerii și inocenții malciki, nu aveam nicio vină. Da, da, da.

Așa că, după ce am dat drumul la vreo două gâr gâr râgâieli din al meu stomac plin și nevinovat, am deschis radioul și am început să scot din dulap tzoalele de după-amiază. Era un program de muzică, un cvartet de coarde malenki și drăguț, Fra, de Claudius Birdman, un tip pe care îl știam bine. Și a trebuit să smehăiesc în mine când mi-am amintit de ce vidvăzusem odată într-unui din articolele astea despre Tineretul Modern, despre cum Tineretul Modern ar deveni mai bun dacă s-ar încuraja O Reală Apreciere a Artelor. Marea Muzică, se zicea, și Marea Poezie ar fi potolit Tineretul Modern și l-ar fi făcut mai civilizat. Civilizat pe ouăle mele sifilizate. Muzica mă face întotdeauna mai tăios, Fra, și mă face să mă simt ca însuși bătrânul Bog, gata să fulger și să trăsnesc cu celavecii și puiancele skâncind sub a mea ha, ha putere. Așa că după ce mi-am dikisit un pic lițofața și rukile și-am terminat cu îmbrăcatul (tzoalele mele de după-amiază erau genul student: pantaloni albaștri clasici, pulovăr cu un A de la Alex), m-am gândit că ar fi momentul cel puțin să mă itkărăbănesc pe la disc-butik (că aveam și tăieței, buzunarele pline ochi cu denghi) și să văd dacă n-am primit demult promisa și demult comandata Beethoven A Noua, stereo (adică Simfonia Corală) înregistrată sub bagheta magică a lui L. Muhaivir cu Falokratica Damnata Orkestra. Așa că, Fra, am purces.

Ziua era cu totul altceva decât noaptea. Noaptea îmi aparținea mie și găștii mele și tuturor celorlalți nadțati, iar burghezii vârstnici stăteau zăvoriți în spatele ușilor, dând pe gât știrile glupâi de la televizor, dar ziua era pentru cei vârstnici și tot ziua părea că sunt mai mulți milițoi sau patroci. Am luat autobuzul de la colț până în Centru, apoi m-am întors pe jos până în Taylor Place unde era disc-butikul căruia îi făceam favoarea de a-i fi client neprețuit, Fra. Avea un nume glupâi — MELODIA, dar era un mesto de horrorshow, care de cele mai multe ori punea ruka skor-rapid pe cele mai recente înregistrări. Am intrat înăuntru și nu mai erau alți clienți în afară de două tinere puiance sugând la înghețata pe băț (și notați că era o iarnă rece ca dracu), în timp ce treceau în revistă cele mai noi discuri pop–

Johnny Burnaway, Stash Kroh, The Mixers, Lay Quiet Awhile With Ed And Id Molotov și toată gașka. Puiancele astea nu puteau avea mai mult de zece ani, și, la fel ca mine, era clar că se hotărâseră să-și ia o dimineață liberă de la bătrâna sculă-șkoală. Puteai să vidvezi cum și-au imaginat că sunt deja niște dievuște în toată firea când au început să se fâțâie la vederea Credinciosului Vostru Povestitor, Fra, cu sutienele umplute cu vată și mânjite cu roșu pe gube. M-am dus la teighea, arborând zâmbetul dințato-politicos pentru bătrânul Andy din spatele ei (el însuși întotdeauna politicos, întotdeauna de ajutor, un tip super horrorshow, chiar dacă era chel și foarte, foarte slab). Îmi zice:

— Aha, cred că știi ce vrei. Vești bune, vești bune. A ajuns.

Și dând din mâini ca un mare dirijor ce ține tempo-ul, se duse să-l aducă. Cele două tinere puiance au început să chicotească, cum fac toate la vârsta aia, așa că le-am aruncat o kăutătură oarecum rece. Andy s-a întors skor-rapid, fluturând coperta albă și foarte strălucitoare a celei de-A Noua, care avea pe ea, Fra, lițofața trăsnet de încruntată a lui însuși Ludwig van.

— Uite-l, zice Andy. Să-l încercăm?

Dar eu, lăkomindu-mă ca naiba, vroiam să mă întorc acasă la al meu stereo, să pot să-l slușesc adin singurel. Așa că am băgat mâna după denghi ca să plătesc, când una dintre puiance îmi zice:

— Ce ți-ai luat, Fratelo? Ce sculă, ce basculă? Tinerele dievuște aveau felul lor propriu de gavareală. The Heaven Seventeen? Luke Sterne? Goggly Gogol?

Și amândouă chicoteau, legănându-se și fâțâindu-se. Și-n momentul ăla mi-a trăsnet prin cap o idee care m-a făcut aproape să cad pe spate de agonie și extaz, Fra, așa că n-am putut să respir pentru aproape zece secunde. Mi-am venit în fire, am arborat zubbii proaspăt spălați, și le zic:

— Ce sculă aveți acasă, micile mele surori, pe care să vă ascultați trilurile amețite?

Căci puteam vidvedea că discurile pe care și le cumpăraseră erau chekstii dintr-astea pentru adolescenții pop fani.

— Pun pariu că n-aveți altceva decât niște prăpădite de moriști portative bune pentru picnic.

Iar ele au cam pus buza la chestia asta.

— Haideți cu unchiul, zic, să le ascultați cum trebuie. Să auziți trompetele îngerești și tromboanele diavolești. Vă invit.

Și le-am făcut o plecăciune. Ele au chicotit din nou și una din ele zice:

— Da' ne e așa de foame! O, dac-am putea să mâncăm!

La care cealaltă glăsuiește:

— Da, că bine zice, nu-i așa?

Așa că le spun:

— Hai să păpați cu unchiul. Ziceți voi unde.

Așa că au început să se creadă super-sofisticate, ceea ce era chiar patetic, și au început să vorbească cu golosuri de super-lady despre Ritz și Bristol și Hilton și Il Ristorante Granturco. Dar le-am oprit cu „Haideți după unchiul”, și le-am dus la Pasta Parlour imediat după colț și le-am lăsat să-și umple lițofetele lor tinere și nevinovate cu spaghetti și cârnați și cremșnit și banana-split și sos de ciocolată fierbinte până când aproape mi s-a făcut rău uitându-mă la ele, eu, Fra, neluând altceva decât o felie de șuncă rece și un castron plin de chilii cu bulbuci. Cele două puiance semănau foarte tare, deși nu erau surori. Aveau aceleași idei sau aceeași lipsă de idei și aceeași culoare de păr — ca paiele vopsite. Ei bine, astăzi se vor face mari. Astăzi va fi o zi de pomină. Fără școală după prânz, dar ceva educativ, cu Alex pe post de profesor. Numele lor erau, după cum spusese, Marty și Sonietta, destul de bezmetikuțe și supermoderne în felul lor copilăresc. Așa că le zic:

— Sigur că da, Marty și Sonietta. E timpul pentru marea audiție. Haideți.

Când am ieșit în strada rece nici nu le trecea prin cap să meargă cu autobuzul, o, nu, ci cu un taxi, așa că le-am făcut pe plac, deși rânjind horrorshow în sinea mea și am chemat un taxi din rândul parcat lângă Centru. Șoferul, un celavek vârstnik cu favoriți și tzoale foarte murdare, zice:

— Fără distrugeri. Lăsați scaunele în pace. Abia au fost retapițate. I-am redus temerile lui stupide la tăcere și ne-am îndreptat în grabă spre Flatblocul Municipal 18 A, cu cele două puiance mici și căpoase chicotind și şușotind. Așa că, să nu mai lungim vorba, am ajuns, Fra, și le-am condus până la 10-8, și au găfâit și s-au hlizit până au ajuns sus, iar apoi au zis că le e sete, așa că am descuiat lada cu comori din camera mea și le-am dat la cele două dievuște de zece ani câte un Scoțian horrorshow, chiar dacă bine completat cu sifon plin de bule. Stăteau pe patul meu, încă nefăcut, legănându-și picioarele, smehăind și drinkănind din cupele cu picior înalt, în timp ce le puneam discurile lor malenkie și patetice la aparatul meu stereo. Și drinkăneau ca și cum ar fi fost o băutură aromată și dulce pentru copii, pusă în pahare aurite scumpe, foarte frumoase și încântătoare. Dar ele îi tot dădeau înainte cu oh, oh, oh și ziceau întruna „Super” și „Marfă” și

alte slove ciudate care erau foarte la modă în grupul lor tânăr. În timp ce le puneam tot rahatul ăsta, le-am încurajat să mai bea un pahar, iar ele n-au avut nimic împotrivă, Fra. Așa că atunci când am ajuns să le pun a doua oară fiecare din discurile lor pop patetice (erau două: „Honey Nose”, cântat de Ike Yard, și „Night After Day After Night”, mormăit parcă de doi eunuci fără coaie, al căror nume l-am uitat), erau aproape de culmea isteriei, așa cum se manifestă ea la tinerele puiance, sărind prin patul meu, iar eu împreună cu ele în cameră.

Ce s-a întâmplat de fapt în după-amiaza aia nu e nevoie să vă descriu, Fra, căci vă puteți imagina și singuri. Alea două s-au destzolit, tăvălindu-se de răs, căci credeau că este cea mai balșoaie distracție să-l vadă pe bătrânul unchi Alex stând în picioare, gol nagoi, cu o mână în șold și cu cealaltă mânuind seringă precum un doctor în curul gol, și înțepându-se apoi la modul clasic în a lui ruka pentru a primi infuzia de pisică feroce a junglei. Am scos apoi preafrumoasa A Noua din coperta sa, așa încât Ludwig era și el gol nagoi acum, și am potrivit acul pe ultima parte, care era toată o binecuvântare. Și-au început contrabașii parcă să gawarească de sub patul meu către restul orchestrei, și apoi golosurile de masculi intervenind și spunându-le tuturor să fie veseli și apoi aria binecuvântată și încântătoare despre Bucurie, strălucire glorioasă a cerurilor, iar apoi i-am simțit pe bătrânii tigri înhățându-mă și ca atare le-am înhățat și eu pe cele două tinere puiance. De data asta nu li s-a mai părut nimic haios și s-au oprit din răknetele de bucurie, și au trebuit să se supună straniilor și ciudatelor dorințe ale lui Alexandru cel Mare pe care A Noua și înțepătura hipo l-au făcut ciudesnâi și zameceat de minunat și foarte pretențios, o, Fra. Dar amândouă erau foarte, foarte bete și cu greu mai simțeau ceva.

Când ultima parte s-a terminat pentru a doua oară, cu toate talgerele și strigătele despre Bucurie Bucurie Bucurie Bucurie, cele două tinere puiance deja nu mai făceau pe marile doamne sofisticate. Parcă se treziseră dându-și seama de ce li se făcuse persoanelor lor malenki, spunând că vor să meargă acasă și că eu eram o bestie feroce. Arătau ca după o bitkafeală zdravănă, ceea ce chiar primiseră, și erau pline de vânătași și umflături. Păi, dacă n-au vrut să se ducă la școală, oricum trebuiau să-și primească porția de educație. Și educație au primit. Skânceau și îi tot dădeau cu oh oh oh-urile, în timp ce-și puneau tzoalele pe ele și încercau să mă înghioldito-împungă cu pumnișorii lor mici, așa cum stăteam acolo gol nagoi și murdar, cu părul vâlvoi, căzut lat pe pat. Sonietta cea mică skâncea:

— Bestie și animal scârbos. Jeg de om.

Așa că le-am lăsat să-și strângă boarfele și să se care, ceea ce au și făcut, zicând ceva despre cum vor chema patrocii să mă prindă și tot rahatul de rigoare. Au coborât apoi pe scări, iar eu m-am prăbușit în somn, cu Bucuria Bucuria Bucuria urlând tot mai tare și izbindu-se de toți pereții.

5

Dar din cauza asta ce s-a întâmplat a fost că m-am trezit târziu, aproape la șapte jumătate după ceasul meu, și chestia asta s-a dovedit a nu fi prea inteligentă. Căci poți vedea cu ochiul liber că în lumea asta rea totul se contabilizează. Poți ponima că fiecare lucru duce la alt lucru. Da, da, da. Aparatul meu stereo nu mai cânta nici Bucuria, nici I Embrace Ye O Ye Millions, asta însemnând că un celavekâl oprise, și ăsta nu putea fi decât fie Ma, fie Ta, căci după zgomotele pe care le slușeamânliving, cling cling-ul farfuriilor și drinkănitul ceaiokului din cești, era clar că amândoi își luau prânzul lor obosit după ce robotiseră, unul la fabrică, celălalt la magazin. Bieții bătrâni. Jalnici vârstnici. Mi-am pus halatul și am ieșit, deghizat în fiu unic și iubitor, zicând:

— Salut, salut, salut la toată lumea. Mă simt mult mai bine după ce m-am odihnit toată ziua. Sunt gata acum pentru munca de seară, să mai fac și eu un ban.

Căci asta credeau ei că făceam în zilele alea.

— Miam, miam, ce ai bun acolo, mami? E și pentru mine?

De fapt era ceva ca o plăcintă înghețată, pe care o dezgheța și apoi o încălzea, și nu părea deloc apetisantă, dar trebuia să zic și eu ceva. Tati îmi aruncă o privire suspicioasă și nu prea încântată, dar nu-mi spuse nimic, căci era conștient că nu ar fi îndrăznit, iar mami schiță spre mine un surâs mic și obosit, de genul oh, tu, fruct al pântecelui meu, unicul meu fiu. Am pornit spre baie în pași de dans, klătindu-mă rapid, căci mă simțeam murdar și lipicios, apoi m-am dus din nou la mine în cameră pentru tzoalele de seară. După care, strălucitor, pieptănat, periat și în plină splendoare, m-am așezat în fața feliutzei mele de plăcintă. Tataică-miu îmi zice:

— Nu că aș vrea să-mi bag nasul, băiete, dar unde anume lucrezi tu seara?

— O, zic eu meșterind, de cele mai multe ori treburi ocazionale, ca de exemplu o mână de ajutor. Ici și colo, unde se poate.

I-am aruncat o kăutătură piezișă drept între ochi, ca și cum i-aș fi spus să-și vadă de ale lui, că eu îmi văd de ale mele.

— N-am cerut niciodată bani, nu-i așa? Nici pentru haine, nici pentru distracții. Așa că de ce întrebi?

Tati începu să bâiguie ceva umil și penibil.

— Iartă-mă, fiule, zice. Dar uneori mă îngrijorez. Uneori am vise. Poți să râzi dacă vrei, dar sunt multe lucruri în vise. Azi-noapte am avut un vis cu tine și nu mi-a plăcut deloc.

— O!

Reușise să mă intereseze acum cu visele lui despre mine. Simțeam și eu că avusesem un vis, dar nu puteam să-mi amintesc exact despre ce era.

— Da? am zis, și m-am oprit din mestecatul bucății mele de plăcintă cleioasă.

— Era atât de real, zice bătrânul. Te-am văzut zărind pe stradă, bătut de alți băieți. Băieții ăștia erau precum băieții cu care obișnuiai să te încurci înainte de a fi trimis la ultima școală de corecție.

„O!” am rânjit în mine la chestia asta, tataică-miu fiind convins că eu chiar m-am cumințit sau crezând că era convins. După care mi-am amintit propriul meu vis, care fusese un vis al acelei dimineți cu Georgie dând ordinele lui de general și bătrânul Moho smehăind fără dinți, în timp ce pleznea din bici. Dar mi se spusese odată că visele se întâmplă întotdeauna pe dos.

— O, nu te îngrijora vreodată' în ceea ce îl privește pe unicul tău fiu și moștenitor, o, tată al meu, îi zic. Tu teamă să nu ai. El poate singur de grijă să își poarte.

— Și, continuă tati, păreai fără apărare, scăldat în sânge și fără să poți lovi și tu.

Era chiar pe dos, așa că am mai avut un rânjet malenki și tăcut în mine însumi, după care mi-am scos toți denghii din teșkerea, clincănindu-i în timp ce-i puneam pe fața de masă pătată cu sos. Zic:

— Uite, tati, nu-i prea mult. E ce-am câștigat aseară. Dar poate de-ajuns ca să luați un Scoțian mic, tu și mama, într-un loc șic.

— Mulțam, fiule, zice, dar nu mai ieșim prea mult acum. Nu prea avem curajul să ieșim, străzile sunt așa cum sunt. Tot felul de huligani și așa mai departe. Oricum, îți mulțumesc, mâine o să aduc acasă o sticlă de ceva și pentru ea. Și strecură tot acest câștig murdar în teșkereaua pantalonilor săi, în timp ce mama era la klătutul vaselor în bucătărie. Așa că am ieșit împrăștiind de jur împrejur zâmbete pline de iubire.

Când am ajuns la parterul blocului, am fost oarecum surprins. Chiar mai mult decât atât. Am rămas blocat și cu botul căscat. Veniseră să mă întâmpine. Mă așteptau lângă pictura murală municipală, cea care înfățișa demnitatea nagoi a muncii, toată mângălită, celaveki și zune în fundul gol stând serioși la roțile industriei, după cum v-am mai spus, cu mizeriile alea desenate de către malcikii obraznici ieșindu-le din bot. Moho avea în mână ceva mare și gros ca un baton de vopsea de ulei neagră și scria cu el mare de tot slove murdare peste pictura noastră municipală, în timp ce necheza în maniera Moho clasică, adică — hî, hî, hî. Dar se întoarse când Georgie și Pete îmi semnalară prezența cu saluturi de întâmpinare, arătându-și zubbii strălucitori de gășkar, și trâmbiță:

— Iată-l, este aici, ura, iată-l, a sosit! și schiță un soi de piruetă greoaie.

— Începusem să ne îngrijorăm, zice Georgie. Stăteam acolo, așteptând și drinkânind bătrânul moloko cu tăișuri, și tu nu mai apăreai. Așa că Pete aici de față și-a închipuit că poate vreo chekstie sau alta te-a jignit, așa că am venit la reședința ta. Nu-i așa, Pete?

— Exact, zice Pete.

— Scuz-acuz-jacuzele mele, le răspund eu cu grijă. Am avut ceva ca o durere în golovan, așa că a trebuit să dorm. Nu m-au trezit când le-am spus eu să mă trezească. În fine, suntem aici, gata pentru ce bătrâna noce ne va oferi, nuuu?

Se pare că mă molipsisem cu acest „nuuu?” de la P. R. Deltoid, Consilierul meu Post-Corecție. Foarte ciudat.

— Ne pare rău că te doare, zice Georgie, făcând pe compătimatorul. Poate că ți-ai folosit golovanul prea mult. Poate ai răcnit ordine și ai cerut disciplină și alte alea. Ești sigur că nu te mai doare? Ești sigur că n-ai fi mai fericit să te întorci în pat? Și schițară cu toții un malenki rânjet.

— Ia vezi! zic. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Sarcasmul ăsta, dacă pot să-i spun așa, nu vi se potrivește, micii mei prieteni. Se pare că ați gavarit un pic în liniște pe la spatele meu, făcând mișto sau cam așa. Dar pentru că fac parte din gașcă și sunt șeful vostru, am cu siguranță dreptul să știu despre ce e vorba, nu? Așa că, Moho, ce vrea să zică rânjetul ăsta de prost gust de pe fața ta?

Căci Moho își deschisese botul pentru un soi de smehăială bezmetică și mută. Georgie interveni skor-rapid cu replica:

— Gata, nu te mai lua de Moho, Fra. Face parte din noul stil.

— Noul stil? zic. Cum adică? E clar că ați bârfit în stil mare pe la spatele meu. Vreau să sluşesc amănunte. Și mi-am încrucișat rukile, pregătindu-mă să ascult, sprijinit confortabil de balustrada ruptă și uitându-mă de sus la ei, gașcă, așa cum singuri își spuneau, căci stăteam cu trei trepte deasupra lor.

— Nu te supăra, Alex, zice Pete, dar am vrea ca lucrurile să fie ceva mai democratice. Și nu să ne spui tu ce să facem și ce să nu facem tot timpul. Asta fără supărare.

Georgie continuă:

— Nu e vorba de supărare. E vorba despre cine are idei. Și care-au fost ideile lui? Și în timpul ăsta își ținea ocii ațintiți disprețuitor spre mine. Mărunțișuri, chekstii malenki, așa ca azi-noapte. Ne-am făcut mari, Fra.

— Mai ziceți, spun fără să mă mișc. Vreau să mai sluşesc.

— Păi, zice Georgie, dacă vrei, fie. Am itmișunat, am magazino-crastit și alte alea, și cu ce ne-am ales fiecare, în afară de o ruka jalnică de tăieței? Și când colo, numai ce-l auzim pe Will Englezul la kafeneaua Musclemán povestind cum poate el să preia orice și-ar pune un malcik în cap să jefuiască. Metal strălucitor și pietre prețioase, continuă el cu privirea aia rece ațintită încă asupra mea. Sunt mulți, mulți, mulți bani de câștigat, așa zicea Will Englezul.

— Păi, zic eu, foarte calm pe dinafară, dar plin de răzdraci pe dinăuntru. De când te-nsotești și te-nvoiești tu cu Will Englezul?

— De azi, de ieri, zice Georgie. M-am tot gândit adin singurel. De exemplu de la Sabatul trecut. Pot să am jâznia mea proprie, gășkare, nu-i așa?

Mi se cam rupea de toate astea, Fra, dar le zic:

— Și ce veți face cu acești mulți, mulți, mulți denghi sau bani, cum atât de coios îi numiți? Nu aveți tot ce vă trebuie? Vreți o mașină, vă cade din pom. Dacă vreți câțiva poli, îi luați, nu? De când strădania asta subită de a deveni capitalist mare și umflat?

— Ah, zice Georgie, gândești și gavagești uneori ca un copil mic.

La care Moho dădu drumul la un hu hu hu.

— În noaptea asta, zice Georgie, o să dăm un crast de oameni mari.

Se părea așadar că visul meu spusese adevărul. Georgie pe post de general, spunându-ne ce să facem și ce să nu facem, Moho cu biciul ca un bulldog fără minte, mârâind printre dinți. Dar am jucat în continuare cu grijă, cu mare, cu cea mai mare grijă, și am zis zâmbind:

— Grozav. Super horrorshow. Iată-i că au inițiative. Ți-am fost un bun profesor, așa că ia spune-mi ce ai în cap, Georgie, băiatule.

— O, zice Georgie, cu un zâmbet șiret și viclean, nu crezi că mai întâi ar trebui să luăm bătrânul moloko-plus? Ceva să ne ascută, amice, pe tine mai ales, că noi avem un avans față de tine.

— Ai gavarit exact ceea ce gândeam, i-am întors zâmbetul. Chiar vroiam să zic să mergem la dragul nostru Korova. Da, da, da. După tine, Georgie, puiule.

Și am făcut ceva ca o plecăciune adâncă, zâmbind ca bezmetikul, dargândind cu înfrigurare. Însă pe când am ajuns în stradă, mi-am dat seama că a gândi e pentru cei fără pic de glagoră, în timp ce aceia care au glagoră se folosesc de inspirație și de ce le mai trimite Bog. Iar de data asta, ceea ce a venit în ajutorul meu a fost o muzică încântătoare. Căci tocmai itinera pe-a-colo o mașină cu radioul pornit, așa că am putut să sluşesc o măsură sau două din Ludwig van (era Concertul pentru vioară, ultima parte). Și în momentul ăla am vidvăzut limpede ce aveam de făcut. Așa că zic cu un golos adânc și gros:

— Chiar așa, Georgie, și-am fulgerat în sus și-n jos brişka mea cea tăietoare de gâtleje.

Georgie zise:

— Îh? dar scoase skor-rapid şişul, lama ţaşnind din mâner, și iată-ne față în față. Bătrânul Moho zice:

— Oh, asta nu-i corect, și dădu să-și desfacă lanțul din jurul taliei, dar Pete îi spuse punându-și ruka ferm pe bătrânul Moho:

— Lasă-i, așa e corect.

Așa că Georgie și Al Vostru Prea Umil pornirăm să ne dăm târcoale cu mișcări tăcute de felină, căutând breșe în apărare, cunoscând fiecare stilul celuilalt un pic prea horrorshow, Georgie făcând din când în când fente cu şişul lui strălucitor, deși nu le înlănțuia prea inteligent. Și, în tot timpul ăsta, liudii treceau pe lângă noi și vidvedeau toate astea, dar nu se amestecau, părându-li-se pesemne o priveliște obișnuită. Dar după aceea am numărat adin dva tri și am pornit la atak ak ak cu brişka, deși nu la liţofaţă sau la oci, ci la ruka ce ținea şişul și, Fra, l-a scăpat. Da, l-a scăpat. Și-a scăpat şişul cu un clincănit pe trotuarul înghețat bocnă. Doar îi gâdilisem degetele cu brişka și acum se uita la firul malenki de krovi care devenea tot mai roșu în lumina becurilor.

— Iar acum, zic, și eram eu acela care luasem inițiativa, deoarece Pete îi dăduse lui Moho înțeleptul soviet de a nu-și descinge uzia din jurul taliei, soviet pe care Moho îl ascultase — iar acum, Moho, domnia ta și cu mine vom face la fel, ce zici?

Moho dădu drumul la un „Aaaaaah” ca un animal balșoi și bezmetik, descolăcind lanțul din jurul taliei, cu o viteză horrorshow pe care nu puteai să nu o admiri. Acum figura potrivită pentru mine era să mă ghemuiesc ca o broască pentru a-mi apăra lițofața și ocii, așa că asta am și făcut, Fra, ceea ce l-a surprins un malenki pic pe bătrânul Moho, el fiind obișnuit cu jap, jap, jap-ul față în față. Trebuie să vă spun, totuși, că mi-a ars una oribilă în spate, încât mă ardea bezmetik, dar durerea aia îmi spunea să atac skor-rapid o dată pentru totdeauna și să termin cu bătrânul Moho. Așa că mi-am înfipt brișka în a lui noga stângă, în koapsa lui kapsată, spintecând doi țoli de haine, atât cât să dau drumul la un malenki strop de krovî, care să-l bezmeticească de tot pe Moho. Apoi, în timp ce el hău hău hăulea ca un câine, am încercat să aplic același stil ca la Georgie, riscând totul pe o mișcare — sus, pieziș și taie — și am simțit cum brișka se înfige destul de adânc în carnea încheieturii bătrânului Moho, care dădu drumul la uzia lui șerpuită, smiorcăindu-se ca un copil mic. Apoi încercă să-și sugă tot sângele care îi curgea din încheietură, schelălăind în același timp, și era prea mult krovî de înghițit, așa că a început să facă bulbulbulbuci la gură, cel roșu tâșnind ca o arteziană, o splendoare, dar nu pentru multă vreme.

Zic:

— Ok, gașcă, acum ar cam trebui să știm cum stă treaba. Nu-i așa, Pete?

— Eu n-am spus niciodată nimic, zice Pete. N-am gavarit nici măcar o slovă. Vezi că bătrânul Moho o să moară de cât sânge a pierdut.

— Nici vorbă, zic. Se poate muri o singură dată. Moho a murit înainte de a se fi născut. Krovîul cel roșu se va opri în curând. Și asta pentru că nu tăiasem așa-numitele legături centrale. Așa că îmi scot eu însumi taștuka mea curată de la teșkerea și îi înfășor cu ea ruka bătrânului Moho muribund, care urla și gemea, iar krovîul s-a oprit, Fra, exact așa cum am spus că va face. Așa că acum cred că știau cine era stăpân și conducător, o, sărmană turmă.

Nu mi-a luat mult să-i potolesc pe acești doi soldați răniți în căldurica de la Duke of New York, cu niște brandy-uri mari în față (cumpărate cu tăiețeii lor, căci eu îi dădusem pe toți ai mei lui tata) și cu comprese cu taștukele înmuiate în borcanul cu apă. Bătrânele puiance cu care fuseserăm atât de

horrorshow aseară erau tot acolo și îi dădeau înainte cu „Mulțam, copii” și „Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți” de parcă nu se mai puteau opri, chit că nu mai repetasem samarito-gestul și în seara asta. Dar Pete zise:

— Și care mai e viața voastră, fetelor? și le cumpără bere neagră și sifon, el părând a fi plin de denghi la teșkerea, așa că au continuat mai tare cu ale lor „Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă țină sănătoși” și „N-o să vă lăsăm la greu, băieți” și „Cei mai buni copii din lume, asta sunteți voi”.

Când au terminat, îi zic lui Georgie:

— Ne-am întors de unde am plecat, nu? Exact cum eram înainte și uităm totul, nu-iașa?

— Așa, așa, așa, zise Georgie.

Dar bătrânul Moho părea încă zdruncinat și chiar zise:

— L-aș fi putut dovedi cu uzia mea pe bastardul ăla mare, doar că mi s-
apus în cale un celavek, ca și cum s-ar fi luptat nu cu mine, ci cu vreun alt
malcik. Zic:

— Ei bine, Georgie, băiatule, la ce te-ai gândit?

— O, zice Georgie, nu astă seară, te rog, nu în asta noce.

— Cum? Doar ești un celavek mare și puternic, zic, ca noi toți. Nu
suntem copii mici, nu-i așa, Georgie, băiatule? Așa că spune dar ce coptu-ai
tu în a ta minte?

— Aș fi putut să-i rad una horrorshow peste oci, zice Moho, iar bătrânele
babuște tot îi dădeau înainte cu „Mulțam, copii”.

— Mă gândeam la casa aia, știi? spune Georgie. Cea cu două becuri
afară. Aia cu numele ăla glupâi.

— Ce nume glupâi?

— Mansion sau Manșe sau tot așa ceva tâmpit. Unde locuiește puianka
aia foarte vârstnică împreună cu pisicile ei și cu toate chekstiile alea vekî și
valoroase.

— Adică?

— Aur și argint și ceva bijuterii. Așa zicea Will Englezul.

— Le vidvăd, zic. Le vidvăd chiar horrorshow.

Știam la ce se referea — Orașul vechi, chiar în spatele Blocului Victoria.
Ei bine, conducătorul adevărat și horrorshow știe întotdeauna când să
dăruiască sau să se arate generos față de subalternii lui.

— Foarte bine, Georgie, zic. O idee bună și demnă de urmat. Ne itkărăm
chiar acum.

Și pe când ieșeam afară, bătrânele babuște ziceau:

— N-o să scoatem un cuvânt, copii. Ați fost tot timpul aici, băieți. Așa că le zic:

— Ce fete bune! În zece minute suntem înapoi să vă mai cumpărăm ceva. Și iată-mă conducându-mi gașka spre împlinirea destinului meu.

6

Chiar după Duke of New York mergând spre est erau birouri, apoi vecea bibliotecă unde avusese loc kafeala, urma apoi blocul ăla balșoi numit Victoria Flatblock, după vreo victorie sau alta, iar apoi ajungeai la casele alea de tip veki din acea parte a orașului care se numea Orașul vechi. Găseai ceva dome vechi și horrorshow pe aici, Fra, cu liudi vârstniki care trăiau în ele, colonei lătrători, subțiri șibătrâni, cu bastoane, și puiance bătrâne care erau văduve și dame vârst-nice și surde, cu pisici și care, Fra, nu avuseseră parte de atingerea nici unui celavek în întreaga și pura lor jâznie. Și tot aici, într-adevăr, erau chekstii veki care și-ar fi găsit prețul în tăieței pe piața turistică, precum tablouri și bijuterii și alte rahaturi veki din epoca pre-plastică. Așa că am ajuns, frumos și în liniște, la această domă numită Manșe, care avea becuri în abajururi de sticlă pe stâlpi metalici, de parcă ar fi păzit ușa din față de ambele părți, și era o lumină micăânt-una din camerele de la parter, așa că ne-am croit drum prin întunericul străzii ca să ne uităm pe acea fereastră. Fereastra avea gratii ca și cum casa ar fi fost o închisoare, dar puteam vidvedea bine și limpede ce se itpetrecea înăuntru.

Ce vedeau ochii noștri era că puianka asta vârstnikă, cu voiosul foarte cărunt și cu o lițofăț extrem de zbârcită, tocmai turna bătrânul moloko dintr-o sticlă de lapte în castronașe și așeza apoi aceste castronașe jos pe podea, încât puteai să spui că era plin de mâțe și kotoșmani mieunători, torcând pe la picioarele ei. Și-am mai putut vidvedea una sau două skotine mari și grase, sărind pe masă cu boturile lor căscate tot mai mult, mai mult și mai mult. Și puteai s-o vidvezi pe bătrâna babușcă răspunzându-le, gavarind într-o limbă boscorodită către pisoiașii ei. În cameră puteai vidvedea o mulțime de picturi vechi pe pereți și ceasuri antice și foarte elaborate, precum și ceva vase și decorațiuni care și ele păreau veki și doroghie. Georgie șopti:

— Putem să luăm pe ele niște denghi chiar horrorshow, Fra. Will Englezul de-abia așteaptă.

Pete zice:

— Cum intrăm?

Acum era rândul meu, și trebuia să mă mișc skor-rapid, înainte ca Georgie să ne spună cum.

— Prima chekstie, șoptesc, e să încercăm calea obișnuită, ușa din față. Mă voi duce foarte politicos și voi zice că unuia din gașka mea tocmai i s-a făcut rău într-un mod ciudat pe stradă. Georgie ar putea să facă pe bolnavul când o să deschidă. Apoi o să cer apă sau să telefonez la doctor. După aia o să fie simplu să intrăm.

Georgie zice:

— Poate că nu deschide.

Îi răspund:

— Vom încerca, nu?

Ridică din pleciumeroi, strâmbându-se ca o broască. Așa că le spun lui Pete și bătrânului Moho:

— Voi doi, gășcari, veți sta de fiecare parte a ușii, bine?

Încuviințară în întuneric da, da, da.

— Așadar, îi zic lui Georgie și mă îndrept fără frică spre ușa din față.

Era o sonerie și-am apăsă-o și un țârâit se auzi țâr, țâr în holul dinăuntru. Urmă un fel de sluşire, de parcă puianka și kotoșmanii ei și-ar fi ciulit urechile la țâr țâr țârâitul ăsta, minunându-se. Așa că am apăsă pe bătrânul zvonak un malenki pic mai presant. M-am aplecat apoi spre deschizătura pentru scrisori prin care am strigat cu un golos plin de rafinament:

— Ajutor, doamnă, vă rog. Prietenului meu tocmai i s-a făcut rău pe stradă. Dați-mi voie să telefonez la un doctor.

Am vidvăzut cum se aprinde lumina în hol, după care am auzit ale babuștei noghi târșâindu-și șleap șleap papucii până la ușa din față, și mi-a trecut prin cap ideea, nu știu de ce, că avea la fiecare subsuoară câte un pisoii mare și gras. Apoi a strigat cu un golos surprinzător de jos:

— Cară-te! Cară-te sau trag! Georgie a auzit și a vrut să chicotească. I-am răspuns cu un soi de suferință și de presiune în golosul meu de gentleman:

— O, doamnă, vă rog, ajutați-mă! Prietenului meu îi este foarte rău.

— Cară-te! strigă ea. Îți știu tertipurile tale murdare ca să mă faci să deschid ușa și să cumpăr apoi lucruri pe care nu le vreau. Cară-te, îți spun.

Asta chiar că era o inocență încântătoare.

— Cară-te, zise din nou, sau o să-mi pun pisicile pe tine. Puteai să zici că este un malenki pic bezmetikă, din cauză că și-a trăit toată viața adin-

singurică. Apoi m-am uitat în sus și am vidvăzut o fereastră cu cercevea deasupra ușii de la intrare, și era mult mai skor-rapid s-o facem așa, cățărându-ne unul pe pleciumeroi celuilalt ca să ajungem înăuntru. Căci altfel, târguiala asta ar fi durat întreaga noce.

Așa că am spus:

— Prea bine, doamnă, dacă nu vreți să ne ajutați, o să-mi duc prietenul suferind în altă parte.

Așa că le-am făcut cu ochiul gășkarilor mei, ei tăcând chitic în continuare, doar eu plângându-mă cu voce tare:

— Ai răbdare, prietene, sigur vom găsi un alt bun samaritean în altă parte. Nu trebuie să o învinuim pe această doamnă în vârstă că este atât de suspicioasă cu atât de mulți nemernici și pungași mișunând în noapte. Cu siguranță, nu.

Apoi am așteptat din nou în întuneric și eu am șoptit:

— Gata, ne întoarcem la ușă. Eu o să stau pe pleciumeroi lui Moho. O să deschid fereastra aia și o să intru, gașcă. O s-o amuțesc pe bătrâna puiancă și-o să vă deschid la toți. Nicio problemă.

Pentru că trebuia să le arăt cine era conducătorul și celavekul cu idei.

— Uite, zic. Chekstia aia horrorshow sculptată în piatră de deasupra ușii e numai bună ca să-mi țină ale mele noghi.

Au vidvăzut-o cu toții și-au căzut în freză de cum de m-am gândit, și-au zis și-au încuviințat da, da, da în întuneric.

Așa că ne-am întors în vârful picioarelor la ușă. Moho era malcikul nostru puternic și greu, iar Pete și Georgie m-au ridicat pe pleciumeroi bărbătești și balșoi ai lui Moho. Și-n tot timpul ăsta, grație emisiunii de pe programul ăla glupăi de la TV și grație fricii de noapte aliudilor din lipsă de poliție de noapte, strada a rămas pustie. Stând pe pleciumeroi lui Moho, am vidvăzut că sculptura aia în piatră de deasupra ușii se potrivea perfect cu cizmele mele. Am îngenuncheat, Fra, și iată-mă. Fereastra, așa cum m-am așteptat, era închisă, dar mi-am scos brișka și am crăpat sticla ferestrei, mânuind la fix mânerul de os. În tot timpul ăsta, sub mine, gașka respira din greu. Așa că mi-am băgat ruka prin spărtură și partea de jos a ferestrei a alunecat în sus frumos și ușor ca argintul. Și m-am strecurat înăuntru de parcă aș fi alunecat într-o cadă cu apă. Iar oile mele erau acolo, sub mine, cu boturile lor deschise cum se uitau în sus, O, Fra.

M-am trezit în întunericul ticsit cu paturi și bufete și scaune grele și balșoaie și mormane de cutii și cărți de jur-împrejur. Dar mi-am făcut drum

cu bărbăție spre ușa camerei în care eram, uitându-mă să văd vreo urmă de lumină pe sub ea. Ușa s-a deschis cu un scârțâiiiiit și m-am trezit pe un hol în care dădeau alte uși. Cât de multă risipă, Fra, vreau să zic toate camerele astea și doar o harpie bătrână și pisoii ei, dar poate că mâțele și kotoșmanii aveau dormitoare separate și mâncau smântână și capete de pește precum altețele regale și prinții. Auzeam glasul înăbușit al puianței ăsteia bătrâne, undeva mai jos, zicând: „Da, da, da, asta e”, dar pesemne că gavarea cu mieunătoarele de la picioarele ei, care mieunauuuuu pentru mai mult moloko. Apoi am văzut scările care duceau în hol, și mi-am zis că ar trebui să-i arăt găștii mele nestatornice și de doi bani că eu valoram cât ei trei la un loc și chiar mai mult. Așa că voi face totul adin singurel. Voi da drumul la ultraviolențe asupra acestei puianțe vârstnice și asupra pispisoilor ei dacă e nevoie, apoi o să-mi bag ale mele ruki până-n coate în ceea ce arată a fi polenznâi-poleială de-adevăratalea și mă voi duce valsând spre ușa din față, o voi deschide, lăsând să curgă aurul și argintulpe gașka mea în așteptare. Trebuie să învețe totul despre arta conducerii.

Așa că am itcoborât încet și cu gingășie, admirând de-a lungul spiralei scărilor tablouri groahznice de pe vremuri — dievuște cu păr lung și gulere înalte, peisaje de la țară cu pomi și cai, și celavekul cel sfânt și bărbos, golnagoi atârnând de o cruce. Peste tot era un miros umed de pisici și de pește pentru pisici și de praf vechi în toată doma, total diferit de cel de la blocuri. Și cum am ajuns jos am vidvăzut lumină în camera asta din față, unde ea împărțea moloko la mâțe și la kotoșmani. Mai mult, puteam vidvedea skotinele alea mari și ghiftuite, intrând și ieșind cu cozile lor fluturânde, și frecându-se de partea de jos a ușii. În holul întunecat pe un pedestal mare de lemn am vidvăzut o statuie malenkaia și frumoasă care strălucea în lumina camerei, așa că am crastit-o numai pentru sufletețul meu, căci înfățișa o dievușcă tânără și slabă, stând într-un picior cu brațele întinse, și puteam să văd că e făcută din argint. Așa că o aveam în mână când am itintrat în camera cu lumina aprinsă, zicând:

— Hi, hi, hi! În sfârșit ne întâlnim. Se pare că gavareala noastră prin gaura de la scrisori nu a fost, ca să spun așa, prea satisfăcătoare. Trebuie să admitem că nu, o, chiar că nu, harpie vârstnică și împuțită.

Și m-am chiorât la lumina acestei camere și la bătrâna puiancă din ea. Era plin de mâțe și kotoșmani, mișunând peste tot pe covor, cu bucăți de blană plutind în aer, și skotinele astea grase erau de toate felurile și de toate culorile, negre, albe, tărcate, roșcate, ca de бага, și de toate vârstele de

asemenea, așa că erau pisoii care se jucau unul cu altul și erau mârțani gata crescuți și mai erau unele foarte rele, bătrâne, scuișând din când în când. Stăpâna lor, bătrâna puiancă, se uită la mine fioros ca un bărbat și-mi zice:

— Cum ai intrat? Păstrează distanța, canalie nemernică, sau o să mă văd nevoită să te lovesc.

Am dat drumul la o smehăială horrorshow la chestia asta, văd văzând că avea în ruka ei cu vene îngroșate un baston rablagit din lemn pe care îl ridicase și mă amenința. Așa că, ținându-mi zubiile strălucitoare la vedere, m-am dat mai aproape de ea, cu răbdare, și pe când mă apropiam am văzut pe ceva ca un bufet o chekatie mică și drăguță, cea mai malenkaia și încântătoare chekatie pe care orice malcik pasionat de muzică, așa cum eram eu, și-ar fi dorit vreodată să o vadă cu propriii lui ochi, căci părea a fi golovanul și pleciumerorii lui însuși Ludwig van sau ceea ce ei numeau un bust, o chekatie ca de piatră, cu păr lung din piatră și ochi orbi și cravata lui mare șiânfoiată. M-am îndreptat spre ea zicând:

— Doamne, ce frumos, și totul numai pentru mine!

Dar itducându-mă spre ea, cu ochii mei numai pe ea, și cu a mea ruka lacom întinsă, nu am văzut castroanele cu lapte de pe podea, așa că am nimerit într-unul și mi-am pierdut oarecum echilibrul.

— Hopa, zic, încercând să mă îndrept, dar puianka aia bătrână m-a ajuns din urmă foarte vicleană și cu o mare skor-rapiditate pentru vârsta ei și poc, poc m-a pocnit drept în golovan cu bucata aia de baston. Așa că m-am trezit sprijinindu-mă pe ale mele ruki și pe genunchi, încercând să mă ridic și zicând:

— Urât, urât, urât.

Și ea poc, poc din nou, spunând:

— Ploșniță mică, jalnică și nenorocită, spărgând casele oamenilor adevărați.

Nu mi-a plăcut acest poc, poc, așa că am apucat de capătul bastonului, care se prăvălea din nou în jos, iar ea și-a pierdut echilibrul și a încercat să se îndrepte, ținându-se de masă, dar fața de masă a alunecat cu borcanul cu lapte și cu o sticlă goală de lapte, împrăștiind pleoșcuri albe în toate direcțiile, după care s-a trezit pe podea, mormăind și dându-i înainte cu:

— Blestemat să fii, băiete, o să vezi tu!

Acum toate pisicile s-au speriat și s-au pornit să fugă și să sară într-o panică pisicească, unele dintre ele acuzându-se reciproc, începând tolkafteli pisicești cu miau, miorlau și grrrrr și craaac. M-am ridicat pe ale mele noghi

și iat-o pe vârstnică prezidentă rea și amenințătoare, cu bărbia tremurândă și încercând să se ridice de pe podea, așa că m-am văzut nevoit să-i aplic o lovitură malenkaia finuță peste lițofață, care se pare că nu i-a plăcut, căci a început să țipe „Auuuuuu”, și puteai să vezi cum lițofață ei zbârcită devine vânăto-purpurie acolo unde aterizasem cu a mea noga.

Când m-am dat înapoi ca să mă redresez după lovitură, pesemne că am călcat pe coada uneia dintre mătoancele răknitoare și dratluptătoare, căci am slusit un „Miauuu” gromki și ceva din blană și dinți și gheare s-a încolăcit în jurul piciorului meu, și m-am trezit blestemând și scuturându-mă ca să scap de ea, cu statueta cea malenkaia de argint în a mea ruka, încercând să trec peste bătrâna puiancă de pe jos, ca să ajung la dragul de Ludwigvan, încremenit în piatră. După care am nimerit în alt castron plin ochi cu moloko cu smântână și aproape am zburat din nou pe jos, întreaga chekstie fiind tare caraghioasă dacă ai fi putut să ți-o imaginezi ca întâmplându-i-se altui celavek și nu Umilului Vostru Povestitor. Apoi puianka cea vârstnică s-a întins printre toate mățele alea mieunânde și dratluptânde și m-a prins de noga, tot dându-i înainte cu „Huoooo” la mine, și, dezechilibrându-mă, de data asta chiar am aterizat pe jos peste moloko-ul improșcat și kotoșmanii zgârie-tot, și bătrâna prezidentă a început să-mi bumbăcească lițofața, răknind întruna:

— Pe el, bateți-l, zmulgeți-i unghiile, gânganie mica și afurisită — asta numai către mățele ei, la care, de parcă ar fi ascultat de puianka cea vârstnică, doi kotoșmani s-au urcat pe mine și au început să mă zgârie ca bezmeticii. Așa că am devenit și eu bezmetik, Fra, și am dat cu ei de pământ, dar babușka începu să țipe:

— Scârbă, să nu te-atingi de pisoiașii mei — și-și înfipse ghearele în lițofața mea.

Așa că a fost rândul meu să răknesc:

— Tu, sumka bătrână și jagoasă — și, ridicând malenkaia statueta de argint, i-am atins o skatoalkă discretă și elegantă la golovan, ceea ce a redus-o horrorshow și cu grație la tăcere.

După ce m-am ridicat de pe jos dintre mățele și kotoșmanii miorlăitori, ce altceva am putut să slusesc în depărtare decât sirena urlătoare a bătrânei mașini de poliție, și mi-a trecut skor-rapid prin cap că bătrâna prezidentă a pisicilor vorbea la telefon cu milițoi atunci când eu credeam că le vorbește mieunătorilor și miorlăitorilor, căci devenise suspicioasă după ce sunasem labătrânul zvonok, pretinzând că cer ajutor. Așa că, slusind zgomotul

înfricoșător al patrocaravanei, m-am năpustit la ușa din față, am robotit până am desfăcut toate încuietorile și lanțurile și zăvoarele și alte chekstii protectoare. Am reușit să o deschid și cine altul mă aștepta în prag decât bătrânul Moho și abia am apucat să-i vidvād pe ceilalți doi așa-ziși gășkari ai mei luându-și tălpășița.

— La o parte! îi strig lui Moho. Vin patrocii!

La care Moho zice:

— Iar tu vei rămâne să te întâlnești cu ei, hî, hî, hî, și-atunci am vidvăzut că-și desfăcuse uzia, apoi a ridicat-o, a încolăcit-o vâjjjjj și mi-a descolăcit-o cu grație și artistic peste oci, pe care abia am apucat să-i închid la timp.

Am început să urlu acolo, încercând să vidvād, cu toată marea durere care urla și ea, iar Moho îmi zice:

— Nu-mi place că ai făcut ce-ai făcut, bătrâne gășkar. N-a fost corect să-mi faci ce și cum mi-ai făcut, brat.

Și-am sluşit cum cizmele lui balșoaie și umflate tropăie depărtându-se, el dispărând hî, hî, hî în întuneric și cam la șapte secunde după aceea am sluşit mașina milițoilor gonind într-un urlet de sirenă asurzitor, de parcă era un animal bezmetik care se năpustea. Urlam și eu, și clătinându-mă mi-am trosnit golovanul drept de peretele holului, căci îmi țineam ocii strâns închiși și toate lichidele care țâșneau din ei dădeau o impresie de agonie. Așa că bâjbâiam prin holul de la intrare când au ajuns milițoii. Nu puteam să-i văd, dar puteam să-i sluşesc, și chiar să le miros blestemata lor duhoare de bastarzi și imediat i-am putut simți pe bastarzi cum îmi aplică grosolan mișcarea clasică, cea cu brațul răsucit la spate și mă împing afară. Și-am mai putut să sluşesc golosul unui milițoi pârând a veni din camera din care ieșisem cu toate mâțele și kotoșmanii: „E lovită urât, dar respiră”, și în tot timpul ăsta se auzeau miorlăituri asurzitoare.

— Ce plăcere deosebită, am auzit golosul altui milițoi zicând în timp ce eram tolkaftit cu grosolanie și viteză în mașină. Micul Alex la discreția noastră. Am urlat:

— Sunt orb, Bog să vă ardă și să vă umple de sânge, bastarzi groahznici ce sunteți!

— Ciocu' mic, smehăia parcă alt golos, și-mi arse o skatoalcă peste bot cu ruka, pe care am simțit un ghiul sau cam așa ceva.

— Trăsni-v-ar Bog să vă trăsnească, împuțiții naibii de bratnici! Unde sunt ceilalți? Unde-i gașka mea împuțită și trădătoare? Unul din ai mei bratia blestemați și groahznici m-a izbit cu lanțul drept peste ori. Prindeți-i,

până nu scapă! A fost numai ideea lor, Fra. M-au silit s-o fac. Sunt nevinovat, Bog să vă căsăpească.

Smehăiau acum cu toții de mine, cu toată cruzimea de care erau în stare, și mă tolkafteau pe bancheta din spate a mașinii, dar eu îi tot dădeam înainte cu așa-zisa mea gașcă, până când am vidvăzut că era în zadar, căci pesemne că se întorseseră la căldurică în Duke of New York și vârau acum cu de-a sila bere neagră și sifon și Scoțieni dubli pe gorlgâtlejele ascultătoare ale acelor puiance împruțite șivârstnice care spuneau: „Mulțam, copii. Dumnezeu să văbinecuvânteze, băieți. Ați fost aici tot timpul, copii. Nici că v-ați mișcat de sub ochii noștri.”

În timpul ăsta, cu sirena urlând, goneam spre patrol-circă, înghesuit între doi milițoi, brute rânjite care-mi tot dădeau ghionturi plus ceva malenkaia-tolkafteală. Apoi mi-am dat seama că pot să-mi ridic un pic oci-pleoapele și că pot vidvedea parcă printre lacrimi un fel de oraș care curgea pe lângă noi, luminile contopindu-se unele în altele. Îi puteam vidvedea acum cu ocii care mă usturau pe cei doi milițoi rânjiți care stăteau cu mine în spate și pe șoferul cu gât subțire și pe bastardul cu grumazul umflat de lângă el, acesta din urmă gavarind sarkastic și zicându-mi:

— Ei, Alex, băiatule, cu toții de-abia așteptăm să petrecem o seară plăcută împreună, nu-i așa?

Zic:

— De unde și până unde știi cum mă cheamă, brută râncedă și împruțită? Dea Bogul să putrezești în iad, bratnic groahznic ce ești, poponaru' naibii!

Așa că au smehăit cu toții la faza asta și mi-am simțit uha apucată de unul din milițoii ăia împruțiți care stăteau cu mine în spate. Ța cu gâtul gras de lângă șofer zice:

— Toată lumea a auzit de micuțul Alex și de gașka lui. Alex al nostru a ajuns un tânăr foarte celebru.

— E din cauza lor, am țipat eu. Georgie și Moho și Pete. Nu-s gașka mea, bastarzii!

— Ei bine, zice gât-gros, ai toată seara la dispoziție ca să ne spui întreaga poveste a caznelor nerușinate la care te-au supus gentlemanii ăia tineri și cum l-au dus ei la pierzanie pe sârmanul și nevinovatul Alex.

Apoi ceva ca o altă sirenă de poliție făcu vuum pe lângă noi, dar mergea în direcția opusă.

— E pentru bastarzii ăia? întreb. Îi luați și pe ei, bastarzilor?

— Aia, zice gât-gros, e o ambulanță. Sigur se duce după bătrâna doamnă, victima ta, ticălos nemernic și nenorocit.

— Numai ei sunt de vină, urlu eu, clipind din ocii care mă usturau ca naiba. Bastarzii o să drinkănească liniștiți în Duke of New York. Prindeți-i și pe ei, dracu să vă ia, poponari împutiți! Urmă o smehăială și mai mare și încă o malenkaia-tolkafteală, Fra, peste bietul meu bot care mă ustura. Apoi am ajuns la patrolcirca lor împutită și în timp ce mă ajutau să ies din mașină cărându-mi șuturi și îmbrânceli și mă tolkafteau în sus pe scări, mi-am dat seama că numai cinstit n-or să joace bratnicii ăștia groahznici și împutiți, trăzni-i-ar Bog să-i trăsnească.

7

M-au vârât în cantora aia luminată foarte puternic și zugrăvită în alb, care avea un von înțepător, un amestec parcă de vomă și latrină și dezinfectant și boturi duhnind a bere, toate aceste mirosuri venind dinspre locurile cu gratii de alături. Puteai să-i auzi pe unii dintre pleni blestemând și cântând în celulele lor și mi s-a năzărit că-l sluşesc pe unul bătând ritmul în perete:

*Și mă voi întoarce la iubita mea, iubita mea
Când tu, iubito, vei pleca.*

Dar golosurile milițoilor le ziceau să-și țină gura, și puteai sluși chiar și un zvuk, ca și cum cineva ar fi fost tolkaftit super horrorshow și ar fi țipat auuuuuu, și era ca un golos de bătrână puiancă beată, nu de bărbat. Cu mine în cantora asta mai erau patru milițoi, fiecare drinkându-și cu zgomot ceaikul, care se afla într-un castron mare pe masă, și sugeau și din când în când râgâiau deasupra cânilor lor jegoase și balșoaie. Mie nu mi-au oferit nimic. Tot ce mi-au dat, Fra, a fost o oglindă veke și prăpădită ca să mă văd în ea, și într-adevăr nu mai era Povestitorul vostru tânăr și arătos, ci o strigoaie de priveliște, botul fiindu-mi umflat și ocii foarte roșii și nasul bumbăcit și el un pic. Au smehăit horrorshow cu toții când au vidvăzut *groaza* de pe fața mea, și unul din ei zice:

— Pare a fi coșmarul fragedei iubiri.

Apoi apăru un milițoi superior, cu ceva stele pe pledumeroi, *ca* să arate cât de sus, sus, sus pus este, mă vidvăzu și zise:

— Hmm.

După care au început. Le zic:

— N-o să scot nici măcar o singură slovă singurică până nu-mi aduceți un avocat. Cunosce legea, bastarzilor.

Bineînțeles că au smehăit bine și gromko la faza asta, iar superiorul milițoi înstelat zice:

— Foarte bine, băieți, o să începem prin a-i arăta că și noi cunoaștem legea, dar să cunoști legea nu e totul.

Avea un golos ca de gentleman și vorbea pe un ton foarte plictisit, și, cu un zâmbet ca de gășkar, făcu un semn cu capul către un bastard mare și gras. Bastardul ăsta mare și gras își scoase tunica și puteai vedea că avea o divlă mare și veke, apoi se apropie de mine nu prea skor-rapid și când și-a deschis botul într-un fel de rânjet viclean și foarte plictisit, am simțit vonul de la ceaiokul cu lapte pe care tocmai îl drinkănisese. Nu era prea bine bărbierit pentru un patrok și puteai vedea niște pete uscate de transpirație pe cămașa lui la subsuoară, și puteai să-i simți vonul ca de ceară din urechi în timp ce se apropia. După care își încleșta a lui ruka împuțită și roșie și-mi trase una drept în burtă, ceea ce n-a fost cinstit, fază la care toți ceilalți milițoi își zguduiră golovanele de-atâta smehăială, în afară de superior, care continua să rânjească în felul lui sătul și plictisit. A trebuit să mă sprijin de peretele vopsit în alb, așa că tot albul mi s-a lipit de tzoale, și am încercat, agonizând, să-mi trag bătrâna răsuflare, iar apoi mi-a venit să vomit plăcinta lipicioasă pe care o mâncasem înainte de începutul serii. Dar nu puteam să sufăr genul ăsta de chekstie, borală pe toată podeaua, așa că m-am abținut. Apoi am văzut cum grăsanul ăsta bătauș s-a întors spre gașka lui de milițoi ca să smehăie horrorshow de ceea ce făcuse, așa că mi-am ridicat noga dreaptă și, înainte ca ei să-i poată striga să se ferească, i-am tras una frumos și inteligent chiar la țurloaie. La care grăsanul ăsta se apucă să urle ca din gură de șarpe, trăgându-și piciorul după el.

Și după asta le-a venit rândul la toți și m-au pasat de la unul la altul de parcă eu, O, Fra, aș fi fost o minge istovită și însângerată și mi-au cărat la pumni în ouă și în bot și în pânțele, și am încasat lovituri cu picioarele, iar apoi, când s-a terminat, a trebuit să vărs pe podea și, ca un celavek cu totul bezmetik, chiar le zic:

— Scuze, Fra, n-a fost deloc frumos din partea mea. Scuze, scuze, scuze.

Dar ei mi-au întins bucăți dintr-o gazetta veke și m-au făcut să curăț, și apoi m-au pus să presar rumeguș pe jos. După care, aproape ca niște gășkari vechi și dragi, mi-au zis că trebuie să mă așez și că o să avem cu toții o gavareală liniștită. Apoi a intrat P. R. Deltoid ca să arunce o kăutătură,

biroul său fiind în aceeași clădire, și arăta foarte obosit și groahznic și îmi zice:

— Până la urmă s-a întâmplat, Alex, băiatule, nuuu? Exact cum mi-am închipuit că o să se întâmple. Măi, măi, măi.

După care s-a întors către milițoi ca să le zică:

— Bună seara, domnule inspector. Bună seara, domnule sergent. Bună seara, bună seara la toată lumea. Ei bine, misiunea mea s-a încheiat, da. Măi, măi, băiatul ăsta e șifonat rău de tot, nu vi se pare? Uitați-vă și voi cum arată.

— Violența naște violență, zice milițoiul superior cu un gen de golos foarte propovăduitor. S-a opus reprezentanților legii.

— Da, sfârșitul misiunii, zice iar P. R. Deltoid. S-a uitat la mine cu ocii lui foarte reci ca și cum aș fi devenit un lucru și nu mai eram un celavek sângerând și bătut și foarte obosit. Presupun că trebuie să vin și eu mâine la tribunal.

— N-am fost eu, Fra, domnule, îi zic, smiorcăindu-mă un malenki pic. Puneți o vorbă bună pentru mine, domnule, că nu sunt chiar atât de rău. Ceilalți m-au dus de nas, domnule.

— Cântă ca un cintezoii, zice patrokul superior, batjocoritor. Cântă de se zguduie pereții, zău așa.

— O să pun o vorbă, îmi răspunde P. R. Deltoid, pe un ton rece. O să fiu acolo mâine, fii fără grijă.

— Dacă aveți chef să-i trageți una peste ochi, domnule, zice milițoiul superior, nu vă jenați. O să-l ținem noi. Trebuie că este o altă mare dezamăgire pentru dumneavoastră.

Apoi P. R. Deltoid a făcut ceva ce n-am crezut niciodată că un om ca el, care ar fi trebuit să ne transforme pe noi, răutățile, în malciki super horrorshow, o să facă, mai ales cu toții patrocii ăia acolo. Se apropie de mine și scui pă. Scui pă. Mă scui pă drept în lițofață, după care își șterse botul ud de scui pat cu ruka. Iar eu mi-am șters și mi-am șters și mi-am șters lițofața scui pată cu taștuka plină de sânge, zicându-i:

— Vă mulțumesc, domnule, vă mulțumesc foarte mult, a fost foarte drăguț din partea dumneavoastră, vă mulțumesc.

După care P. R. Deltoid ieși fără o slovă.

Milițoi s-au apucat apoi să întocmească declarația aia lungă pe care eu trebuia să o semnez, și mi-am zis în sinea mea, blestemați să fiți cu toții,

dacă voi, bastarzilor, sunteți cu toții de partea Binelui, atunci mă bucur că eu sunt de partea cealaltă.

— Foarte bine, le zic, bratnici groahznici ce sunteți, poponari împuțiți. Căscăți urechile, o s-o auziți pe toată. N-am de gând să mă mai târăsc pe brância în fața voastră, merzkie jigodii. De unde vreți să încep, animale împuțite? De la ultima corecție? Horrorshow, horrorshow, atunci ascultați.

Așa că le-am scuipat-o pe toată, iar lângă mine stătea milițoiul ăsta care stenografia, genul de celavek foarte tăcut și speriat, nici vorbă să fie patrok, umplând pagină după pagină după pagină. Le-am zis de ultra-violență, de crasteală, de dratluptă, de bătrânul viol, le-am zis totul, inclusiv chekstia din noaptea aia, cu puianka aia vârstnikă și bogată cu mâțele și kotoșmanii ei mieunători. Și m-am asigurat că toți așa-zișii mei gășkari erau și ei băgați până-n gâtia în poveste. Când am isprăvit, milițoiul stenograf părea un pic leșinat, sărmanul celavek. Patrokul căpitan îi zise, cu un golos blând:

— E bine, copile, du-te și ia-ți o ceașcă bună de ceaiok și bate apoi la mașină, în trei exemplare, toată mizeria și spurcăciunea asta, dar acoperă-ți nasul cu o batistă. Apoi le poți aduce la prietenul nostru tânăr și arătos ca să le semneze. Iar tu, îmi spune, poți fi condus acum la iatacul tău nupțial cu apă curentă și tot confortul. În regulă, zice cu golosul ăsta plictisit către doi patroci bine făcuți, luați-l.

Așa că am fost înghiontit și împuns și îmbrâncit spre celule și băgat într-una din ele, la un loc cu alți zece sau doisprezece pleni, majoritatea beți. Printre ei erau unii, genul de celaveci animalici și ujasnâe, și unul avea tot nasul mâncat și botul deschis ca o gaură mare și neagră, iar altul zăcea întins pe jos, sforăind și cu balele curgându-i întruna din bot, și altul care se vedea că se căcase în izmene. Apoi mai erau unii cam ciudați cărora se părea că le căzusem cu tronc, și unul din ei a sărit în spatele meu, așa că a trebuit să mă dratlupt un pic urât cu el și vonul lui, ca de metadonă și parfum ieftin m-a făcut să-mi vină să vărs iar, numai că burta mea era goală acum, O, Fra. Apoi celălalt ciudat a început să mă pipăie, după care ăștia doi au început să se dratlupte între ei, mârâind, fiecare dintre ei vrând să ajungă la hoitul meu. Skandalul s-a întetit, așa că au apărut doi milițoi și au intrat în ăștia doi cu un fel de bastoane, așa că s-au potolit dintr-o dată și au rămas uitându-se în gol și bătrânul krovi curgea pic, pic, pic de pe lițofața unuia dintre ei. Erau și priciuri în celula asta, dar toate erau pline. M-am cățărat pe patul cel mai de sus dintr-un prici, fiind câte patru într-un prici, și acolo stătea un celavek vârstnik și beat care sforăia înainte, cel mai probabil

că fusese săltat acolo în vârf de către milițoi. Oricum, l-am împins în jos din nou, căci nu era chiar atât de greu, și s-a prăbușit peste un celavek gras și beat care zăcea pe podea și amândoi s-au trezit și au început să răknească și să-și tragă pumni jalnici unul altuia. Așa că m-am întins în patul ăsta împutit, Fra, și am căzut într-un somn foarte istovitor și extenuant și dureros. Dar nu era chiar somn, ci era ca un fel de trecere într-o altă lume mai bună. Și în această lume mai bună, O, Fra, mă aflam pe ceva ca un câmp mare, plin de flori și de pomi, și mai era un fel de țap cu lițofața de om cântând la ceva ca un flaut. Și apoi răsări ca un soare însuși Ludwig van, cu lițofața lui încruntată și cu kravata și cu voiosul sălbatic în vânt, după care am auzit-o pe A Noua, ultima parte, cu slovele puțin amestecate ca și cum și ele ar fi știut că trebuie să se amestece, fiindcă acesta era un vis:

*Băiete, rechin nestăpânit al cerurilor,
Măcel al Câmpiilor Elizee,
Cu inimi înflăcărate, stârniți și plini de sânge,
Tolkafti-vom al tău bot,
Precum și al tău groahznic și împutit cur.*

Dar versurile spuneau adevărul, după cum mi-am dat seama când am fost trezit două sau zece minute sau douăzeci de ore sau de zile sau de ani mai târziu, ceasul fiindu-mi furat. La mii și mii de metri în jos, sub mine, stătea un milițoi care mă împungea cu un băț lung cu un cârlig în vârf, zicându-mi:

— Scularea, băiete. Scoală-te, frumosule. Scoală, că-i de rău.

Zic:

— Cum? Unde? Cine? Ce? Și Oda Bucuriei din A Noua își revărsa mai departe prin mine acordurile într-adevăr încântătoare și super horrorshow.

Zice milițoiul:

— Coboară și vezi. Te așteaptă niște vești minunate, fiule.

M-am urnit anevoie, foarte înțepenit, căci mă dureau toate și nu eram treaz de-a binelea, și patrokul ăsta, care răspândea un von puternic de brânză și ceapă, mă împinse afară din celula plină de sforăituri, iar apoi de-a lungul coridoarelor, și în tot timpul ăsta aria cu Slavă Ție, Stea Curată continua să strălucească înăuntrul meu. Apoi am ajuns la o cantoră foarte aranjată, cu mașini de scris și flori pe birouri, și la ceva ca un birou de șef

stătea milițoiul superior, arătând foarte serios și ațintind asupra lițofetei mele adormite o kăutătură foarte rece. Îi zic:

— Măi, măi, măi! Care-i faza, brat? Ce-ți veni, acum în miezul ăsta luminos de noce?

Zice:

— Ai la dispoziție doar zece secunde *ca* să-ți ștergi rânjetul ăla stupid de pe față. După aia, vreau să mă ascuți.

— Nu mai spune! zic, smehăind. Nu ești mulțumit că aproape m-ai omorât în bătaie și ai lăsat să fiu scuipat și m-ai făcut să mărturisesc crime ore întregi și după-aia m-ai trimis printre bezmetici și perversi jechoși în celula aia groahznică? Ai vreo nouă tortură pentru mine, brat?

— O să fie propria ta tortură, îmi răspunde el cu seriozitate. Dea Domnul să te tortureze până o să crapi.

Iar apoi, înainte ca el să-mi spună, am știut ce se întâmplase. Bătrâna puiancă, cea care ținea toate mâțele și kotoșmanii ăia, trecuse în lumea dreptilor într-unul din spitalele municipale. Se părea că o izbisem un pic cam prea tare. Ei bine, asta era tot. M-am gândit la toate mâțele și la toți kotoșmanii ăia mieunând după moloko și nemaiprimind nimic de-acum înainte, nimic de la stăpâna lor, bătrâna prezidentă. Asta era tot. De data asta mersesem până la capăt. Și n-aveam decât cincisprezece ani.

PARTEA A DOUA

1

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

De data asta mă aflu, și aceasta e partea foarte lacrimogenă și tragică a poveștii care începe acum, Fra și singurii mei prieteni, în Statocna (Ocna de Stat, adică) Numărul 84 R. Nu cred că sunteți nerăbdători să slușiți razcazania groahznică și de rahat cu șocul care l-a făcut pe tata să-și ridice amenințător ale lui ruki umflate și pline de krovi împotriva Bogului nedrept din ceruri, și cu mami strâmbându-și botul huhuhuuu-uhuuu în durerea ei de mamă cu un singur copil și unic fiu legănat la sânul ei, care a dezamăgit super horrorshow pe toată lumea. Apoi au mai fost și magistrații vârstnici și nemiloși la curtea inferioară, gavarind niște slove foarte dure împotriva Prietenului și Umilului Vostru Povestitor, după toată ponegrirea aia groahznică și de rahat scuipată de P. R. Deltoid și de patroci, trăzni-i-ar Bog să-i trăsnească. A mai fost apoi trimiterea în spurcata de custodie printre perversi împuțiți și prestupnici. A fost apoi procesul la curtea superioară cu judecători și un juriu, și cu niște slove într-adevăr foarte, foarte obraznice,

gavarite pe un ton foarte solemn, și apoi Vinovat și mami bohohocind când ei au zis Paisprezece Ani, O, Fra. Așa că iată-mă acum, la fix doi ani de la ziua în care am fost îmbrâncit și zăvorât în Statocna 84 F, îmbrăcat după ultima modă din închisoare, care însemna un costum dintr-o singură bucată de o culoare jegoașă, un fel de căcăniu în dungi, cu numărul cusut pe partea cu grudele, chiar deasupra bătrânei ticăinde și pe spate de asemenea, așa că încolo și încoace nu mai eram micul vostru gășkar Alex, ci 6655321.

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

N-a fost deloc folositor, chiar că nu, să stau în gaura aia groahznică de iad și în grădina zoologică umană timp de doi ani de zile, bătut și tolkaftit de temnicheri brutali și sălbatici și întâlnind criminali împuțiți și vicleni, unii dintre ei adevărați perversi, gata să se arunce asupra unui malcik tânăr și atrăgător precum povestitorul vostru. Mai era apoi roboteala din atelier la cutiile de chibrituri și itmărșăluitul de jur-împrejurul împrejurul împrejurul curții pentru ceva exerciții, iar în unele seri câte-un celavek vârstnik, genul profesor, ținea câte-o cuvântare despre insecte sau despre Calea Lactee sau despre Minunile Slăvite ale Fulgului de Nea, și am smehăit bine la asta din urmă, căci mi-a amintit de faza cu tolkafteala și cu Vandalismul Curat de atunci cu dedul ăla care venea de la Biblioteca Publică într-o noapte de iarnă, pe când gașka mea nu se făcuse încă trădătoare, iar eu eram fericit și liber. Despre gașcă n-am mai auzit decât un singur lucru, și asta s-a întâmplat într-o zi când Ta și Ma au venit să mă viziteze și mi-au spus că Georgie era mort. Da, Fra, mort. Mort ca un rahat de câine de pe stradă. Georgie îi dusesse pe ceilalți doi în casa a unui celavek foarte bogat, și acolo l-au trântit pe jos pe proprietar și l-au tolkaftit și l-au lovit cu picioarele, și apoi Georgie s-a apucat să facă răzdrențe draperiile și pernele, după care bătrânul Moho a spart niște ornamente foarte valoroase, ceva statui și alte alea, și atunci celavekul ăsta bogat și bumbăcit a scos un răget de bezmetik și a pornit după ei cu o bătă de fier foarte grea. Faptul că era făcut razdraparcea i-a dat un fel de forță gigantică, și Moho și Pete au reușit să iasă pe fereastră, dar Georgie a alunecat pe covor, după care bâta asta de fier clătinându-se l-a trosnit trosc și pleosc în golovan și ăsta a fost sfârșitul trădătorului de Georgie. Babalâcul de criminal s-a scos cu Legitima apărare, ceea ce era chiar corect și adevărat. Cu Georgie mort, deși la mai mult de un an după ce eu am fost prins de milițoi, totul părea drept și corect și rânduit de Soartă.

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Eram în Capela Wing, căci era duminică dimineață, și Chaplinul închisorii gavarea Cuvântul Domnului. Ce aveam eu de făcut era să robotesc la vekiul aparat stereo și să pun muzică solemnă înainte, după și de asemenea în timpul intonării imnurilor. În Capela Wing stăteam în spate (erau patru capele, una după alta, aici în Statocna 84 F), aproape de locul în care se aflau temnicerii sau gardovoi cu puștile și fâlcile lor mari și murdare și balșoaie și scârboase, și îi puteam sluși pe toți plenii stând jos și sluşind Slova Domnului, în tzoalele lor oribile de pușcărie, de culoarea rahatului, și un soi de von împuțit se ridica dinspre ei, nu ca de nespălare, nu de griazi, ci un soi special de von spurcat, pe care îl întâlnești doar la genul criminal, Fra, un von înecăcios, slinos, care nu mai iese niciodată. Și mă gândeam că pesemne și eu căpătasem vonul ăsta, căci devenisem și eu un plenâi adevărat, deși eram încă foarte tânăr. Așa că, Fra, era foarte important pentru mine să scap cât mai repede din grădina asta zoologică groahznică și împuțită. Și, după cum o să vidvedeți dacă citiți în continuare, nu mai era mult până aveam să scap.

— Ei, și care va fi să fie mișcarea? întreabă Chaplinul închisorii, pentru a adin dva treia oară. O să fie înăuntru sau afară, înăuntru sau afară din instituții ca asta, deși mai mult înăuntru decât afară pentru cei mai mulți dintre voi, sau aveți de gând să urmați Cuvântul Divin și să ispășiți pedepsele care îi așteaptă în lumea de dincolo, dar și în asta de aici, pe păcătoșii care nu se căiesc? Niște idioți blestemați, asta sunteți, cei mai mulți dintre voi, care vă vindeți dreptul din naștere pentru un blid de terci rece. Fiorul hoției, al violenței, imboldul unei vieți fără griji — merită toate astea când avem dovezi clare, da, da, dovezi de netăgăduit că iadul există? Știu eu, prieteni, în viziunile mele am fost informat că undeva există un loc, mai întunecat decât orice închisoare, mai fierbinte decât orice flacăra a focului omenesc, unde sufletele criminalilor păcătoși care nu se căiesc, așa ca voi — și nu vă mai uitați chiorâș la mine, fir-ați voi să fiți, nu mai râdeți — așa ca voi, zic, strigă în agonia nesfârșită și de ne suportat, cu nasurile înfundate de mirosul murdăriei, cu gurile ticsite de gunoiul arzând, cu pielea jupuită și putredă, cu o minge de foc învârtindu-li-se prin măruntaie. Da, da, da, știu eu.

În clipa asta, Fra, un plenâi de undeva din rândul din spate dădu drumul la un plescăit din buze — „prrrrrrrr” — după care gardovoi scârboși au venit pe loc la datorie, năpustindu-se skor-rapid spre ceea ce ei credeau că e scena skandalului, izbind urât și împărțind skatoalce în dreapta și-n stânga.

Apoi au înhățat un biet plenâi care tremura, foarte slab și malenki și vârstnik pe deasupra, și l-au târât spre ieșire, dar el skâncea tot timpul: „N-am fost eu, el a fost, îl vedeți?”, dar asta nici nu conta. L-au tolkaftit urât de tot, după care l-au scos afară din Capela Wing, în timp ce el rāknea și-și clătina golovanul.

— Iar acum, zice Chaplinul închisorii, ascultați Cuvântul Domnului.

Apoi luă în mâini marea carte, și-i răsfoi paginile, pentru asta udându-și mereu degetele, lingându-le liop, liop. Era un bastard mare și balșoi și mătăhălos, cu o lițofață foarte roșie, dar ținea mult la mine, fiindcă eram tânăr și de asemenea foarte interesat acum de marea carte. Fusesse stabilit ca făcând parte din viitoarea mea așa-zisă educație să citesc din carte și chiar să ascult muzică la aparatul stereo din capelă în timp ce citesc. Da, Fra. Era super horrorshow. Mă încuiau înăuntru și mă lăsau să sluşesc muzică religioasă de J. S. Bach și G. F. Händel, și citeam despre yehudimenuhinii ăia vârstnici tolkaftindu-se unii pe alții și drinkânindu-și apoi evreiescul vino și culcându-se cu servitoarele nevestelor lor, super horrorshow. Asta mă făcea să merg înainte, Fra. Nu-mi prea kopama ultima parte a cărții, care e mai mult un fel de gavareală moralizatoare decât lupte și bătrânul viol. Dar într-o zi Chaplin îmi zice, apucându-mă strâns cu a lui ruka balșoaie și mușchiuloasă:

— A, 6655321, gândește-te la suferința divină. Meditează la asta, băiete.

Și tot timpul răsândea vonul ăsta puternic și bărbătesc de Scotch, și apoi s-a dus la mica lui cantoră ca să mai drinkănească un pic. Așa că am citit totul despre biciuirea și încoronarea cu spini și apoi chekstia despre răstignire și tot rahatul ăla, și am vidvăzut limpede că și în chekstia aia puteam găsi ceva plăcut. În timp ce ascultam la aparatul stereo frânturi din minunatul Bach, am închis ochii și m-am vidvăzut pe mine însumi dând o mână de ajutor și chiar luând parte la tolkafteli și la bătutul cuielor, fiind îmbrăcat în ceva ca o togă, ultimul răcnet al modei romane. Așa că viața în Statocna 84 F nu era chiar o pierdere de vreme, și guvernatorul însuși era foarte încântat să audă că începusem să fiu pasionat de Religie și că în ea îmi puneam toate speranțele.

În dimineața asta de duminică, Chaplin citea din carte despre celaveci care au sluşit slova, dar nu le-a păsat de ea câtuși de puțin, fiind ca un fel de domă clădită pe nisip, iar apoi ploaia a venit pleosc și bătrânul bumbum a spintecat cerul și așa s-a terminat cu doma aia. Dar eu m-am gândit că numai un celavek foarte prost și-ar clădi doma pe nisip, iar celavekul ăla

trebuie că a avut o gașcă foarte prefăcută și niște vecini răutăcioși, care nu i-au zis cât de prost era că se apucă să clădească așa ceva. Apoi Chaplin răkni:

— Fiți atenți cu toții. O să încheiem cu Imnul Numărul 435 din Culegerea de Imnuri ale Prizonierilor.

Urmă un trosc și un pleosc și fâș fâș cât timp plenii și-au ridicat cărțile lor malenkie și unzuoroase de imnuri și le-au deschis și au dat paginile udându-și degetele cu limba, iar temnicerii firoși și sălbatici răkneau:

— Gura, bastarzilor. Te văd, 920537. Bineînțeles că aveam discul pregătit la stereo și am dat drumul muzicii simple, cântată doar la orgă, să curgă într-un creessceendoo. După care plenii au început să cânte groaznic de adevăratelea:

*Noi bem ceaiok slab, cu arome puține,
Dar prindem putere din muncă.
Nu gustăm din bucate divine,
Pedeapsa noastră e lungă.*

Mai mult urlau și jeleau slovele alea stupide, cu Chaplin parcă biciuindu-i cu „Mai tare, lua-v-ar naiba, cântați mai tare” și cu temnicerii răknind: „Stai să vezi tu, 7749222”, și „O să-ți sune și ție ceasul, scârbă”. După care totul s-a sfârșit, iar Chaplin a zis:

— Fie ca Sfânta Treime să vegheze asupra voastră și să vă facă buni, amin și foșgăiala spre ieșire s-a produs pe acordurile plăcute ale Simfoniei nr. 2 de A. Schweigselber, aleasă de Umilul Vostru Povestitor, O, Fra. Ce adunătură, mă gândeam, stând în picioare lângă aparatul stereo veki al capelei, vidvăzându-i pe toți cum își târâiau picioarele spre ieșire, dând drumul la ihaha și beeee ca niște animale și arătând spre mine „Ți-o aia în cur” cu degetele lor groahznice, din cauză că eu păream să am parte de un regim special. După ce ultimul a ieșit greoi pe ușă, cu ale lui ruki atârnându-i ca la o maimuță și cu temnicerul din stânga lui arzându-i o skatoalcă tare și sănătoasă peste golovan, și după ce am oprit aparatul stereo, Chaplin a venit sus la mine, pufăind dintr-o cancroasă, încă în tzoalele lui veki de om al lui Bog, albe și pline de dantele ca ale unei dievușke. Îmi zice:

— Îți mulțumesc, ca de fiecare dată, micule 6655321. Ce vești îmi aduci astăzi?

Ideea era, știam, că Chaplin ăsta umbla să devină un celavek sfânt și preamărit în ierarhia preoților de închisori și vroia o super horrorshow recomandare din partea guvernatorului, așa că obișnuia să se ducă din când în când și să-i gavagească guvernatorului despre ce intrigi murdare mai urzesc plenâi, și o bună parte din tot rahatul ăsta o afla de la mine. O groază erau invenții, dar unele erau adevărate, ca de exemplu atunci când ajunsese până la celula noastră prin conducta de apă cioc cioc cioccioccioc că marele Harriman avea de gând să o șteargă. Plănuia să-l tolkaftească pe temnicer la schimbul de noapte și să iasă afară îmbrăcat în tzoale de temnicer. Se mai puneă apoi la cale o răzmeriță împotriva potolului oribil ce ni se dădea, și mi-a ajuns și asta la urechi și am spus-o. Apoi Chaplin a pasat-o mai departe și a primit complimente din partea guvernatorului pentru Spiritul său Public și pentru Auzul Fin. Așa că de data asta îi zic, deși nu era adevărat:

— Să vedeți, domnule, circulă prin țevi că o încărcătură de cocaină a sosit pe căi ilegale și că o celulă undeva pe la Nivelul 5 o să fie centrul de desfacere.

Debitam totul pe măsură ce gavageam, așa cum debitasem atâtea din poveștile astea, dar Chaplin fu foarte recunoscător și îmi zise:

— Bun, bun, bun. O să-i transmit Lui însuși, numindu-l așa pe guvernator.

Așa că îi spun:

— Domnule, am făcut tot ce mi-a stat în putință, nu-i așa?

Întotdeauna îmi foloseam golosul meu de gentleman foarte politicos când gavageam cu ăia sus-puși.

— M-am străduit, domnule, nu-i așa?

— Cred, îmi răspunde, cred că în general te-ai străduit, 6655321. Ai fost de mare ajutor și consider că ai arătat o dorință sinceră de a te îndrepta. Dacă o să continui tot așa, o să obții absolvirea fără probleme.

— Dar, domnule, îi zic, ce e cu lucrul acesta nou despre care se vorbește? Ce e cu acest așa-zis tratament nou care te scoate pe loc din închisoare și te asigură că n-o să te mai întorci aici niciodată?

— A, îmi răspunde, cu multă precauție. Unde ai auzit de asta? Cine ți-a spus toate lucrurile astea?

— Lucrurile astea circulă, domnule, îi spun. Doi temniceri vorbesc, cum se întâmplă, și cineva nu se poate abține să nu tragă cu urechea. Și apoi cineva culege de pe jos în atelier un petic de ziar și acolo scrie tot. Cum

puteți să mă bănuți, domnule, când eu doar îndrăznesc să fac o presupunere?

Puteai vedea că se gândește la asta în timp ce pufăia mai departe din canteroasă, întrebându-se cât de mult să-mi spună din ceea ce știa despre cheksta asta de care pomenisem. Apoi îmi zice:

— Înțeleg că te referi la Tehnica lui Ludovico.

Era încă foarte precaut.

— Nu știu cum se numește, domnule, zic. Tot ce știu este că te scoate de-aici repede și e sigur că n-o să mai vii înapoi niciodată.

— Așa este, aprobă el, încruntându-și sprâncenele proeminente în timp ce se uita în jos la mine. Chiar așa este, 6655321. Desigur, pe moment, se află doar în faza experimentală. E foarte simplu, dar foarte drastic.

— Dar se folosește aici, nu-i așa, domnule? îl întreb. Toate clădirile acelea albe din aripa de sud, domnule. Le vedeam când se construiau, domnule, în timp ce ne făceam exercițiile.

— Încă nu a fost folosită, îmi răspunde. Nu în această închisoare, 6655321. El însuși și-a exprimat rezervele față de ea. Trebuie să mărturisesc că și eu împărtășesc aceste rezerve. Întrebarea este dacă o astfel de tehnică poate într-adevăr să facă un om să fie bun. Bunătatea vine din interior, 6655321. Bunătatea e ceva ce alegi. Când un om nu mai poate alege, atunci el încetează să mai fie om.

Ar fi continuat cu mult mai mult din tot rahatul ăsta, dar am slușit următoarea tură de plini mărșăluind tropatrop pe scările de fier, venind să-și ia mica lor porție de Religie. Îmi zice:

— O să vorbim pe îndelete despre asta altă dată. Acum ai face bine să pregătești o piesă pentru orgă.

Așa că m-am îndreptat spre vekiul stereo și am pus J. S. Bach, Preludiul Coral *Wachet Auf*, iar bastarzii ăia de criminali perversi și groahznici și împuțiți au intrat târâindu-și picioarele, ca o adunătură de maimuțe betege, cu temnicerii sau gardovoi lătrând la ei și spurcându-i. După care Chaplinul închisorii i-a întrebat:

— Ei, și care va fi să fie mișcarea?

Și de-aici ați fost și voi.

Ne-au servit patru din aceste porții de așa-zisă Religie de închisoare în dimineața aia, dar Chaplin nu mi-a mai zis nimic despre Tehnica lui Ludovic, ce-o mai fi fost și aia, O, Fra. După ce mi-am terminat roboteala la stereo, doar mi-a gavarit câteva slove de mulțumire, după care am fost

privodit înapoi în celula mea de la Nivelul 6, care nu era alta decât casa mea împruțită și ticsită. Gardovoiul care m-a privodit nu era un celavek chiar atât de rău și nu m-a tolkaftit și nici nu m-a îmbrâncit când a deschis ușa, ci doar mi-a zis:

— Am ajuns, băiețel, înapoi la bătrâna fundătură.

Și iată-mă iar cu noii mei gășkari, criminali unul și unul, dar, Bog fie lăudat, nu erau din aceia care să se fi dedat la perversiuni ale trupului. Zophar stătea pe patul lui, era un celavek foarte slab și negricios, care vorbea, vorbea, vorbea încontinuu cu golosul lui de fumător de canceroase, așa că nimeni nu se mai obosea să-l slușească. Ceea ce zicea acum, către nimeni parcă, era:

— Și pe vremea aia, nu puteai nicicum să faci rost de un pot (ce-o mai fi fost și aia, Fra), nici dacă ai fi cotizat cu peste zece milioane de arhibalzi, așa că ce fac eu? Ei bine, mă duc în oraș la Turkey's și spun că am șpilul la ce era să fie mâine, așa că ce-a putut să facă?

Ce vorbea el era jargonul ăla foarte vechi al criminalilor adevărați. Mai era Wall, care avea doar un singur oci și care acum își smulgea bucăți din unghiile de la picioare în onoarea zilei de duminică. Mai era și Big Jew, un celavek foarte repezit și nădușit care zăcea întins pe patul lui de parcă era mort. În afară de ei, mai erau Jojohn și Doctorul. Jojohn era foarte meschin și tăios și vânos și se specializase în Atacuri Sexuale, iar Doctorul pretinsese că poate vindeca de sif și gono și glecto, dar nu făcuse decât să injecteze apă, și mai și omorâse două dievuște în loc să le scape de plozii nedoriți, așa cum le promisese. Erau o adunătură teribil de groahznică, într-adevăr, și nu-mi plăcea să fiu cu ei, O, Fra, nu mai mult decât vă place vouă acum, dar n-o să mai dureze mult.

Acum ce vreau să știți e că celula asta a fost construită în așa fel încât să încapă în ea doar trei, dar noi eram șase, îngrămădiți unii într-alții, transpirați și sufocându-ne. Și asta era starea tuturor celulelor din toate închisorile în zilele alea, Fra, era o dezordine jegoasă și împruțită, o rușine, și nu exista nicio cameră decentă în care un celavek să-și poată întinde mădularele. Și n-o să vă vină să credeți ce-o să vă spun acum, dar în duminica asta ne-au broșat înăuntru încă un plenâi. Da, tocmai ne mâncaserăm potolul oribil cu găluște și tocana împruțită și fumam în liniște o canceroasă, fiecare pe patul lui, când celavekul ăsta a fost aruncat în mijlocul nostru. Era un celavek vârstnik și limbut și a început să răknească

și să se plângă înainte chiar ca noi să vedem care era situația. Încercă cică să scuture gratiile în timp ce răknea:

— Îmi cer drepturile de homosexual, asta e plină ochi, o mârșavie blestemată, asta mi-ați făcut.

Dar unul dintre gardovoi se întoarse și îi zise că va trebui să se descurce cum poate și să împartă un pat cu cine o să-l lase, altfel o să trebuiască să doarmă pe jos.

— Și, îi mai zice temnicerul, o să fie mai rău, în niciun caz mai bine. O lume murdară numai pentru criminali, asta încercați să construiți cu toții.

2

Ei bine, aducerea acestui nou celavek a însemnat într-adevăr începutul plecării mele din bătrâna Statocnă, căci era un plênâi atât de nesuferit și îngrozitor de certăreț, cu o minte atât de murdară și cu intenții atât de scârboase, încât nakazaniile au apărut chiar din aceeași zi. Era pe deasupra și foarte lăudăros și a început să ne arate la toți o lițofață rânjită foarte disprețuitor și să parlanezeze cu un golos gros și mândru. Zicea că e singurul prestupnic super horrorshow din toată grădina zoologică, dându-i înainte că a făcut aia și ailaltă și că a omorât zece patroci dintr-o singură lovitură cu ruka și tot rahatul de rigoare. Dar nimeni nu era prea impresionat, O, Fra. Așa că a început să se ia de mine, eu fiind cel mai tânăr de acolo, și a încercat să spună că din moment ce eram cel mai tânăr eu trebuia să zasnuc pe jos și nu el. Dar ceilalți au sărit pentru mine, răknind: „Lasă-l în pace, bratnik groahznic ce ești”, după care el începu veșnica jelanie cum că pe el nu-l iubește nimeni. Așa că în chiar acea noce m-am trezit cu plênâiul ăsta îngrozitor întins de-adevăratelea lângă mine în pat, patul meu fiind la baza priciului ăstuia cu trei etaje, și pe deasupra și foarte îngust, iar celavekul ăsta gavarea ceva slove împuțite de iubire și și-o freca și și-o freca și și-o freca înainte. Așa că am sărit în sus bezmetik și mi-am ieșit din pepeni, cu toate că nu vedeam prea horrorshow, căci afară în curte nu era aprinsă decât lumina aia malenkaia și roșie. Dar mi-am dat seama că era el, bastardul împuțit, și apoi, după ce a izbucnit scandalul și luminile au fost aprinse, am putut vedea lițofața lui oribilă plină de krovi roșu șiroindu-i din bot, din locul în care îl izbisem cu ruka mea încleștată.

Ce s-a sluciântâmpat apoi, desigur, a fost că tovarășii mei de celulă s-au trezit și au început să se amestece și ei, tolkaftindu-se un pic buimaci în beznă, și vakarmul se părea că trezise tot palierul, așa că puteai sluși răknete și bubuieli în perete cu blidele din tablă, de parcă toți plênii din toate

celulele credeau că avea să înceapă recreația mare, O, Fra. După care luminile s-au aprins și au apărut gardovoi în cămășile și pantalonii și chipiurile lor, agitându-și bastoanele mari. Puteam vedea lițofața aprinsă a fiecăruia și cum își agitau ale alor ruki încheștate și se auzeau o groază de răknete și de blesteme. Apoi mi-am zis păsul și fiecare gardovoi a spus că pesemne că Umilul Vostru Povestitor începuse oricum totul, căci eu nu aveam nici măcar o zgârietură, pe când pleniul ăla oribil era înmuiat bine în krovi roșu, roșu, care îi curgea șiroaie din locul ăla de pe bot unde îl pocnisem cu ruka mea încheștată. Asta mă făcu de-a dreptul bezmetik. Le-am zis că n-o să mai dorm nici măcar o singură noce în celula aia dacă Autoritățile închisorii vor continua să îngăduie ca niște prestupnici oribili, jegoși și împuțiți să se urce pe hoitul meu când dormeam și nu puteam să mă apăr.

— Așteaptă până dimineată, mi-au răspuns. E cumva vreo cameră privată cu baie și televizor pe care înălțimea ta și-o dorește? Ei bine, o să vedem asta dimineată. Dar până una alta, micule gășkar, pune-ți golovanul tău sângerând jos pe podușka ta umplută cu paie și să nu mai avem iar probleme. Înțeleș?

După care s-au cărăbănit, amenințându-ne aspru pe toți, și în curând luminile s-au stins, iar eu am zis că o să stau treaz pentru tot restul acelei noce, dar m-am adresat mai întâi prestupnicului ăluia îngrozitor:

— Haide, stai în patul meu dacă poțești. Mie nu-mi mai trebuie. Deja mi l-ai mânjit și mi l-ai împuțit cu hoitul tău spurcat.

După care ceilalți s-au amestecat și ei. Big Jew, încă asudând de pe urma porției de bitva pe care o avusesem în întuneric, a zis:

— Să nu crezi că n-am recepționat, frahte! N-o lăsa pe schârba asta.

La care ăsta nou zice:

— Astupă-ți dermată împuțită, jidane, ceea ce însemna să-și țină gura, dar era foarte insultător. Așa că Big Jew se pregăti să lanseze o skatoalcă. La care Doctorul interveni:

— Potoliți-vă, domnilor, nu vrem să avem probleme, nu-i așa? cu golosul lui de mare clasă, dar prestupnicul ăsta nou chiar o cerea. Puteai să vidvezi că se credea un celavek mare și balșoi și că nu era de demnitatea lui să împartă o celulă cu încă șase și să trebuiască să doarmă pe podea până când îi oferisem patul. În stilul lui obraznic, încercă să-1 imite pe Doctor, zicând:

— Vai, vai, vai, nu maai vreeem proobleemee, nu-i așa, Arhicoiților?

La care Jojohn cel meschin și tăios și vânos zice:

— Dacă nu putem dormi, atunci haideți să facem puțină educație. Noul nostru prieten, aici de față, ar trebui să primească o lecție. Deși se specializase într-un soi de Asalturi Sexuale, avea un fel plăcut de a gavi, liniștit și limpede. La care noul plenâi rânji batjocoritor:

— Mă pupi, m-ai pupat și mă vei pupa, teroare mică.

După care toți și-au dat drumul, dar într-un fel ciudat, aproape tandru, căci nimeni nu-și ridica golosul prea tare. Noul plenâi răkni un malenki pic la început, dar Wall i-a băgat pumnul în bot, în timp ce Big Jew îl ținea ridicat în dreptul gratiilor, astfel că puteai să-1 vidvezi în malenkaia lumină roșie ce venea de afară și nu făcea decât oh, oh, oh. Nu era un celavek prea puternic, căci atunci când încerca să tolkaftească și el se dovedea foarte neputincios, și bănuiesc că vroia să suplinească asta făcând mult zgomot cu golosul și umflându-se în pene. Oricum, când am văzut bătrânul krovi șiroind roșu în lumina roșie, am simțit cum vechea bucurie îmi răsare parcă în kiški, așa că am zis:

— Lăsați-1 la mine, gata, lăsați-mi-l mie de-acum, Fra. La care Big Jew îmi spune:

— Asha, asha, băiețash. Asha e corect. Șterge cu el pe jos, Alecsh.

După care s-au așezat cu toții de jur-împrejur, iar eu munceam la prestupnicul ăsta în întunericul aproape de nepătruns. L-am bumbăcit peste tot, dănțuind cu șireturile desfăcute, apoi l-am îmbrâncit și el s-a prăbușit buf, buf pe podea. După care i-am tras cu cizma un șut super horrorshow drept în golovan, iar el dădu drumul la un ahhhh și începu parcă să sforăie ca și cum ar fi adormit, la care Doctorul zice:

— Bravo, cred că e destul pentru o lecție, privind pieziș la celavekul ăsta rupt și terminat de pe jos. Să-1 lăsăm să viseze că o să fie poate un băiat mai bun pe viitor.

După care ne-am urcat cu toții înapoi în paturile noastre, căci eram acum foarte osteniți. Și am visat, O, Fra, că eram în ceva orchestră foarte mare, cu sute și sute de oameni, iar dirijorul era un amestec de Ludwig van și G. F. Händel, și părea surd și orb și tare sătul de lume. Eu eram cu instrumentele de suflat și cântam la un fel de fagot lucitor și rozaliu, făcut din carne și crescând din propriul meu hoit, chiar din mijlocul burții și de fiecare dată când suflam în el îmi venea să smehăiesc ha, ha, ha foarte tare, căci era ca și cum m-ar fi gădilat, iar apoi Ludwig van a devenit foarte răzdrăcit și bezmetik. După care s-a apropiat mult de lițofața mea și a răkni în a mea uha, așa că m-am trezit lac de sudoare.

Bineînțele că vakarmul ăla îngrozitor era de fapt sirena închisorii urlând vum, vum, vuum. Era o dimineață de iarnă și ocii mei erau tare mânjiți cu clei de somn, și când mi i-am deschis m-au durut groaznic de la lumina electrică ce fusese aprinsă prin toată grădina zoologică. Apoi m-am uitat în jos și l-am vidvăzut pe acel prestupnic zărind pe podea, într-o baltă de sânge și vânăt și încă dus, dus, dus. După care mi-am adus aminte de noaptea trecută și asta m-a făcut să smehăiesc un pic.

Dar când m-am dat jos din pat și l-am mișcat cu al meu noga desculț, am simțit ceva ca o răceală înțepenită, așa că m-am dus la patul Doctorului și l-am scuturat, căci se trezea întotdeauna foarte greu dimineața. Dar de data asta s-a ridicat din pat destul de skor-rapid, și ceilalți au făcut la fel, în afară de Wall pe care nici cu slujbe nu-l puteai scula.

— Ce ghinion, zice Doctorul. Trebuie să fi fost un atac de cord.

Și, privindu-ne pe toți, adăugă:

— N-ar fi trebuit să vă dați la el în halul ăsta. N-a fost deloc înțelept să faceți ce-ați făcut.

La care Jojohn zice:

— Lasă, lasă, doctore, că nici tu nu te-ai dat îndărăt de la o porție mică de bumbăceală pe furiș.

Apoi Big Jew se întoarce spre mine, spunând:

— Alecsh, ai fost prea năvălăș. Ultimul shut ce i l-ai tras n-a fost mishto deloc.

La faza asta am început să-mi simt răzdracii, așa că le zic:

— Ia stați puțin, cine a început? Eu m-am băgat doar la sfârșit, nu? Am arătat spre Jojohn și am zis: A fost ideea ta.

Wall își întete un pic sforăielile, așa că le spun:

— Sculați-l pe bratnicul ăla împutit. Eli-a făcut botul varză cât timp Big Jew aici de față l-a ținut lipit de gratii.

La care Doctorul spuse:

— Nimeni nu va nega că i-a tras câteva omului ca să-l învețe minte, ca să zic așa, dar se pare că tu, dragul meu băiat, cu puterea și, aș zice, nechibzuința tinereții, i-ai aplicat lovitura de grație. Mare păcat.

— Trădătorilor, le zic. Trădători și mincinoși — căci puteam vidvedea că totul era exact ca în urmă cu doi ani, când așa-zisa mea gașcă mă lăsase pradă milițioilor cu ale lor sălbaticе rukii. După câte îmi dădeam seama nu exista nimic în lumea asta în care să poți avea încredere, O, Fra. Apoi Jojohn s-a dus și l-a trezit pe Wall și Wall a fost gata să jure că Al Vostru

Umil Povestitor era adevăratul autor al acelor cruzimi și tolkafteli murdare. Când au apărut gardovoi, și apoi șeful gardovoiilor, și apoi însuși guvernatorul, toată această gașcă de celulă a mea se întrecea în a povesti cât mai tare basme despre cum l-am ubivat pe acest pervers de nimic, al cărui hoit bălând în krovî zăcea întins ca un sac pe jos.

Ziua aia a fost foarte stranie, O, Fra. Hoitul țeapăn a fost cărat afară, după care toată lumea din închisoare a trebuit să stea în celule și să aștepte noi ordine, și nu s-a dat niciun fel de potol, nici măcar o cană de ceaiok fierbinte. Stăteam acolo în celulă cu toții și temnicerii sau gardovoi tropăiau în sus și-n jos pe palier, răknind „Gura” sau „Închide gaura aia blestemată” ori de câte ori șlușeau chiar și o șoaptă venind dinspre celule. Apoi, în jur de unsprezece dimineața, s-a produs un fel de încordare și de agitație și în celulă a pătruns parcă vonul fricii, și am putut apoi să-i vidvedem pe guvernator și pe gardovoiul șef și pe alți celaveci cu fețe de persoane foarte importante și balșoaie mergând foarte skor-grăbiți și gavarind ca bezmeticii. Păreau că se îndreaptă spre capătul palierului, dar apoi am sluşit cum se întorc, mergând mai încet de data asta, și puteai să-l sluşești pe guvernator, un celavek foarte asudat și grăsuț și blonduț rostind slove ca: „Dar, domnule...” și „Ei bine, ce se poate face, domnule?” și tot așa. După care tot grupul s-a oprit în dreptul celulei noastre și apoi gardovoiul șefa descuiat ușa. Puteai să vidvezi imediat cine era celavekul cu adevărat important, foarte înalt și cu oci albaștri și cu tzoale super horrorshow pe el, cel mai superb costum pe care îl vidvăzusem vreodată, Fra, cu siguranță ultimul răcnet. Păru că se uită prin noi, bieți pleni, și spuse cu un golos foarte plăcut și într-adevăr educat:

— Guvernul nu mai poate opera cu teorii penologice demodate. Înghesuie-i pe criminali împreună și uite ce se întâmplă. Obții criminalitate concentrată, crimă chiar acolo unde se ispășesc pedepsele. În curând s-ar putea să avem nevoie de tot spațiul de detenție pentru deținuții politici.

N-am priceput o iotă, Fra, dar la urma urmelor nu gavarea cu mine. Spuse mai departe:

— Criminalii obișnuiți, așa ca grămada asta dezgustătoare — (adică așa ca mine, Fra, și ca ceilalți, care erau de fapt adevărații prestupnici și trădători) — pot fi tratați cel mai bine pornind de la o bază exclusiv curativă. Distrugerea reflexului criminal, asta-i tot. Într-un an va fi pusă în aplicare. Pedepsa nu înseamnă nimic pentru ei, după cum puteți vedea. Le place așa-zisa lor pedeapsă. Încep să se omoare între ei.

Și și-a întors ocii severi și albaștri spre mine. Așa că îi zic, cu îndrăzneală:

— Cu respect, domnule, am mari obiecții față de ce tocmai ai spus. Eu nu sunt un criminal obișnuit, domnule, și nu sunt nici dezgustător. Poate că ceilalți sunt dezgustători, eu însă nu sunt.

Gardovoiul șef se înroși până în vârful urechilor și răkni:

— Închide-ți gaura aia blestemată. Nu știi în fața cui te afli?

— Bine, bine, zice celavekul ăsta mare.

Apoi se întoarce către guvernator ca să-i spună:

— Puteți să-l folosiți pe post de cobai. Puteți să începeți cu el. E tânăr, obraznic, vicios. Măine Brodsky se va ocupa de el și puteți să vă duceți să-l vedeți. O să meargă strună, nu vă faceți griji. Huliganul ăsta tânăr și vicios va deveni de nerecunoscut.

Și aceste slove dure, Fra, păreau a fi începutul libertății mele.

3

În seara aceleiași zile niște gardovoi nemiloși și meșteri la tolkaftit m-au cărat finuț și cu blândețe să-l vidväd pe guvernator în al său sfânt dintre cele mai sfinte birouri. Guvernatorul se uită cu lehamite la mine și zice:

— Presupun că habar n-ai cine a fost ăla de azi dimineată, nu-i așa, 6655321?

Și fără să aștepte să-i răspund, continuă:

— N-a fost nimeni altul decât Ministrul de Interne, noul Ministrul de Interne și ceea ce se numește o sită foarte nouă. Ei bine, ideile astea noi și ridicole s-au materializat, iar ordinele sunt ordine, deși pot să-ți spun în particular că eu nu le aprob. Chiar afirm cu tărie că nu le aprob. Eu sunt de principiul dinte pentru dinte. Dacă cineva te lovește, îl lovești și tu, nu-i așa? Așa că nu väd de ce Statul, atât de dur lovit de voi, huligani sălbatici, să nu trebuiască să vă lovească și el înapoi. Dar după ultima modă se pare că nu trebuie. Noua modă spune că trebuie să schimbăm răul în bine. Lucru care mie mi se pare strigător la cer. Hâm?

Așa că îi răspund, încercând să fiu respectuos și amabil:

— Domnule.

La care gardovoiul șef, roșu și mătăhălos, în poziție de drepti în spatele scaunului Guvernatorului, urlă:

— Închide gaura aia împuțită, lepădătură!

— Bine, bine, interveni Guvernatorul, parcă obosit și plin de lehamite. Tu, 6655321, ești pe cale să fii îndreptat. Măine te vei duce la tipul ăsta,

Brotsky. Și se crede că va fi posibil să ieși din custodia Statului în două săptămâni și ceva. Peste două săptămâni și ceva nu vei mai fi un număr, vei fi din nou afară în marea lume liberă. Presupun — iar aici mârâi un pic — că această perspectivă îți face plăcere.

N-am zis nimic, așa că gardovoiul șef urlă din nou:

— Răspunde, porc împutit, atunci când Guvernatorul îți pune o întrebare.

Așa că zic:

— Sigur că da, domnule, mulțumesc foarte mult, domnule, m-am străduit să dau ce e mai bun din mine aici, să știți. Le sunt recunoscător celor care m-au ajutat.

— Nu le fi, păru că oftează Guvernatorul. Asta nu este o răsplată, e chiar departe de a fi o răsplată. Ei bine, trebuie să semnezi o hârtie, care precizează că vrei ca restul pedepsei tale să-ți fie comutat în supunerea la ceea ce ei numesc, ridicolă expresie, Tratatament Regenerativ. O vei semna?

— Mai mult ca sigur că o voi semna, domnule, zic, și multe mulțumiri.

Așa că mi s-a dat un stilou, iar eu m-am iscălit frumos și caligrafic. Guvernatorul a continuat:

— E în regulă, cred că asta este tot.

Gardovoiul șef spune:

— Capelanul închisorii ar vrea să stea de vorbă cu el, domnule.

Așa că am fost condus afară și în jos spre coridor, spre Capela Wing, tolkaftit tot drumul peste spate și peste golovan de către unul din gardovoi, dar de o manieră plictisită și fără niciun chef. Și am fost condus de-a lungul Capelei Wing până în micuța cantoră a lui Chaplin, în care m-au împins. Chaplin stătea la biroul lui, răspândind un von puternic și limpede de Scotch și canceroase scumpe și bărbătești. Îmi spune:

— O, micuțul 6655321, ia loc, te rog. Iar apoi către gardovoi: Așteptați afară, bine?

Ceea ce ei au și făcut. Apoi mi se adresa într-un mod aș putea spune foarte sincer, zicând:

— Un lucru vreau să înțelegi, băiete, că eu nu am nimic de a face cu asta. Dacă ar conta, m-aș opune, dar nu contează. De fapt este problema propriei mele cariere, după cum este și problema slăbiciunii vocii mele în fața glasului autoritar al anumitor elemente mult mai puternice din guvern. M-am făcut înțeleș?

Nu se făcuse, Fra, dar am dat din cap cum că da.

— Probleme etice foarte grave sunt la mijloc, continuă. Vei fi transformat într-un băiat bun, 6655321. Niciodată nu vei mai avea dorința de a comite acte de violență sau de a amenința în orice fel Pacea Statului. Sper că ai să poți suporta. Și sper că ești lămurit pe deplin despre toate acestea.

Spun:

— O, va fi frumos să fii bun, domnule. Dar pe dinăuntru am smehăit ceva de horrorshow, Fra. Îmi zice:

— S-ar putea să nu fie frumos să fii bun, micuțule 6655321. S-ar putea să fie îngrozitor să fii bun. Și când îți spun asta îți dai seama cât de contradictoriu sună. Sunt convins că voi avea multe nopți albe din cauza asta. Oare ce vrea Dumnezeu? Vrea să fii bun sau să alegi să fii bun? Oare un om care alege să fie rău ar putea fi într-un fel mai bun decât un om căruia i se impune să fie bun? Întrebări dure și profunde, micuțule 6655321. Dar tot ce vreau să-ți spun acum este următorul lucru: dacă vreodată în viitor te vei uita înapoi către aceste timpuri și îți vei aminti de mine, cel mai mic și cel mai umil dintre servitorii lui Dumnezeu, te implor nu gânde rău despre mine în inima ta, crezând că am avut ceva de a face cu ceea ce e pe cale să ți se întâmple. Și acum că tot am vorbit despre implorare, cu tristețe îmi dau seama că n-are niciun rost să mă rog pentru tine. Vei trece acum într-un loc în care vei fi departe de atingerea puterii rugăciunii. Dacă te gândești, o chestie teribil de îngrozitoare. Și totuși, într-un fel, alegând privarea de capacitatea de a face o alegere etică, într-un fel de fapt tu ai ales binele. Cel puțin așa îmi place să cred. Așa că mi-ar plăcea să cred că Dumnezeu ne va ajuta pe noi toți, 6655321.

După care a început să plângă. Dar eu nu l-am prea băgat în seamă, Fra, decât cu un smehăit mic în mine, căci puteai vedea că drinkărise din bătrânul whisky, iar acum mai luă o sticlă dintr-un sertar al biroului și porni a-și turna un șlug chiar balșoi într-un pahar unsuros și groahznic. Îl dădu pe gât, după care zise:

— Poate totul va fi bine, cine știe? Neștiute sunt căile Domnului.

Apoi dădu drumul la un imn cu un golos plin și puternic. Apoi ușa se deschise și gardovoi intrară ca să mă tolkaftească de la spate în drum spre celula mea împuțită, iar bătrânul Chaplinăi dădu înainte cu psalmul lui.

Ei bine, a doua zi dimineata a trebuit să-mi iau rămas-bun de la bătrâna Statocnă, și m-am simțit un malenki pic trist cum se întâmplă când te desparți de un loc cu care te-ai obișnuit. Dar n-am mers prea departe, O, Fra. Am fost înghiontit și împuns până la noua clădire albă din chiar spatele

curții unde obișnuiam să ne facem picul nostru de mișcare. Era o clădire foarte nouă cu un miros rece și oarecum cleios care îți dădea fiori. Stăteam acolo în holul balșoi și sinistru de pustiu, descoperind vonuri noi cu aduimecătorul sau nasul meu atât de sensibil. Păreau vonuri ca de spital, iar celavekul căruia mă încredințasem gardovoi avea un halat alb, așa că s-ar fi putut să fie angajat al spitalului. A semnat pentru mine, iar una dintre brutele de gardovoi care mă aduseseră îmi zice:

— Fii cu ochii pe el, domnule. Un adevărat ticălos sălbatic, asta a fost și asta va fi, în ciuda a ce i-a tot pompat Capelanul închisorii și a cititului din Biblie.

Dar noul celavek avea niște oci albaștri chiar horrorshow care păreau că zâmbesc atunci când găsirea. Îmi răspunse:

— O, nu ne așteptăm la niciun fel de probleme. Vom fi prieteni, nu-i așa?

Și mi-a zâmbit cu ocii și botul lui mare și subțire plin cu zubbii albi și m-am simțit pe loc vrăjit de celavekul ăsta. Oricum, m-a pasat la un celavek aparent subaltern, tot în haină albă, și acesta era și el foarte drăguț, care m-a condus la un dormitor extrem de drăguț, alb și curat, cu perdele și veioză la capul patului și cu un pat, unul singur, în întregime pentru Al Vostru Umil Povestitor. Așa că la chestia asta am avut un smehăit chiar horrorshow în mine însumi, gândind că sunt un tânăr malcik extrem de norocos. Mi s-a spus să-mi scot îngrozitoarele tzoale de închisoare, și mi s-au dat niște pijamale superbe, Fra, verde uni, ultimul răcnet pentru hainele de noapte. Și mi s-a mai dat un halat frumos și călduros și niște tuflecei drăgălași în care să-mi vâr ale mele goale noghi, așa că m-am gândit: „Ei bine, Alex băiete, micuțule 6655321, cum ți se spune, ți s-a-ntâmplat la fix și fără de greșală. Chiar că o să te simți bine aici.”

După ce am primit o ceașcă de cafea chiar horrorshow și ceva gazette mai vechi și reviste la care să mă uit în timp ce o beau, celavekul în alb, primul din ei, cel care semnase pentru mine, a intrat în cameră și îmi zice:

— Aha, iată-te deci aici — o chekstie care suna tâmpit, dar nu era tâmpită, celavekul ăsta fiind chiar drăguț. Numele meu este Dr. Branom. Sunt asistentul Doctorului Brodsky. Cu permisiunea ta, am să-ți fac obișnuitul scurt consult general.

Așa că își scoase bătrânul steto din teșkereaua lui dreaptă.

— Trebuie să fim siguri că ești în formă bună, chiar că trebuie. Așa că pe când stăteam întins și fără bluza de la pijama, iar el mă consulta pe ici pe colo, îmi zice:

— Ce anume veți face, domnule?

— O, zise Dr. Branom, mișcând al său rece steto pe spatele meu, de fapt este ceva foarte simplu. Îți vom arăta doar niște filme.

— Filme? zic. Nu-mi venea să-mi cred alor mele uhi, Fra, după cum bine v-ați dat seama. Adică vreți să spuneți, zic, că va fi ca și cum aş merge la cinematograful?

— Vor fi filme speciale, zice acest Dr. Branom. Filme foarte speciale. Vei avea prima sesiune în după-amiaza asta. Da, zice îndreptându-se, pari a fi un băiat foarte sănătos. Poate un pic subnutrit. Pesemne că din cauza mâncării de la închisoare. Poți să-ți pui bluza la loc. După fiecare masă, zice, așezându-se pe marginea patului, vei primi o injecție în braț. Asta te va ajuta.

M-am simțit chiar recunoscător acestui Dr. Branom atât de amabil. Îi zic:

— Vitamine, domnule?

— Ceva în genul ăsta, îmi zice zâmbind prietenos și chiar horrorshow. Doar o înțepătură în braț după fiecare masă. Apoi se cară. Stăteam întins în pat și mă gândeam că ăsta este raiul pe pământ, și am citit câteva dintre revistele pe care mi le dăduseră — *Worldsport*, *Sinny* (o revistă de cinema) și *Goal*. Apoi m-am întins în pat pe spate, mi-am închis ochii și am început să mă gândesc la cât de bine era să fii din nou afară, Alex poate cu o slujbă ușoară în timpul zilei, căci eram acum prea mare pentru bătrâna sculășkoală, și poate strângând ceva ca o nouă gașcă pentru noce, și prima roboteală va fi să pun mâna pe bătrânul Moho și pe Pete, dacă nu cumva au fost deja înhățați de milițoi. Dar de data asta voi fi foarte atent să nu fiu poprit. Ei îmi dădeau încă o șansă, deși comisesem o crimă și alte alea, și n-ar fi fost frumos să fiu poprit din nou după ce s-au zbatut să-mi arate filme care urmau să facă din mine un malcik într-adevăr bun. Am smehăit chiar horrorshow de inocența tuturor, și mă stricam de-atâta smehăială când au intrat să-mi aducă prânzul așezat pe o tavă. Celavekul care îl aducea era cel care mă condusesese în acest malenki dormitor la sosirea mea în mesto, și îmi zice:

— E bine să vezi că cineva e fericit.

Potolul de pe tavă părea bun și apetisant — două sau trei feliutze fierbinți de friptură de vită și kartofi piure și legu, și mai era de asemenea înghețată și o ceașcă fierbinte de ceaiok. Și mai era chiar și o canceroasă și o cutie de chibrite cu un singur chibrit înăuntru. Asta da viață, Fra. Apoi, cam după o jumătate de oră, pe când stăteam întins un pic somnoros în pat, intră o soră,

o dievușcă drăguță și tânără cu niște grude horrorshow (nu mai văzusem așa ceva de doi ani), în mână cu o tăviță și o hipodermică. Îi zic:

— A, bătrânele vitamine, și îi fac cu ochiul, dar nu mă băgă în seamă. Tot ce a făcut a fost să-mi înfigă acul în mâna stângă și apoi vââșșt, să-mi bage toate vitaminele. După care a ieșit afară, toc, toc pe ale ei noghi cu tocuri înalte. Apoi celavekul cu haina albă, care părea să fie un fel de infirmier, a intrat înăuntru cu un scaun pe rotile. Și am fost malenki puțin surprins când am vidvăzut asta. Zic:

— Ce-ți veni, Fra? Sigur că pot să merg pe picioarele mele, oriunde vom avea de umblat.

Dar el îmi răspunde:

— Mai bine te împing eu până acolo. Și într-adevăr, Fra, când m-am dat jos din pat m-am simțit un malenki pic slăbit. Din cauza subnutriției, cum zisese Dr. Branom, tot potolul ăla oribil din închisoare. Dar vitaminele din injecția de după masă mă vor pune pe picioare. Sunt sigur de asta, mi-am zis.

4

M-au împins cu căruțul până într-un loc, Fra, care nu semăna cu niciun sinema din câte vidvăzusem vreodată. Pe cuvânt, un perete era acoperit în întregime cu un ecran argintiu, și vizavi era un perete cu găuri pătrate prin care se proiecta, și difuzoare stereo împrăștiate peste tot prin mestoul ăla. Dar în dreapta, pe unul din ceilalți pereți era un pupitru cu tot felul de indicatoare de măsură, și în mijlocul podelei, cu fața spre ecran, era ceva ca un scaun de dentist, cu o grămadă de fire ieșind din el, și a trebuit să înot parcă din scaunul cu rotile spre el, ajutat fiind un pic și de un alt celavek, un infirmier, tot în alb. Am observat apoi că în spatele găurilor de proiecție era parcă un geam înghețat și mi s-a părut că vidvedeam umbre ca de oameni mișcându-se în spatele lui și chiar mi s-a părut că sluşesc cum cineva tușea hâr, hâr, hâr. Dar imediat după aia tot ce-am mai putut să observ a fost cât de slăbit păream să fim, lucru pe care l-am pus pe seama schimbării de pe potolul de la închisoare pe potolul consistent de aici și pe injecția cu vitamine.

— E în regulă, zice celavekul care împinsese căruțul, acum te las. Spectacolul va începe de îndată ce sosește Dr. Brodsky. Sper să-ți placă.

Să fiu sincer, Fra, nu simțeam deloc că aş fi dorit să vidvăd vreun film în după-amiaza aia. Pur și simplu nu aveam chef. Mi-ar fi plăcut mult mai mult un malenki spatceamnic liniștit și frumos, adin singurel în tot patul. Mă simțeam tare amețit.

Numai că acum un celavek îmbrăcat în alb îmi trăgea golovanul spre ceva ca un suport de cap, fredonând în timpul ăsta ceva ca un cântec pop de rahat.

— Pentru ce e asta? îl întreb.

Și celavekul îmi răspunde, întrerupându-și un pic fredonatul, că e o chestie care să-mi țină golovanul nemișcat și să mă facă să mă uit la ecran.

— Bine, îi spun, dar eu *vreau* să mă uit la ecran. Am fost adus aici pentru a vedea filme și filme voi vedea. La care celălalt celavek în alb (mai erau încă trei, printre ei și o dievuška stând la pupitrul cu aparate și învârtind de butoane) a smehăit un pic la asta. Și zice:

— Nu poți să știi niciodată. Chiar că nu poți să știi. Crede-ne, prietene. E mai bine în felul ăsta. Am simțit apoi că-mi leagă rukiile de mânerul scaunului și noghiile îmi erau parcă lipite de un suport de picioare. Mi s-a părut cam bezmetik, dar i-am lăsat să facă așa cum doreau. Dacă va fi să fiu din nou un tânăr malcik liber peste două săptămâni, puteam să mai las și de la mine, Fra. O chekstie care nu mi-a plăcut, totuși, a fost când mi-au pus ceva ca niște cârlige pe pielea frunții, în așa fel încât pleoapele ochilor mei erau trase în sus, mai sus și mai sus, încât nu am putut să-mi mai închid ochii, oricât de mult m-am străduit. Am încercat să smehăiesc și să zic:

— Trebuie că e un film chiar horrorshow, de vreți cu tot dinadinsul să mă faceți a-l vedea.

Și unul dintre celavecii cu haină albă îmi zice, smehăind:

— Ai dreptate, prietene, chiar horrorshow. Un adevărat show al ororilor. Apoi mi s-a îndesat pe golovan o cască din care vedeam tot felul de fire ieșind, după care mi-au lipit ceva ca o ventuză pe burtă și una pe bătrâna ticăindă, și puteam vedea că și din ele ieșeau tot felul de fire. Apoi s-a auzit un zgomot ca o ușă care se deschidea, și puteai să-ți dai seama, după cum toți subcelavecii îmbrăcați în alb au amuțit, că un celavek foarte important își făcuse intrarea. Și l-am vădărit pe acest Dr. Brodsky. Era un celavek malenki, foarte gras, cu părul numai bucle în jurul golovanului, iar pe nasul borcănat avea niște okeane foarte groase. După cum puteam vedea, era îmbrăcat cu un costum super horrorshow, categoric ultimul răcnet, și împrăștia un von foarte ușor și delicat de sală de operații, îl însoțea Dr. Branom, tot numai un zâmbet, parcă încurajându-mă.

— Este totul gata? zice Dr. Brodsky cu un glas găfâit. Și am slășit voci zicând da, da, da, parcă de la distanță, apoi și mai de aproape, după care s-a auzit ceva ca un zgomot de fond atenuat, de parcă cineva pornise butoanele.

Și cu aceasta luminile s-au stins și nu mai era decât al Vostru Umil Povestitor și Prieten, singur în întuneric cu adin singurica lui teamă, incapabil să se miște sau să-și închidă ocii sau să facă orice altceva. Și după asta, Fra, spectacolul de film a început cu ceva muzică de atmosferă foarte gromkaia venind din difuzoare, extrem de firoasă și de discordantă. Iar apoi pe ecran a început filmul, dar fără titlu și fără distribuție. Ce se vedea era o stradă, și ar fi putut să fie orice stradă din orice oraș, și era o noce foarte întunecată și becurile erau aprinse. Era o bucată de sinema foarte bună din punct de vedere profesional, fără dungi și fără purici ca atunci când vedezi unul din filmele alea jechoase în casa cuiva pe o stradă dosnică. Și în tot timpul ăsta muzica bubuia sinistru. Și apoi vedeai un om bătrân venind de-a lungul străzii, foarte vârstnik, și dintr-o dată doi malciki îmbrăcați după ultimul răcnet la vremea aia (pantaloni erau tot strâmți, dar nici vorbă de cravată, ci mai mult un fel de jabou) s-au năpustit asupra lui și-au început să-l bumbăcească. Puteai sluși țipetele și gemetele lui, foarte realiste, și parcă azeai până și respirația grea și icnetele celor doi malciki tolkaftitori. L-au făcut chisăliță, lovindu-l trosc, trosc, trosc cu ale lor ruki încleștate, rupându-i tzoalele de pe el, după care l-au terminat trăgându-i șuturi cu cizmele în hoitul lui nagoi (care zăcea plin de krovi în groahznica mocirlă a șanțului). După care au șters-o foarte skor-rapid. După care a urmat un prim-plan cu golovanul vârstnikului celavek, caftit, din care kroviul curgea, minunat de roșu. Ciudat cum culorile așa-zisei lumi reale par cu adevărat reale doar când le vedezi pe ecran.

Cât timp m-am uitat la film, am început să devin conștient că nu mă simțeam prea bine. Și asta am pus-o pe seama subnutriției și pe seama stomacului meu încă nepregătit pentru potolul consistent și vitaminele pe care le promisem aici. Dar am încercat să uit asta și să mă concentrez asupra următorului film, care a început imediat, Fra, fără niciun fel de pauză. De data asta filmul a sărit parcă drept pe o tânără dievușkuță, căreia i se aplica clasicul viol, mai întâi de un malcik, apoi de un altul, apoi de un altul, ea răknind foarte gromko în difuzoare, acompaniată tot timpul de o muzică foarte patetică și tragică. Era de-adevăratelea, chiar foarte de-adevăratelea, deși dacă te gândeai logic nu-ți puteai imagina ca vreun celavek să fie de acord să i se facă așa ceva într-un film sau, dacă filmele erau făcute de Cel Bun sau de Stat, nu-ți puteai imagina că cineva a putut să filmeze fără să intervină în ceea ce se întâmpla. Așa că tăieturile, lipiturile sau orice altă chekstie de genul ăsta erau făcute foarte inteligent. Căci erau foarte reale. Și

când a ajuns la al șaselea sau al șaptelea malcik, rânjind plin de poftă și apoi năpustindu-se în ea, iar dievușka răknind pe banda sonoră ca bezmetikă, atunci am început să simt că mi se face rău. Aveam parcă dureri peste tot, și simțeam că îmi vine să vărs și în același timp nu vărsăm, și am început să mă sperii, Fra, strâns legat cum eram de scaunul ăla. Când bucata de film se termină, am putut sluși golosul acestui Dr. Brodsky venind dinspre pupitru:

— Reacționează după doisprezece virgulă cinci? Promite, promite.

După care am trecut drept în altă feliutză de film, iar de data asta nu era decât o lițofață umană, o față umană foarte palidă, nemișcată și căreia i se făceau tot felul de chekstii nasoale. Începusem să asud malenki-pu-țintel, cu dureri în măruntaie și cu o sete îngrozitoare, iar golovanul îmi zvâcnea, zvâcnea, zvâcnea, și mi se părea că dacă s-ar fi putut să nu vidvăd bucata asta de film, poate că nu m-aș fi simțit atât de rău. Dar n-am putut să-mi închid ocii și oricât m-am străduit, n-am reușit să ies din bătaia acestui film. Așa că eram obligat să mă uit la ce i se făcea și să ascult cele mai înfiorătoare țipete care ieșeau din lițofață asta. Știam că nu putea fi de adevăratelea *real*, dar asta nu mai avea nicio importanță. Mi se făcuse rău, dar nu puteam să vărs, și priveam cum o brișcă cresta mai întâi un ochi, apoi felia obrazul, apoi hârșt, hârșt, hârșt toată fața, în timp ce kroviul cel roșu țâșnea pe obiectivul camerei de filmat. Apoi toți dinții au fost smulși cu o pereche de clești, iar răknetele și sângele erau îngrozitoare. La care am slușit golosul foarte mulțumit al lui Dr. Brodsky spunând:

— Excelent, excelent, excelent.

Următoarea feliutză de film era cu o femeie bătrână care ținea un magazin, bătută măr, în râsetele gromkie ale câtorva malciki, și acești malciki au distrus prăvălia și i-au dat foc. O puteai vidvedea pe această amărâtă puiancă vârstnikă încercând să se târască afară din flăcări, urlând și răknind, dar malcikii îi rupseseră un picior și o bătuseră de nu se putea mișca. Așa că flăcările o înconjură și puteai să-i vidvezi lițofața agonizândă cerând parcă ajutor dintre flăcări și apoi dispărând în flăcări și puteai sluși cele mai cumplite și mai agonizânde urlate de agonie care au ieșit vreodată dintr-un glas omenesc. Așa că de data asta am știut că trebuie să vărs, așa că am răknit:

— Vreau să vărs! Lăsați-mă, vă rog, să vărs! Aduceți-mi ceva în care să vărs!

Dar acest Dr. Brodsky mi-a răspuns:

— Îți imaginezi doar. Nu ai de ce să fii îngrijorat. Următorul film, vă rog.

Asta pesemne se dorea a fi o poantă, pentru că am auzit ceva ca un smehăit din întuneric. Și am fost forțat să vidvād cel mai îngrozitor film despre tortura japoneză. Era războiul din '39-'45 și erau soldați ținuiți de copaci cu piroane, sub care se aprindeau focuri și căroră li se tăiau coaiele, și puteai chiar să vidvezi golovanul unui soldat retezat cu o spadă, și apoi, după ce capul s-a rostogolit, cu botul și ocii părând încă vii, hoitul acestui soldat a luat-o practic la fugă, cu kroviul țâșnind ca o fântână din gât, iar apoi s-a prăbușit în hohotele de răs foarte, foarte gălăgioase ale japonezilor. Durerile pe care le simțeam acum în burtă și în cap erau îngrozitoare și toate mi se păreau că vin de pe ecran, așa că am răknit:

— Opriți filmul! Vă rog, opriți-l! Nu mai pot să suport!

După care s-a auzit golosul acestui Dr. Brodsky:

— Să-l opresc? Să-l *opresc*, ai zis? De ce, de-abia am început.

Și atât el, cât și ceilalți au început să smehăiască din greu.

5

Nu vreau să vă descriu, Fra, ce alte chekstii îngrozitoare am fost forțat să vidvād în acea după-amiază. Mințile acestor doi doctori, Dr. Brodsky și Dr. Branom, precum și ale celorlalți în halate albe, și nu uitați că mai era și dievuška aia răsucind din butoane și urmărind indicatoarele, pesemne că erau mai murdare și mai josnice decât mintea oricărui prestupnic din întreaga Statocnă. Căci eram sigur că nu era posibil ca vreun celavek să se gândească măcar să facă filme ca acelea pe care eu fusesem silit să le vidvād, legat de scaun și cu ocii forțați să stea larg deschiși. Tot ce puteam să fac era să răknesc gromko și cu disperare, cerându-le să le oprească, să le oprească, și asta parcă a înăbușit un pic zgomotul de dratluptă și de pumni, precum și muzica ce le însoțea. Vă puteți imagina că a fost o teribilă ușurare după ce am privit ultima bucată de film și Dr. Brodsky a zis, cu un golos foarte plictisit și parcă a lehamite:

— Cred că ar fi destul pentru Ziua Unu, nu-i așa, Branom?

Și iată-mă cu luminile orbindu-mă, cu golovanul duduind ca un motor mare și balșoi care produce durere, cu botul uscat și plin de jeg și cu sentimentul că aş putea borî și ultima bucată de potol pe care am mân-cat-o vreodată, Fra, încă din ziua în care m-am născut.

— E în regulă, zice acest Dr. Brodsky, poate fi dus înapoi în pat.

După care m-a bătut pe pleciumeroi, zicându-mi:

— Bine, bine. Un început foarte promițător — cu un rânjet pe lițofață, după care s-a cărat afară cu Dr. Branom după el, dar Dr. Branom mi-a

aruncat un fel de zâmbet foarte de gașcă și plin de compasiune, de parcă el n-ar fi avut nimic de a face cu toată chekstia asta, dar era obligat, ca și mine, să se implice.

Oricum, mi-au dezlegat hoitul din scaun și au dat drumul la pielea de deasupra ocilor mei, încât am putut să-i deschid și să-i închid din nou, iar eu i-am închis, Fra, căci golovanul mă durea și îmi zvâcnea, după care am fost așezat în bătrânul scaun cu roțile și dus înapoi în al meu malenki dormitor, cu sub-celavekul care mă împingea fredonând ceva melodie pop de tot rahatul, așa că am mârâit la el:

— Închide-ți a ta gură, dar el doar a smehăit și mi-a zis:

— Nici gând, prietene, și a continuat să cânte mai tare. Așa că m-au băgat în pat, iar eu mă simțeam încă bolnoi și nu puteam să adorm, dar în curând am început să simt că în curând aș putea să încep a mă simți doar un malenki pic mai bine, iar după aia mi s-a adus niște ceaiok bun și fierbinte cu mult moloko și sahar și drinkănindu-l, am știut că acel coșmar îngrozitor era de domeniul trecutului și se sfârșise. După care Dr. Branom intră înăuntru, numai un zâmbet. Îmi zice:

— Ei bine, după calculele mele ar trebui deja să fi început să te simți mai bine. Nu?

— Da, domnule, zic cu precauție.

Nu prea kopatisem unde vroia să ajungă gavarind despre calcule, căci a te simți mai bine după ce te-ai simțit bolnoi este treaba ta și n-are nimic de-a face cu calculele. Se așeză pe marginea patului, numai un zâmbet, ca un băiat de gașcă și îmi zice:

— Dr. Brodsky este foarte mulțumit de tine. Ai avut o reacție extrem de pozitivă. Măine, bineînțeles, vor fi două sesiuni, dimineață și după-amiază, și cred că te vei simți un pic cam amețit la sfârșitul zilei. Dar trebuie să fim aspri cu tine, căci trebuie să te vindec.

Zic:

— Vreți să ziceți că trebuie să mai trec prin...? Vreți să ziceți că trebuie să mă uit iar la...? O, nu, zic, a fost îngrozitor.

— Bineînțeles că a fost îngrozitor, zâmbi Dr. Branom. Violența este un lucru foarte îngrozitor. Asta este ceea ce înveți tu acum. Corpul tău învață acest lucru.

— Dar, zic, nu înțeleg. Nu înțeleg cum de m-am simțit atât de rău. Înainte niciodată nu mă simțeam rău. De fapt mă simțeam exact invers. Vreau să

zic că atunci când o făceam sau când mă uitam mă simțeam super horrorshow. Așa că nu înțeleg de ce sau cum sau ce...

— Viața este un lucru extraordinar, zise Dr. Branom cu un golos coborât parcă din înalturi. Procesul vieții, alcătuirea corpului omenesc, oare cine poate să înțeleagă pe deplin aceste miracole? Dr. Brodsky este, bineînțeles, un om deosebit. Ceea ce ți se întâmplă ție acum este ceea ce ar trebui să se întâmple oricărui organism uman sănătos și normal pus în fața acțiunilor forțelor răului, acțiuni bazate pe principiul distrugerii. Te vei face sănătos atât fizic, cât și psihic.

— Nu cred că mă voi face, zic, și nici că voi înțelege toate astea. Tot ce-ai făcut până acum a fost să mă faci să mă simt foarte, foarte bolnav.

— Te simți bolnav acum? îmi zice, păstrându-și zâmbetul de gașcă pe lițofață. Bei ceaiok, te odihnești, ai o discuție liniștită cu un prieten, sunt sigur că nu te simți altfel decât bine.

L-am ascultat și am încercat cu grijă parcă să simt durerea și răul din golovanul și din hoitul meu, dar avea dreptate, Fra, mă simțeam super horrorshow și chiar aveam chef de cină.

— Nu pricep, zic. Probabil că îmi faceți ceva de mă simt rău. Și m-am încruntat gândindu-mă la asta.

— Te-ai simțit rău în această după-amiază, îmi spuse, pentru că te însănătoșești. Când suntem sănătoși reacționăm în prezența urii cu teamă și greață. Ai început să te însănătoșești, asta e tot. Vei fi încă și mai sănătos mâine pe la ora asta.

Apoi mă bătu pe noga și ieși, după care am încercat să pun cap la cap întreaga chekstie pe cât de bine am putut. Concluzia la care am ajuns a fost că firele și toate chekstiile alea care îmi erau fixate pe hoit pesemne că mă făceau să mă simt rău, și totul nu era decât un truc. Încă le mai potriveam și mă gândeam ce-ar fi dacă mâine aș refuza să mă las legat de scaun și aș începe chiar să mă dratlupt un pic cu ei toți, căci aveam drepturile mele, când alt celavek intră în cameră ca să mă vadă. Era un celavek vârstnik și zâmbitor care îmi spuse că el era ceea ce se numea Ofițerul Însărcinat cu Eliberarea, și avea cu el o grămadă de hârtii. Îmi spuse:

— Unde te vei duce după ce vei pleca de aici?

Chiar că nu mă gândisem deloc la chekstia asta, și abia acum începuse să-mi pice fisa că aveam să fiu un malcik bun și liber foarte curând, dar asta s-ar fi întâmplat doar dacă aș fi jucat cum îmi cântau, fără să încep vreo dratluptă sau să răknesc sau să refuz și tot așa. Așa că zic:

— Mă voi duce acasă. La ai mei Ta și Ma.

— Ai tăi cum?

Nu pricepea deloc vorbirea nadțatilor, așa că i-am explicat:

— La părinții mei, în bătrânul și dragul meu bloc.

— Înțeleg, zice. Și când ai fost vizitat ultima oară de părinții tăi?

— Acum o lună, zic, sau pe-aproape. S-a suspendat ziua de vizită pentru o scurtă perioadă din cauza unuia dintre prestupnici care a făcut să explodeze niște praf de pușcă primit pe ascuns de la puianka lui. O festă chiar împuțită pe care să o joci unor nevinovați, pedepsindu-i în felul ăsta. Așa că e aproape o lună de când am avut ultima vizită.

— Înțeleg, zice celavekul. Și părinții tăi au fost informați despre transferul tău și despre iminenta ta eliberare?

Această slovă — eliberare — avea un zvuk minunat.

— Nu, îi răspund. Apoi spun mai departe: Asta va fi o surpriză plăcută pentru ei, nu-i așa? Eu intrând pe ușă și zicând: „Iată-mă, m-am întors, un celavek din nou libeer.” Da, super horrorshow.

— E în regulă, zice Ofițerul Însărcinat cu Eliberarea, să lăsăm chestia asta. Deci ai unde să stai. Acum urmează problema unei slujbe, nu-i așa?

Și îmi prezintă o listă lungă de slujbe pe care le-aș putea avea, dar m-am gândit că va fi timp destul pentru asta. Mai întâi o vacanță malenkaia și drăguță. Aș putea să dau o crasteală imediat ce ies și să-mi umplu bătrâna teșkerea cu ceva mălai drăguț, dar trebuia să fiu foarte atent și să fac toată treaba adin singurel. Nu voi mai avea niciodată încredere în așa-zișii gășkari. Așa că i-am spus celavekului să lase asta un pic deoparte și că vom gavari despre ea cu altă ocazie. Îmi răspunse că bine, bine, bine după care se pregăti să plece. Se dovedi a fi un celavek foarte ciudat, căci ceea ce făcu în continuare fu parcă să chicotească și apoi să spună:

— Ești drăguț să-mi tragi un pumn în față înainte să plec?

Mi-am zis că pesemne n-am slușit corect ce-a zis, așa că îi spun:

— Poftim?

— Ești drăguț, chicotește el, să-mi tragi un pumn în față înainte să plec?

M-am încruntat foarte uimit și am zis:

— De ce?

— O, zice el, doar să văd cum te descurci.

Și și-a adus lițofața foarte aproape, cu un rânjet plin de grăsime pe tot botul. Așa că am ridicat pumnul și l-am îndreptat spre lițofața asta, dar el s-a tras foarte skor-rapid, încă rânjind, și a mea ruka a împuns doar aerul. O

chestie foarte încurcată, și m-am încruntat când a plecat smehăind ca un dement. Iar apoi, Fra, m-am simțit rău din nou, exact ca după masă, însă doar pentru vreo două minute. Mi-a trecut skor-rapid și când mi-au adus cina am descoperit că aveam poftă de mâncare și eram gata să-mi înfig dinții în puiul prăjit. Dar celavekul cel vârstnik chiar că era ciudat cerând o skatoalcă peste lițofața. Și chiar că era ciudat să mă simt rău din cauza asta.

Dar ceea ce a fost chiar și mai ciudat, s-a întâmplat după ce am adormit în noaptea aia, Fra. Am avut un coșmar și, așa cum v-ați putut aștepta, era una dintre bucățelele de film la care privisem după-amiază. Un vis sau un coșmar sunt ca un film în interiorul golovanului tău, cu diferența că poți să intri în el și să faci parte din el. Și exact asta mi s-a întâmplat. Era un coșmar cu una dintre bucățile de film pe care mi le arătaseră spre sfârșitul sesiunii de după-amiază, despre niște malciki smehăind și ultraviolentând o tânără puiancă ce răknea plină de krovi roșu, roșu, cu tzoalele răzdrențite ceva de horrorshow. Luam parte și eu la bumbăceala asta, smehăind și fiind parcă șeful găstii, îmbrăcat după ultimul răcnet al modei nadțati. Și în toiul bătăii și tolkaftelii am simțit că paralizez și că vreau să vomit, și toți ceilalți malciki au făcut mișto gromko de mine. După care am dratluptat să-mi găsesc drumul înapoi spre trezire prin propriul meu krovi, mililitri, centilitri și litri, până când m-am regăsit în patul meu din această cameră. Mi-a venit să vărs, așa că m-am dat jos din pat tremurând tot, ca să ies pe coridor la bătrânul Wee Cee. Dar, atenție, Fra, ușa era încuiată. Și întorcându-mă am văzut parcă pentru adin prima oară că fereastra avea gratii. Așa că am luat oala din dulăpiorul malenki de lângă pat și mi-am dat seama că nu am scăpare de niciun fel. Mai rău, nu îndrăzneam să mă întorc în propriul meu golovan adormit. În curând mi-am dat seama că ceea ce vreau e să nu-mi mai fie rău și că eram pugat să mă întorc înapoi în pat ca să dorm. Dar curând m-am prăbușit din nou în somn și n-am mai visat nimic.

6

— Opriți-l, opriți-l, opriți-l! răkneam încontinuu. Opriți-l, bastarzi groahznici, căci eu unul nu mai pot să suport!

Era a doua zi, Fra, și eu chiar că mă străduisem toată dimineața și toată după-amiaza să le fac jocul și să stau ca un malcik horrorshow zâmbitor și cooperant în scaunul de tortură, cu ocii capsăți deschiși ca să pot vidvedea tot, în timp ce ei îmi flășuiau pe ecran porții împuțite de ultraviolență, cu al meu hoit, ale mele ruki și ale mele noghi legate de scaun ca nu cumva să o iau din loc. Ce eram obligat acum a vidvedea nu era chiar o chekstie despre

care să fi gândit înainte că ar fi prea rea, era doar despre trei sau patru malciki năpustindu-se într-o prăvălie și umplându-și teșkerelele cu tăieței, bumbăcind-o în același timp pe vârst-nika puiancă bocitoare care era proprietăreasă, tolkaftind-o și lăsându-i roșul krovi să curgă. Dar zvâcnetul, zvâc, zvâc, zvâc din golovanul meu, dorința de aborî, precum și setea aspră și uscată pe care o simțeam în bot erau mai rele decât ieri.

— O, îmi e de ajuns! am strigat. Nu e corect ce faceți, poponari împutiți! și încercam să mă smulg din scaun, dar fără succes, căci eram bine legat.

— A-ntâia, glăsui cu voce tare Dr. Brodsky. Te descurci minunat. Încă o porție și suntem gata.

Ce-a urmat era din nou bătrânul Război '39-'45, și era o peliculă plină de purici, dungi și pete, încât puteai vid vedea că o făcuseră nemții. Începea cu acvilele germane și steagul nazist cu chestia aia ca o cruce îmbârligată pe care toți malcikii de la școală se înnebuneau să o deseneze, și erau niște ofițeri germani aroganți mergând pe niște străzi pline de praf și cratere de bombe și clădiri prăbușite. Apoi te lăsau a vidvedea liudii împușcați la zid la comanda ofițerilor, și apoi hoituri nagoi, îngrozitoare, zăcând în noroi, ca niște cuști de coaste goale și noghi subțiri și albe. Mai erau apoi liudii care răkneau în timp ce erau târâți, deși pe banda sonoră nu se auzea nimic, Fra, pe ea nefiind decât muzică. Și abia atunci am băgat de seamă, cu toată durerea și greața, că muzica ce parcă zvâcnea și bubuia pe banda sonoră era chiar Ludwig van, ultima parte din Simfonia a Cincea, și am răknit bezmetik la asta.

— Opriți-vă! am răknit. Opriți-vă, poponari groahznici și dezgustători! E un păcat, asta este, un păcat împutit și de neiertat, bratnicilor!

Nu s-au oprit imediat, căci mai era doar un minut sau două din film—liudii bătuți și plini de krovi, apoi alte plutoane de execuție, apoi iar bătrânul steag nazist și SFÂRȘIT. Dar când luminile s-au aprins, atât Dr. Brodsky cât și Dr. Branom stăteau în fața mea, și Dr. Brodsky zice:

— Despre ce păcat vorbești?

— Ăsta, zic, plin de silă. Să-l folosești pe Ludwig van la chestia asta. El n-a făcut rău nimănui. Beethoven doar a scris muzică. Iar după aceea chiar că am borât, și au trebuit să-mi aducă o tăviță care semăna la formă cu un rinichi.

— Muzica, spune Dr. Brodsky, parcă după o meditație profundă. Va să zică, ești pasionat de muzică. Eu unul nu știu nimic despre ea. Tot ce știu

este că e un potențator emoțional foarte util. Măi, măi. Ce zici despre asta, Branom, hâmm?

— Nu se poate abține, zice Dr. Branom. Fiecare om ucide lucrurile pe care le iubește, după cum spune poetul prizonier. Pesemne că acesta este elementul punitiv. Guvernatorul va fi încântat.

— Pentru numele lui Bog, dați-mi ceva să beau.

— Dezlegați-l, comandă Dr. Brodsky. Aduceți-i o karafă de apă de la gheață.

Așa că sub-celavecii se puseră în mișcare și în curând drinkăneam litru după litru de apă, și, Fra, parcă eram în rai. Dr. Brodsky îmi spune:

— Pari a fi un tânăr destul de inteligent. Și de asemenea pari a avea ceva gust. Dar îți plăcea chestia asta cu violența, nu? Violență și jaf, jaful fiind o formă de violență.

N-am gavarit nici măcar o slovă, Fra. Încă îmi era greață, chiar dacă mă simțeam o idee mai bine. Însă fusese o zi înfiorătoare.

— Iar acum, zice Dr. Brodsky, ce crezi că s-a întâmplat? Spune-mi, ce crezi că îți facem?

— Mă faceți să mi se facă rău, zic, și mi se face rău când mă uit la filmele voastre perverse și împutite. Chiar dacă nu filmele sunt cele care îmi fac chestia asta. Dar simt că dacă ați opri filmele, nu mi-ar mai fi rău.

— Exact, zice Dr. Brodsky. Este vorba despre asociere, cea mai veche metodă educativă din lume. Și ce anume te face să-ți fie rău?

— Chekstiile astea împutite și groahznice pe care mi le-ați băgat în golovan și în hoit, zic, astea mă face să-mi fie rău.

— Straniu, zice Dr. Brodsky parcă zâmbind. Limba tribului. Știi cumva de unde provine, Branom?

— Rămășițe ciudate din anticul argou în versuri, zice Dr. Branom, care nu prea mai părea a fi un prieten. Ceva țigănească de asemenea. Dar rădăcinile cele mai multe sunt din slavă. Propaganda. Penetrare subliminală.

— Bine, bine, bine, zice Dr. Brodsky, parcă nerăbdător și pierzându-și interesul. Ei bine, îmi zice, nu firele sunt de vină. N-are nimic de a face cu ceea ce este prins de tine. Toate astea sunt doar pentru a-ți măsura reacțiile. Atunci, ce te face să-ți fie rău?

Mi-am dat seama ce dobitok bezmetik am fost să nu-mi amintesc de injecțiile hipodermice din a mea ruka.

— O, am răknit, acum m-am prins. O mârșăvie împutită, murdară și josnică. Un act de trădare pe care n-o să mai aveți ocazia să-l faceți, futu-vă

să vă fut!

— Mă bucur că ți-ai prezentat obiecțiile de pe-acum, zice Dr. Brodsky. Acum știm cum stăm. Să știi că am putea să-ți administrăm chestia asta a lui Ludovico în mult mai multe feluri. Pe gură, de exemplu. Dar metoda subcutanată este cea mai bună. Nu te opune, te rog. Nu are niciun rost să te opui. Nu te poți pune cu noi.

— Bratnici îngrozitori, m-am smiorcăit. Apoi le-am zis: Nu-mi pasă de ultraviolență și de tot rahatul ăla. Pot să-l suport. Dar nu e corect pentru muzică. Nu e corect să mi se facă rău când sluşesc mult iubitul Ludwig van și G. F. Händel și pe ceilalți. Toate astea îmi arată că sunteți niște bastarzi plini de răutate și n-am să vă iert niciodată, poponarilor.

Amândoi au căzut un pic pe gânduri. Apoi, Dr. Brodsky zice:

— Întotdeauna e greu să faci delimitarea. Lumea e una, viața e alta. Cea mai dulce și mai dumnezeiască dintre acțiuni are partea ei de violență — de exemplu actul iubirii, de exemplu muzica. Trebuie să-ți încerci norocul, băiete. A fost numai alegerea ta.

N-am înțeles toate aceste slove, dar i-am răspuns:

— Nu-i nevoie să continuați, domnule. Mi-am schimbat un malenki pic tonul în stilul meu viclean. Mi-ați demonstrat că toate astea, dratlupta, ultraviolența și crima sunt rele, rele, rele, îngrozitor de rele. Mi-am învățat lecția, domnilor. Văd acum ceea ce n-am văzut niciodată înainte. Sunt vindecat, slavă Domnului.

Și mi-am ridicat ocii spre tavan într-o atitudine smerită. Dar amândoi doctorii ăștia și-au clătinat golovanele cu tristețe parcă, și Dr. Brodsky mi-a zis:

— Încă nu ești vindecat. Mai sunt multe de făcut. Doar atunci când corpul tău va reacționa violent și cu promptitudine la violență, ca la un șarpe, fără niciun ajutor din partea noastră, fără medicație, doar atunci...

Le zic:

— Dar, domnule, domnilor, eu *văd* de ce e rău. E rău pentru că e împotriva societății, e rău pentru că orice celavek de pe pământ are dreptul să trăiască și să fie fericit fără a fi bătut, tolkaftit și hăcuit. Credeți-mă că am învățat foarte mult.

Dar dr. Brodsky a smehăit tare la asta, arătându-și toți zubii lui albi și a zis:

— Erezia unei epoci de rațiune, sau niște slove asemănătoare. Văd ce e bine și sunt de acord, dar de făcut fac ce e rău. Nu, nu, băiete, trebuie să lași

totul în seama noastră. Dar bucură-te, în curând totul se va termina. În mai puțin de două săptămâni vei fi un om liber. Apoi mă bătu prietenește pe pleciumeroi.

În mai puțin de două săptămâni. O, Fra, și prieteni, părea o viață de om. Părea a fi ca de la începutul și până la sfârșitul lumii. Să fi terminat cei paisprezece ani fără reducere la Statocna era un fleac pe lângă asta. Fiecare zi era la fel. Totuși, când dievuška a apărut cu hipodermica la patru zile după gavareala cu Dr. Brodsky și Dr. Branom, i-am zis: „Nu, n-ai să mi-o faci”, și i-am ars o skatoalcă peste a ei ruka de i-a zburat seringă cu un clincănit pe podea. Asta doar ca să vidväd ce vor face. Și ce-au făcut a fost că au adus patru sau cinci sub-celaveci balșoi de-adevăratelea, bastarzi cu halate albe, să mă țintuiască de pat, și m-au tolkaftit cu lițofetele lor încruntate aproape de a mea, iar puianka aia de soră mi-a zis: „Tu, diavol mic, rău și împielițat”, asta în timp ce, cu altă seringă, îmi înțepa ruka foarte brutal și fără menajamente. După care, epuizat, am fost dus cu scaunul la același sinema al iadului ca și mai înainte.

Și în fiecare zi era la fel, Fra, tot aceleași filme, toate cu bumbăceli și tolkafteli și krovi roșu prelingându-se de pe lițofete și hoituri, improșcând obiectivul camerei de filmat. Erau fie obișnuții malciki rânjiți și smehăiți, înțoliți după ultimul răcnet nadțati, fie ceva torturi de-ale japilor, fie niște bumbăceli sau execuții naziste. Și cu fiecare zi sentimentul că aș vrea să mor din cauza greții, a tensiunilor din gulie, a durerilor de răzători, precum și groaznica, groaznica sete deveneau tot mai cumplite. Până într-o dimineață când am încercat să-i înfrâng pe bastarzi lovindu-mă, lovindu-mă, lovindu-mă cu golovanul de pereți astfel încât să îmi pierd cunoștința, dar tot ce s-a întâmplat a fost că mi s-a făcut greață, căci această violență nu era cu nimic deosebită de cea din filme, așa că n-am reușit decât să mă extenez, să primesc injecția și să fiu împins cu scaunul ca și mai înainte.

Iar apoi a venit o dimineață în care m-am sculat, mi-am mâncat ouăle, pâinea prăjită cu gem și ceaioțul fierbinte cu moloko și m-am gândit: „Nu poate să mai dureze mult. Sigur suntem aproape de sfârșitul perioadei. Am suferit îngrozitor, mai mult nu pot să mai îndur.” Și am așteptat, și am așteptat, Fra, să vină puianka aia cu seringă, dar nu a venit. Apoi sub-celavekul cu halat alb și-a făcut apariția și mi-a zis:

— Azi, bătrâne, te lăsăm să mergi pe picioarele tale.

— Să merg? Îl întreb. Unde?

— La locul obișnuit, zice. Da, da, nu mai fi atât de mirat. Vei merge pe picioarele tale la filme, cu mine alături, bineînțeles. Nu vei mai fi dus cu scaunul.

— Bine, dar, zic, cum rămâne cu groaznica mea injecție de dimineață?

Căci eram chiar surprins, Fra, căci până atunci fuseseră foarte hotărâți să pompeze chekstia aia a lui Ludovico, cum îi spuneau, în mine.

— N-o să mai primesc în suferinda mea ruka mizeria aia împuțită și îngrozitoare?

— Gata cu ea, parcă rânji celavekul ăsta. În vecii vecilor, Amin. Ești pe propriile tale picioare, băiete. Să mergi și tot tacâmul în camera ororilor. Dar încă te vor lega și te vor obliga să privești. Așa că hai, să mergem, micuțul meu tigru.

Prin urmare, a trebuit să-mi pun halatul și tufleceii și să-mi mișc picioarele pe coridoare până la mestoul sinema.

Numai că de data asta, Fra, nu eram doar îngrețșat, ci și extrem de uimit. Din nou am avut parte de obișnuita ultraviolență, celaveci cu golovanele zdrobite și puiance cu kroviul șiroaie, implorând iertare, obișnuitele bumbăceli și răutăți intime și particulare. Apoi lagărele de concentrare, evreii și străzile străine și gri pline cu tancuri și uniforme și celaveci prăbușindu-se sub tirul armelor, asta fiind partea socială a lucrurilor. Numai că de data asta nu mai puteam da vina pe nimic pentru starea de greață și setea mea și durerile de tot felul, în afară de *ceea* ce eram obligat să vidvăd, ocii încă fiindu-mi capsăți, iar hoitul și ale mele noghi încă legate de scaun, dar fără firele și toate celelalte chekstii conectate la golovanul și la hoitul meu. Așa că cine altele decât filmele pe care le vidvedeam erau vinovate de starea de rău pe care o simțeam? Asta, bineînțeles, dacă dădeam la o parte chekstia aia a lui Ludovico ce acționa acum ca un vaccin, impregnată în kroviul meu, așa că îmi va veni să vărs mereu și în vecii vecilor. Amin, ori de câte ori voi vedea genul ăsta de ultraviolență. Așa că botul mi s-a schimonosit și am început să ho, ho, ho-tesc, lacrimile făcând să dispară imaginile pe care mă forțau să le vidvăd, ca niște binecuvântate picături argintii de rouă. Dar bratnicii în halate albe s-au repezit skor-rapid cu taștukele lor să mi le șteargă, zicând:

— Măi, măi, ce-i cu bâz, bâz-ul ăsta?

Iar imaginile au devenit din nou limpezi în fața ochilor mei, nemți împingând evrei, celaveci și zune, malciki și dievușke, în mestouri unde toți urmau să o mierlească de la gazele otrăvitoare. Și am început din nou să ho,

ho, ho-tesc și din nou s-au grăbit să-mi șteargă lacrimile, foarte skor-rapizi, ca nu cumva să pierd nici măcar una din chekstiile pe care mi le arătau. A fost o zi îngrozitoare și oribilă, voi, Fra și singurii mei prieteni.

Stăteam întins în pat, singur în acea noce, după ce luasem cina, friptură grasă de berbec, plăcintă de fructe și înghețată, zicând în sinea mea: „La naiba, la naiba, la naiba, poate că aş mai avea o şansă dacă ies acum de aici.” Dar nu aveam nicio armă. Nu-mi lăsaseră briška, iar de bărbierit mă bărbierea o dată la două zile un celavec gras și chel, care venea la patul meu înainte de micul dejun, în prezența a doi bratnici în halate albe care vegheau dacă eu sunt un malcik bun și non-violent. Unghiile de la ale mele ruki erau tăiate și piliate scurt ca să nu pot să zgâriu. Dar încă eram iute în atac, deși mă slăbiseră, Fra, încât ajunsesem o umbră a ce obișnuiam să fi în libertate. Așa că m-am dat jos din pat, m-am dus la ușa încuiată și am început să o lovesc horrorshow și tare cu pumnii, în timp ce răkneam:

— Ajutor, ajutor! Mi-e rău, mor! Un doctor, un doctor, un doctor, repede! Vă rog. Oh, o să mor, simt că o să mor! Ajutor! Până să vină cineva, gorlgătlejul mi s-a uscat iască și a început să mă doară. Apoi am auzit zgomot de noghi venind pe coridor și golosuri nervoase, iar apoi am recunoscut golosul celavekului cu halat alb care-mi aducea potolul și mă însoțea apoi spre cazna mea zilnică. L-am auzit mormăind:

— Ce se întâmplă? Ce vrei? Ce viclenie pui la cale?

— Vai, mor! am horcăit. Mă doare groaznic într-o parte. Sigur e apendicită. Vaaai!

— Apendici-kăkat, l-am auzit mormăind, iar apoi, spre bucuria mea, Fra, am sluşit zăngănitul cheilor. Dacă te prefaci, micul meu prieten, amicii mei și cu mine te vom pocni și te vom trosni toată noaptea. Apoi a deschis ușa și parcă a lăsat să intre înăuntru plăcuta adiere a promisei mele eliberări. Eram pitit în spatele ușii când o deschise larg și puteam să-l vidvād în lumina de pe coridor uitându-se buimac după mine prin cameră. Mi-am ridicat apoi pumnii gata să-i ard o skatoalcă zdravănă la gât, și, vă jur, tocmai când parcă îl vidvedeam în închipuire doborât și văitându-se sau mort, mort, mort, și când simțeam cum bucuria dă să se nască în pânțele mele, chiar în acel moment greața a început să se ridice în mine ca un val și am simțit o teamă cumplită că sunt într-adevăr pe cale să mor. M-am prăbușit pe pat ho, ho, ho-tind, iar celavekul care de data asta nu era în halat alb, ci într-o haină de casă, se prinsese deja de ce fusese în capul meu, căci îmi spuse:

— Iată că din orice putem învăța, nu-i așa? Am putea spune că învățăm fără întrerupere. Hai, micuțul meu prieten, ridică-te de pe pat și trage-mi una. Pe cuvânt că asta vreau. Un pumnoc sănătos în bărbie. Abia aștept să o faci, pe cuvânt.

Dar tot ce am putut să fac, Fra, a fost să zac acolo și să ho, ho, ho-tesc.

— Scârbă, șuieră parcă celavekul acum. Împuticiune.

Și mă ridică de gulerul de la bluza de pijama, în tot acest timp eu simțindu-mă slab și fleșcăit, după care își ridică ruka dreaptă și-mi arse o skatoalcă sănătoasă peste lițofață.

— Asta, zice, e pentru că m-ai făcut să mă dau jos din pat, scârnăvie.

După care își frecă ale lui ruki, fâș, fâș, și ieși din cameră. Zang, zang, se răsuci cheia în broască.

Și, Fra, de ce nu am putut scăpa decât după ce am adormit, a fost sentimentul groaznic și nefiresc că este mai bine să fii lovit decât să lovești. Dacă celavekul ăla ar mai fi stat, pesemne că i-aș fi întors și celălalt obraz.

7

Nu puteam, Fra, să-mi cred urechilor. Mi se părea că eram în mestoul ăsta împutit dintotdeauna și că voi rămâne acolo încă pe atâta. Dar fusese vorba de două săptămâni, iar acum îmi spuneau că cele două săptămâni sunt aproape gata. Mi-au zis:

— Măine, micule prieten, afară, afară, afară.

Și făceau cu degetul cel mare semnul libertății. Iar apoi celavekul în alb, care mă tolkaftise și care continuase să-mi aducă tăvile cu potol și să mă conducă la tortura de fiecare zi, îmi zise:

— Dar mai ai în față încă o zi grea de-adevăratelea. Va fi ziua pe care o vei petrece afară. Și rânji cu subînțele.

Mă așteptam și în dimineața aceea să mă itkar ca de obicei în pijama, tufleci și halat la sinema mesto. Dar nu. În dimineața aia mi s-au dat cămașa, lenjeria, tzoalele de seară și cizmele mele horrorshow cu vârf ascuțit, toate superbe, călcate și lustruite. Mi s-a dat chiar și brișka mea tăietoare de gâtleje, pe care o foloseam în vremurile de demult la bumbăceli și dratlupte. M-am încruntat nedumerit la chestia asta în timp ce mă îmbrăcam, dar sub-celavekul în halat alb rânji numai, fără să gavaraskă o iotă, Fra.

M-au condus cu amabilitate la același vechi mesto, dar acolo erau acum ceva schimbări. Draperiile fuseseră trase în fața ecranului de sinema, iar geamurile înghețate de sub găurile de proiecție nu mai erau, le trăsaseră sau

le îndoiseră în lateral ca pe niște obloane sau jaluzele. Și unde nu se auzise decât zgomot de tuse, hâr, hâr, hâr și nu fuseseră decât niște umbre, de data asta era un public adevărat, iar în acest public puteam să recunosc unele lițofețe. Era Guvernatorul Statocnei, și omul bisericii, Chaplin, cum i se zicea, și gardovoiul șef precum și celavekul acela foarte important și bine îmbrăcat, care era Ministrul de Interne sau de Inferne. Pe toți ceilalți nu îi cunoșteam. Dr. Brodsky și Dr. Branom erau și ei acolo, dar nu în halate albe, ci așa cum s-ar îmbrăca niște doctori suficient de mari, ca să dorească să fie ultraeleganți. Dr. Branom stătea doar în picioare, pe când Dr. Brodsky, în picioare și el, gavarea într-o manieră didactică spre toți liudii adunați acolo. Când mă vidvăzu intrând, zise:

— Aha. Iar acum, domnilor, vi-l prezentăm chiar pe subiectul însuși. Este, după cum puteți observa, sănătos și bine hrănit. Vine direct după un somn de noapte și un mic dejun bun, nedrogat și nehipnotizat. Măine îl trimitem cu încredere din nou în lumea de afară, un băiat la fel de cumsecade ca acela pe care l-ați întâlni într-o dimineată de mai, gata să vă spună o vorbă bună și plin de solicitudine. Ce schimbare, domnilor, față de huliganul ca o epavă, condamnat de Stat la o pedeapsă inutilă, acum doi ani, și neschimbat după doi ani. Zic neschimbat? Nu chiar. Închisoarea l-a învățat zâmbetul fals, mâinile frecate ale ipocriziei, vicleșugul slugarnic, fățarnic și grețos. L-a învățat și alte vicii și l-a perfecționat în cele la care se pricepea de mult. Dar, domnilor, destul cu vorbele. Faptele vor vorbi mai abitir. Dați drumul la treabă. Fiți cu toții atenți.

Eram un pic amețit de toată gavareala aia și încercam să mă conving că toată chestia aia era despre mine. Apoi toate luminile s-au stins și au apărut două fascicule luminoase dinspre găurile de proiectare, unul din ele luminându-l din plin pe Umilul și Suferindul Vostru Povestitor. Iar în cel de-al doilea spot luminos înainta un celavek mare și balșoi pe care nu-l vidvăzusem în viața mea. Avea o lițofață cu pungi de grăsime, mustață și ca niște șuvițe de păr trase peste golovanul lui aproapechel. Avea cam treizeci sau patruzeci sau cincizeci de ani, mă rog, cam așa de bătrân, vârstnik, ce mai. Se itândreptă spre mine, spotul de lumină itânaintând o dată cu el și în curând cele două spoturi se uniră într-un fel de baltă mare. Îmi zise viclean:

— Salut, scârnăvie. Puah, nu prea te speli, după cât de groaznic miroși.

Apoi, ca și când ar fi dansat, mă calcă apăsător pe ale mele noghi, stângul, dreptul, apoi îmi trase cu gheara unbobârnac peste nas care mă duru bezmetik de tare, aducându-mi lacrimi în oci, după care îmi răsuci ruka de

parcă era butonul de la radio. Am deslușit ceva chicoteli și chiar câteva lătrături horrorshow venind dinspre public. Nasul și ale mele noghi și gaura urechii mă ardeau și mă dureau ca bezmeticele, așa că îi zic:

— Ce ai cu mine? Nu ți-am făcut niciun rău, Frate.

— Oh, zice celavekul, îți fac asta — și mă creștă iar peste nas — și asta — îmi răsuci urechea ce mă ustura ca naiba — și astalaltă — și mă calcă din greu pe al meu noga drept — pentru că nu-mi pasă deloc de soiul tău îngrozitor. Și dacă vrei să schimbi ceva, hai dă-i, chiar te rog să-i dai drumul.

Îmi dădeam seama că trebuie să mă mișc skor-rapid și să-mi scot brișka tăietoare de gâtleje înainte ca boala asta ucigătoare și îngrozitoare să se năpustească și să schimbe așa-zisa plăcere a luptei în sentimentul că sunt pe cale s-o mierlesc. Dar, Fra, în momentul în care ruka mea a atins brișka în teșkerea, în fața ocilor minții mele mi-a apărut parcă o imagine a acestui celavek obraznic, implorând iertare, cu krovul roșu, roșu, roșu țâșnindu-i din bot și imediat după imaginea asta, greața și uscăciunea și durerile s-au grăbit să mă năpădească, și vedeam că trebuie să schimb, și asta cât mai skor-rapid, ce simțeam față de putregaiul ăsta de celavek, așa că m-am căutat în teșkerea de țigări sau de ceva bănuți, și, O, Fra, n-aveam niciuna din chekstiile astea. Așa că am zis, parcă hohotind și suspinând:

— Aș fi vrut să-ți dau o țigare, Fra, dar se pare că nu am niciuna.

La care celavekul zise:

— Vai, vai, hî, hî, hî, plânge băiatul. După care mă creștă creștă peste nas din nou cu unghia ca o gheară balșoale, și am putut sluși oarece smehăieli sonore, parcă de veselie, dinspre publicul din întuneric. I-am zis din nou cu disperare, încercând să fiu amabil cu celavekul ăsta insolent și plin de răutate, ca să-mi potolesc durerile și greața care mă năpădeau:

— Te rog, lasă-mă să fac ceva pentru tine, te rog. Și m-am pipăit din nou în teșkerea, dar nu am găsit decât brișka tăietoare de gâtleje, așa că am scos-o și întinzându-i-o, i-am zis: Te rog, ia-o, te rog. Un mic cadou. Te rog, primește-l.

Dar îmi răspunse:

— Păstrează-ți șperțurile astea împruțite pentru tine. Nu mă poți duce cu asta. Și îmi trase una peste ruka, iar brișka mea tăietoare de gâtleje căzu pe podea. Așa că i-am zis:

— Te implor, trebuie să fac ceva. Pot să-ți curăț cizmele? Privește, mă las în jos și le curăț cu limba. Și, Fra, mă credeți sau mă pupați undeva, am

îngenuncheat și-am scos iazâka mea roșie de-un cot și jumătate ca să-i ling cizmele lui împruțite și groahznice. Dar singura lui reacție a fost să-mi tragă una nu prea tare peste bot. Și după aceea, mi s-a părut că voi opri greața și durerea dacă doar îi țin gleznele înlănțuite strâns cu ale mele ruki și îl trântesc pe bratnicul ăsta groahznic pe podea. Așa că am făcut-o, spre balșaia lui surpriză, și s-a prăbușit, poc, în râsetele sonore ale împruțitului de public. Dar când l-am vidvăzut pe podea, am simțit din nou cum mă năpădesc senzațiile alea oribile, așa că i-am întins a mea ruka skor-rapid ca să-l salt și săltat a fost. Și tocmai când se pregătea să-mi aplice o skatoalcă urâtă și binemeritată peste lițofață, Dr. Brodsky a intervenit:

— E în regulă, te-ai descurcat foarte bine. După care celavekul cel îngrozitor a făcut parcă niște plecăciuni și s-a prelins în pași de dans, ca un actor, afară din scenă, în timp ce luminile s-au aprins, înfățișându-mă cum clipeam și cum botul mi-era strâmbat a plâns. Dr. Brodsky s-a adresat publicului:

— Subiectul nostru este, după cum vedeți, împins să facă fapte bune, fiind în mod paradoxal împins să facă fapte rele. Intenția de a acționa violent este însoțită de senzații puternice de disconfort fizic. Pentru a le anihila, subiectul trebuie să-și schimbe urgent atitudinea în sensul diametral opus. Aveți întrebări?

— Dreptul de a alege, a mormăit un golos grav și plin. Am vidvăzut că îi aparținea Chaplinului închisorii. De fapt nu are de ales, nu-i așa? Egoismul, teama de durere fizică îl conduc spre acest act grotesc de înjosire. Nesinceritatea lui s-a văzut cu claritate. A încetat să fie un răufăcător, dar a încetat și să fie o creatură capabilă de alegere morală.

— Astea sunt subtilități, păru că zâmbește Dr. Brodsky. Nu ne pasionează motivația sau standardele de etică înaltă. Ne interesează doar să stopăm criminalitatea...

— Și, interveni balșoiul Ministru bine îmbrăcat, să descongestionăm aglomerația îngrozitoare din închisorile noastre.

— Bravo, bravo! zise cineva.

Începură să gavarească și să se certe, iar eu doar stăteam acolo, Fra, complet ignorat de bratnicii ăia ignoranți, așa că am strigat:

— Dar eu, eu, eu! Cum rămâne cu mine? Unde intru eu în joc? Ce sunt eu, doar un animal sau un câine? Și asta i-a pornit pe toți să gavarească zgomotos și să-mi arunce tot felul de slove. Așa că am strigat încă și mai tare: Ce voi fi? Doar o portocală mecanică?

Nu știu ce m-a făcut să folosesc aceste slove, Fra, care doar mi-au apărut în golovan fără să le chem. Și asta i-a amuțit pe celaveci, dintr-un oarecare motiv, pentru o minută sau două. Apoi unul dintre celaveci, genul profesor vârstnik și foarte slab, s-a ridicat, cu gâtul plin parcă de cabluri de condus curentul dinspre golovanul lui către hoit, și mi s-a adresat:

— N-ai niciun motiv să obiectezi, băiete. Tu ai făcut alegerea, și toate astea sunt consecința alegerii tale. Și tot ce va urma de-acum încolo va fi ceea ce tu însuși ai ales.

La care Chaplinul închisorii strigă:

— O, ce bine-ar fi să pot să cred asta! Și puteai să vidvezi cum guvernatorul i-a aruncat o privire care îi dădea de înțelese că nu va ajunge atât de sus în ierarhia preoților de închisori pe cât ar fi crezut. Apoi certurile au început din nou și am putut sluși rostindu-se slova Iubire, Chaplinul închisorii însuși strigând mai tare ca toți ceva despre Iubirea Perfectă Alungă Teama și tot rahatul de rigoare. La care Dr. Brodsky spuse, smehăind cu toată lițofața:

— Mă bucur, domnilor, că această problemă a Iubirii a fost ridicată. Iar acum veți vedea în acțiune un soi de iubire despre care se credea că a murit o dată cu Evul Mediu.

Și luminile s-au stins din nou și spoturile de lumină s-au ivit iar, unul pe bietul vostru Prieten și Povestitor în suferință, iar în celălalt parcă s-a rostogolit timid cea mai gingașă tânără dievușcă pe care o jâznie întreagă ai fi sperat să o vidvezi, O, Fra. Cum să vă spun, avea niște grude horrorshow la vedere, căci tzoalele erau foarte decodecoltate. Iar ale ei noghi parcă erau Bog în Ceruri, și pășea astfel încât ți se strângeau ale tale kiški, și totuși lițofața ei era lițofața inocentă a unei tinere dulci și zâmbitoare. S-a apropiat de mine o dată cu lumina, care era parcă lumina grației divine și tot rahatul ăla sfânt, și primul lucru care mi-a flășuit prin golovan a fost că aș fi vrut să o posed acolo pe podea și să-i aplic bătrânul și sălbaticul viol, dar tot atât de skor-rapid ca un glonț a revenit greața, de parcă era un detectiv pândind după colț și gata acum să-și facă groahznica lui arestare. Iar acum vonul încântător care venea dinspre ea îmi producea greață în ale mele kiški, așa că mi-am dat seama că trebuie să îmi schimb complet atitudinea înainte ca durerea și setea și greața cea îngrozitoare să mă copleșească horrorshow și de-adevăratelea. Așa că am răknit:

— O, tu, cea mai frumoasă și mai mândră dintre dievuște, îți pun inima mea la picioare ca să pășești pe ea. Dacă aș fi avut un trandafir, ți l-aș fi dat.

Dacă ar fi plouat, iar pe pământ ar fi fost noroi, ți-aș fi întins tzoalele mele ca să pășești pe ele, ca nu cumva gingașele tale picioare să se acopere cu mizerie și noroi. Și pe când îi spuneam toate astea, Fra, puteam să simt cum greața parcă dă înapoi. Lasă-mă, am continuat să răknesc, să cad la picioarele tale, să-ți fiu de ajutor și să te protejiez de lumea cea rea. Apoi în cap mi-au venit slovele potrivite, și rostindu-le, m-am simțit imediat mai bine: Lasă-mă să fiu cavalerul tău servitor, și-am îngenunchat din nou pe bieții mei genunchi, înclinându-mă și închinându-mă.

Însă imediat m-am simțit copleșit de tristețe, căci, ca și cum și asta ar fi fost un spectacol, dievușka a zâmbit și, înclinându-se către public, a ieșit în pas de dans, luminile aprinzându-se în ropotul câtorva aplauze. Și ocii unora dintre acei celaveci vârstnici din public se pironiseră pe această dievușka tânără, plini de dorință murdară și impură, O, Fra.

— El va fi adevăratul vostru creștin, răknea Dr. Brodsky, gata să întoarcă și celălalt obraz, gata mai degrabă să se lase crucificat decât să crucifice, gata să se îmbolnăvească de moarte chiar și la gândul de a ucide o muscă.

Și avea dreptate, Fra, pentru că atunci când a spus că m-aș gândi să omor o muscă am simțit cum mi se face un pic rău, dar am alungat greața și durerea gândindu-mă cum aș hrăni musca aia cu bucățele de zahăr și cum aș îngriji-o ca pe un cățel însângerat, și tot rahatul de rigoare.

— L-am îmblânzit, strigă el. Bucurați-vă în fața îngerilor lui Dumnezeu.

— Important este, spuse gromko Ministrul de Inferne, că funcționează.

— O, zice Chaplinul închisorii parcă oftând, chiar că funcționează, Dumnezeu să ne ajute pe toți.

PARTEA A TREIA

1

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Chiar asta mă întrebam și eu, Fra, a doua zi dimineața, eu și cu mine, în picioare, în fața clădirii albe parcă lipite de bătrâna Statocnă, în tzoalele serii de cu doi ani în urmă, în lumina gri a dimineții, cu un malenki geamantan cu câteva din chekstiile mele personale și cu ceva tăieței donați cu generozitate de către împutitele de autorități ca să am cu ce porni în noua mea viață.

Restul zilei de dinainte fusese foarte obositor, cu interviuri pe bandă pentru știri și fotografii luate flaș, flaș, flaș și alte demonstrații cum mă rețineam din fața ultraviolenței și tot felul de alte căcaturi stânjenitoare. Iar apoi m-am prăbușit în pat și imediat mi s-a părut că am fost trezit și mi s-a

spus să o șterg, să mă itkar acasă, ei nedorind să-l mai vadă pe Al Vostru Umil Povestitor în vecii vecilor, O, Fra. Așa că iată-mă, foarte, foarte devreme dimineața, cu doar câțiva poli la teșkerea, zornăindu-i șiântrebându-mă:

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Un mic dejun în vreun mesto, căci nu mâncasem nimic în dimineața aia, fiecare celavek nedorind altceva decât să mă tolkaftească afară spre libertate. Nu drinkănisem decât o ceașcă de ceaiok. Statocna era situată în partea sărăcăcioasă a orașului, dar erau malenkie birturi muncitorești cam peste tot, și în curând am găsit unul din ele, Fra. Era mizerabil și împutit, cu un singur bec în tavan și ăla acoperit cu rahați de muscă, ce lăsau și mai puțină lumină, și în care se găseau câțiva robotnici matinali dând pe gât ceaiok și cârnați care arătau groaznic, cu felii de hleb pe care le haleau ca niște lupi înfomețați hap hap, după care răkneau să li se mai aducă. Îi servea o dievușcă foarte murdară cu grude balșoaie, pe care unii dintre celavecii care mâncau încercau să o apuce, ha ha ha, în timp ce ea se ferea hi hi hi, și numai priveliștea lor lângă mine mă făcea să borăsc, Fra. Dar am cerut niște pune prăjită și gem și ceaiok, foarte politicos, cu golosul meu de gentleman, după care care m-am așezat într-un colț întunecat ca să mănânc și să drinkănesc. În timp ce mă ocupam cu asta, a apărut o piticanie malenkaia micuță de celavek, vânzând gazetta de dimineață, genul de prestupnic strâmb și îngrozitor, cu ochelari groși cu rame de oțel și cu tzoalele de culoarea unei budinci cu stafide în stadiu avansat de alterare. Am kupetit o gazettă cu gândul să mă pregătesc să reintru în acea jâznie normală, punându-mă la curent cu ce se mai itpetrecea în lume. Gazetta pe care o luasem părea a fi gazetta Guvernului, căci singurele știri de pe prima pagină erau despre nevoia ca fiecare celavek să fie sigur că va vota din nou Guvernul la următoarele alegeri generale, de care se părea că ne mai despart doar două sau trei săptămâni. Și erau, Fra, slove sforăitoare despre ceea ce Guvernul făcuse în ultimul an și mai bine în ceea ce privește creșterea exporturilor, o politică externă super horrorshow și servicii sociale îmbunătățite, și tot rahatul de rigoare. Dar cu ce se mândrea cel mai tare Guvernul era modul în care curățase străzile în ultimele șase luni, făcându-le mai sigure pentru liudiii pașnici, iubitori de plimbări nocturne, asta prin salarii mai bune pentru poliție și poliția devenind mai dură față de tinerii huligani și perversi și hoți și tot rahatul de rigoare. Lucru care l-a interesovat un pic pe Umilul Vostru Povestitor. Și pe a doua pagină a

gazettei, era fotografia parcă neclară a cuiva care îmi părea foarte cunoscut, și mi-am dat seama că nu era nimeni altul decât eu, eu, eu. Păream foarte posac și parcă speriat, dar sigur era din cauza blițurilor care se declanșaseră țac țac țac tot timpul. Ce se spunea sub poza mea era că eram primul absolvent al noului Institut de Stat pentru Recuperarea Caracterelor Criminale, vindecat de instinctele sale criminale în doar două săptămâni, devenit acum un cetățean bun și cu respect față de lege și tot rahatul de rigoare. Și am mai văzut un articol foarte sforăitor despre această Tehnică a lui Ludovico și cât de inteligent era Guvernul și tot rahatul de rigoare. Și mai era o altă fotografie, a unui celavek care îmi părea cunoscut și era de fapt Ministrul de Inferne sau de Interne. Părea că dăduse drumul la ceva sforăieli despre cum privește înaintea la o epocă bună și lipsită de fărădelegi și în care nu va mai exista teama de atacurile mișelești din partea tinerilor huligani și perversi și tâlhari și tot rahatul de rigoare. Așa că am mârârit și am azvârlit gazetta pe podea, cât să acopere petele de ceaiok vărsat și de flegme groahznice de la animalele jechoase care frecventau acest birt.

— Ei, și care va fi să fie mișcarea?

Va fi să fie, Fra, drumul spre casă și o surpriză frumoasă pentru tatataică-miu și mami, unicul lor fiu și moștenitor din nou în sânul familiei. Apoi voi putea sta întins în patul din propriul meu malenki den, slușind ceva muzică plăcută, și totodată voi putea să mă gândesc mai bine ce voi face acum cu astă jâznie a mea. Ofițerul însărcinat cu eliberarea îmi dăduse cu o zi înainte o listă lungă de slujbe pe care le-aș fi putut încerca și telefonase la tot felul de celaveci în legătură cu mine, dar n-aveam nicio intenție, Fra, să încep să robotesc chiar atât de repede. O malenkaia puțină odihnă mai întâi, da, și o contemplare liniștită în pat a sunetului muzicii încântătoare.

Așa că am luat autobuzul până în Centru, și apoi autobuzul până pe Kingsley Avenue, apartamentele din Flatblocul 18 A aflându-se chiar în zonă. Poate nu mă veți crede, Fra, când vă zic că inima mea bătea bum, bum, bum parcă de emoție. Totul era încă foarte tăcut, fiind încă devreme, așa că atunci când am intrat în holul blocului nu era niciun celavek, ci doar celavecii și zunele goi-nagoi de pe Demnitatea Muncii. Ce m-a surprins, Fra, era modul în care fuseseră curățați, căci nu mai erau slove murdare scrise în baloanele ce ieșeau din boturile Muncitorilor Demni și nici alte părți indecente ale corpului adăugate la hoiturile lor despuiate, de creioanele unor malciki cu minți murdare. Și ce m-a surprins de asemenea era că liftul

mergea. A coborât când am apăsât knopkul electric și când am intrat am fost surprins să vidväd că totul era curat în interiorul așa-zisei cuști.

Așa că am urcat până la zece, și l-am văzut pe 10-8 așa cum era dintotdeauna, și ruka mi-a tremurat și a tresărit când mi-am scos din teșkerea micuța kliuciă ca să deschid. Dar am băgat hotărât kliucia în broască, am răsucit-o, după care am deschis și am intrat, și acolo am dat de trei perechi de oci surprinși și parcă înfricoșați uitându-se la mine, și erau Ta și Ma luându-și micul dejun și era și un alt celavek pe care nu-l mai văzusem niciodată în a mea jâznie, un celavek îndesat și balșoi în cămașă și bretele, simțindu-se ca acasă, Fra, drinkănindu-și ceaiokul cu lapte și mestemestecându-și ouomleta cu pâine prăjită. Și celavekul ăsta necunoscut fu primul care îmi vorbi:

— Cine ești, prietene? De unde ai făcut rost de cheie? Afară, înainte să-ți trag una! Ieși afară și bate la ușă. Care-i treaba cu tine? Zi repede.

Tati și mami stăteau parcă împietriți și mi-am dat seama că nu citiseră încă gazetta, amintindu-mi că gazetta nu ajungea decât după ce tatataică-miu se itkăra la muncă. Dar apoi mami deschise gura:

— O, doamne, ai fugit! Ai evadat! Ce ne vom face? Iar va veni poliția aici, vai, vai, vai! O, băiat rău și nemernic, să ne faci de rușine în halul ăsta!

Și, mă credeți sau mă pupați undeva, se puse pe hohohotit. Așa că am început să încerc să le explic că pot să sune la Statocnă dacă vor, și în tot timpul ăsta necunoscutul celavek stătea acolo parcă încruntându-se și arătând de parcă ar fi vrut să-mi înfunde lițofața cu pumnul lui păros și balșoi și mușchiulos. Așa că am zis:

— Ce-ar fi acum să-mi dai tu ceva lămuriri? Ce faci aici și de când? Nu mi-a plăcut tonul pe care mi-ai vorbit. Ai grijă. Hai, scuipă!

Era celavekul gen om al muncii, foarte urât, în jur de treizeci-patruzeci, și stătea acum cu botul căscat la mine fără să gavarească nici măcar o singură slovă. Așa că tati fu cel care zise:

— Ne-ai luat cam prin surprindere, fiule. Ar fi trebuit să ne spui că vii. Credeam că vor mai fi cel puțin cinci sau șase ani înainte ca ei să-ți dea drumul. Nu că, și o spuse foarte posomorât, nu am fi foarte încântați să te vedem din nou în libertate.

— Cine e ăsta? zic. De ce nu vorbește? Ce se întâmplă aici?

— El e Joe, zice mami. Stă cu noi acum. E chiriașul nostru. Vai, vai, vai, făcu ea mai departe.

— Tu, zice Joe ăsta. Am auzit totul despre tine, băiete. Știu ce-ai făcut, cum le-ai zdrobit inimile bieților tăi părinți îndurerați. Deci te-ai întors, da? Înapoi ca să le mai faci o dată viața praf, de-aia te-ai întors? Poate peste cadavrul meu, pentru că le-am fost mai mult ca un fiu decât ca un chiriaș. Aproape că aș fi smehăit la asta, dacă răzdracii din mine nu mi-ar fi stârnit senzația de vomă, căci, deși celavekul ăsta părea cam de aceeași vârstă cu Ma și Ta, încerca să pună o ruka protectoare de fiu pe umerii mamei mele înlăcrimate, O, Fra.

— Așa deci, zic, și aproape că am simțit că mă prăbușesc și eu în lacrimi. Deci așa stau lucrurile. Ei bine, îți dau cinci minute mari și late ca să-ți iei toate chekstiile astea împutite și oribile din camera mea.

Și m-am îndreptat spre cameră, celavekul fiind un malenki pic prea încet ca să mă oprească. Când am deschis ușa inima mi-a căzut pe covor, căci nu mai era deloc camera mea, Fra. Toate steagurile mele dispăruseră de pe pereți și celavekul ăsta le înlocuise cu postere de boxeuri și era unul cu membrii unei echipe stând mândri cu brațele încrucișate și cu ceva argintiu ca un scut în față. Iar apoi am văzut ce mai lipsea. Aparatul meu stereo, dulapul cu discuri nu mai erau, nici scrinul cu comoara mea încuiată, care conținea sticle și droguri și două seringi curate și strălucitoare.

— Ce lucru împutit și mizerabil s-a întâmplat aici? am strigat. Ce-ai făcut cu lucrurile mele personale, bastard îngrozitor ce ești? Asta era pentru Joe, dar tati a fost cel care mi-a răspuns:

— Totul a fost luat, fiule, de către poliție. Sunt noile dispoziții pentru despăgubirea victimelor.

Am descoperit că mi-era foarte greu să mă simt bine, căci golovanul mă durea îngrozitor, iar botul îmi era atât de uscat că a trebuit să iau skor-rapid un gât din sticla de lapte de pe masă, ceea ce l-a făcut pe acel Joe să zică:

— Maniere de porc împutit. Am zis:

— Dar a murit. Era moartă.

— Au rămas pisicile, fiule, îmi spuse tata parcă mâhnit. N-au avut cui să le lase în grijă până la deschiderea testamentului și au trebuit să angajeze pe cineva ca să le hrănească. Așa că poliția ți-a vândut lucrurile, hainele și toate celelalte ca să contribuie la îngrijirea lor. Așa e legea, fiule. Dar tu n-ai fost niciodată unul care să respecti prea mult legea.

A trebuit să mă așez, la care acel Joe zise:

— Cere voie înainte să te așezi, porc fără maniere, dar i-am replicat skor-rapid:

— Închide-ți gaura aia jegoașă, mare și grasă, și am început deja să mă simt rău.

Apoi am încercat să fiu cât de cât rezonabil și să zâmbesc de dragul sănătății mele, așa că am zis:

— Totuși, este camera mea, nu puteți să negați. Și este și casa mea. Așa că ce propuneri aveți, al meu Ta și a mea Ma?

Dar ei nu făceau decât să mă privească foarte posomorâți, mama clătînând un pic din lițofața ei plină de riduri și udă de lacrimi, după care tati îmi spuse:

— Trebuie să ne gândim la toate astea, fiule. Nu putem să-l dăm pur și simplu pe Joe afară, nu-i așa? Vreau să spun că Joe are o slujbă, un contract de doi ani și noi am făcut o înțelegere, nu-i așa, Joe? Vreau să zic, fiule, că ne-am gândit că vei sta în închisoare pentru o perioadă lungă, iar camera era liberă.

Se simțea un pic rușinat, puteai vedea asta de pe lițofața lui. Așa că i-am zâmbit doar și am încuviințat, spunând:

— Am înțeles. Te-ai obișnuit cu un pic de liniște și te-ai obișnuit și cu ceva poli în plus. Asta-i viața. Iar fiul tău n-a fost nimic altceva decât o povară îngrozitoare.

Iar apoi, Fra, mă credeți sau mă pupați undeva, m-am pus pe plâns, părăndu-mi foarte rău de mine însumi. Așa că tati spuse:

— Știi, fiule, Joe a plătit deja chiria pe luna următoare. Adică, orice am face în viitor, nu putem să-i spunem lui Joe să iasă afară, nu-i așa, Joe?

La care acest Joe spuse:

— La voi doi trebuie să mă gândesc, voi care ați fost ca un tată și o mamă pentru mine. Oare ar fi corect sau bine să plec și să vă las la cheremul acestui tânăr monstru care nu s-a purtat deloc ca un adevărat fiu? Plânge acum, dar nu e decât teatru și prefăcătorie. Lăsați-l să plece și să-și găsească o cameră altundeva. Lăsați-l să învețe cât de greșite i-au fost drumurile și că un băiat așa de rău ca el nu merită niște părinți atât de buni cum a avut.

— Bine, zic, ridicându-mă și încă plin de lacrimi. Știu acum cum stau lucrurile. Nimeni nu mă iubește, nimeni nu mă vrea. Am suferit și-am suferit și-am suferit și toată lumea vrea să sufăr mai departe, sunt sigur.

— Tu i-ai făcut pe alții să sufere, îmi zice acest Joe. Așa că este drept ca și tu să suferi de-adevăratelea. Mi s-a povestit totul despre faptele tale, în

timp ce stăteam aici seara la masă, și am fost șocat de ceea ce am auzit. Multe din ele mi-au făcut greață.

— Aș vrea, zic, să fiu înapoi în închisoare. În bătrâna dragă Statocnă, așa cum era ea. Mă itkar acum, zic. Nu mă veți mai vidvedea niciodată. O să mă descurc, mulțumesc frumos. O s-o aveți din greu pe conștiință.

La care tati spuse:

— N-o lua chiar așa fiule, iar mama se puse iar pe bohohocit, cu lițofața schimonosită și cu Joe ăla punându-și ruka pe după umerii ei din nou, liniștind-o gata, gata, gata, ca un bou. Așa că am ieșit clătinându-mă pe ușă afară, lăsându-i pradă îngrozitoarei lor vinovății, O, Fra.

2

Mă itscoboram în jos pe stradă parcă fără niciun chef, Fra, în tzoalele alea de seară la care liudiii se holbau, și era și frig, căci era o zi rece și ticăloasă de iarnă și singurul lucru pe care simțeam că îl doream era să mă depărtez de toate astea și să nu mai trebuiască să mă gândesc la niciun fel de chekstie. Așa că am luat autobuzul spre Centru, apoi m-am întors pe jos până la Taylor Place unde era butikul de discuri Melodia — căruia obișnuiam să-i fac favoarea de a-i fi client neprețuit, O, Fra, și care părea să fie același mesto dintotdeauna, încât atunci când am intrat m-am așteptat să-l văd pe același bătrân Andy, chelul ăla foarte, foarte slab, celavekul ăla săritor de la care kupeteam discuri pe vremuri. Dar, Fra, nu era niciun Andy, ci doar o kirăială și o sporovăială de nadțati (adolescenți), malciki și puiance slușind oarece cântece pop noi și îngrozitoare, pe care și dansau, iar în spatele tejghelei se afla un celavek nu cu mult mai mare decât un nadțat, bătând din oasele alor lui ruki și smehăind ca un bezmetik. Așa că m-am apropiat, am așteptat până a catadicsit să mă bage în seamă și-i zic:

— Aș vrea să ascult un disc cu Mozart Patruzeci.

Nu știu de ce tocmai asta îmi trecuse prin golovan, dar îmi trecuse. Celavekul de la tejghea îmi zice:

— Patruzeci ce, prietene?

Îi răspund:

— Simfonia. Simfonia Numărul Patruzeci în Sol Minor.

— Ooooo, interveni unul dintre nadțatii care dansau, un malcik cu părul în oci, Simpafonie. Nu pare simpatic? Vrea o simpafonie.

Simțeam cum răzdracii cresc în mine, dar trebuia să mă păzesc, așa că m-am făcut că-i zâmbesc celavekului care îi luase locul lui Andy și tuturor nadțatilor care dansau și răkneau. Așa că celavekul de la tejghea îmi zice:

— Du-te în cabina de acolo prietene, și-am să-ți pompez ceva acolo.

Așa că m-am îndreptat spre cabina malenkaia unde puteai sluși discurile pe care vroiai să le cumperi, și acest celavek mi-a pus un disc, dar nu era Mozart Patruzezi, ci era Mozart Praga — sigur tipul culegând primul Mozart pe care l-a găsit pe raft —, iar chestia asta ar fi trebuit să înceapă să mă răzdrăcească de-adevăratelea, dar trebuia să mă controlez de groaza durerilor și a greții, iar ceea ce uitasem era ceva ce n-ar fi trebuit să uit și acum mă făcea să-mi doresc moartea. Era vorba despre faptul că bratnicii ăia de doctori făcuseră în așa fel încât orice muzică ce ar fi trebuit să trezească emoții în mine îmi făcea greață, ca și cum aş fi privit sau aş fi dorit să comit acte de violență. Și asta era din cauză că toate filmele acelea violente erau acompaniate de muzică. Și îmi aminteam în mod deosebit de filmul ăla groaznic cu naziști, acompaniat de Beethoven A Cincea, ultima parte. Iar acum dragul de Mozart suna înfiorător. M-am năpustit afară din cabină ca un bezmetik ca să mă feresc de greața și durerea care mă năpădeau, și am ieșit val-vârtej afară din magazin, cu nadțatii ăia smehăind după mine și cu celavekul de la tejghea strigând: „Hei, hei!” Dar nu i-am băgat în seamă și am trecut clătinându-mă ca un orb pe partea cealaltă a drumului și după colț la Lactobarul Korova. Știam ce vroiam.

Mestoul era aproape gol, căci era încă dimineată. Arăta și ciudat, căci fusese decorat cu vaci muugitoare, de culoare roșie, iar în spatele tejghelei nu era niciun celavek pe care să-l fi cunoscut. Dar când am spus: „Lapte plus una mare”, celavekul cu o lițofață sfrijită și foarte proaspăt rasă a știut ceea ce doream. Așa că mi-am luat molokoul cu dubla și m-am așezat într-unul din separeurile care se găseau de jur-împrejurul mestoului, despărțite cu draperii de mestoul principal, și m-am așezat în scaunul plușat și am sorbit și-am tot sorbit. Când am terminat întregul pahar, am început să simt că încep să se întâmple tot felul de lucruri. Îmi fixasem ocii pe o malenkaia bucățică de staniol de la un pachet de cancroase care era pe podea, maturatul în acest mesto nefiind prea super horrorshow, Fra. Și petecul ăla de staniol începu să crească și să crească și să crească, și era atât de strălucitor și de înflăcărat, încât a trebuit să-mi mijesc ocii. Și devenise atât de mare, încât nu era cât separeul în care zăceam, ci cât întregul Korova, cât întreaga stradă, cât întregul oraș. Iar apoi s-a făcut cât întreaga lume, iar apoi s-a făcut cât întregul întregului, Fra, și parcă era o mare care spăla toate celelalte chekstii care existaseră vreodată sau care fuseseră numai gândite vreodată. Parcă slușeam cum eu însumi făceam gălăgie și gavaream

slove ca: „Dragi sălbăticiuni ciudate și moarte, nu putreziți în tot felul de deghizări” și tot rahatul de rigoare. Iar apoi am simțit cum viziunea a copleșit tot staniolul ăla, și au apărut culori cum nimeni n-a mai vidvăzut vreodată, și am putut vidvedea un șir lung, lung, lung parcă de grupuri de statui, care era împins tot mai aproape și mai aproape și mai aproape și toate aveau lumini strălucitoare aprinse sub ele și deasupra lor, O, Fra. Și grupul ăsta de statui îi aparținea lui Dumnezeu sau Bog și Sfintei lui Cete de îngeri și Sfinți, toți foarte strălucitori ca bronzul, cu bărbi și aripi mari și balșoaie care parcă fluturau într-un fel de vânt, așa că de fapt nu puteau fi de piatră sau *bronz*, iar ochii sau ocii lor se mișcau și erau vii. Și aceste personaje mari și balșoaie au venit mai aproape și mai aproape, tot mai aproape, până când m-au prăvălit la pământ și am putut să sluşesc propriul meu golos strigând „Ee-eeee”. Și-am simțit că m-am descotorosit de toate— tzoale, corp, creier, nume, de toate — și chiar m-am simțit horrorshow de parcă eram în rai. Și a urmat parcă un zghomot ca de fărâmițare și ca de mototolire, iar Bog și îngerii și Sfinții parcă și-au clătinat golovanele spre mine, și parcă mi-au gavarit că încă nu era timpul și că ar trebui să mai încerc, iar apoi totul parcă s-a chiorât, a smehăit, iar apoi s-a prăbușit, lumina cea mare și caldă a început să se răcească și m-am trezit cum eram înainte, cu paharul gol pe masă și cu dorința de a plânge și cu sentimentul că moartea era singurul răspuns la toate întrebările mele.

Și chiar asta era, vidvăzusem limpede că ăsta era singurul lucru pe care puteam să-l fac, dar cum să-l fac habar nu aveam, căci niciodată nu mă gândisem la așa ceva înainte, O, Fra. În micuța mea geantă cu chekstii personale aveam brișka mea tăietoare de gâtleje, dar pe loc am simțit cum îmi vine rău în momentul în care mi-am imaginat cum îmi retezzzz gâtlejul și cum propriul meu krovî roșu, roșu țâșnește. Ceea ce îmi doream nu era ceva violent, ci o chestie care să mă facă să adorm cu blândețe, acesta fiind sfârșitul Umilului Vostru Povestitor, nemaidând nimănui nicio bătaie de cap. Poate, m-am gândit, dacă o să mă itkărăbănesc la Biblioteca Publică de după colț, poate voi găsi într-o carte cea mai bună modalitate de a o mierli fără durere. Și m-am imaginat pe mine însumi mort, și cât de rău le va părea la toți, lui Ta și lui Ma, și acelui murdar și împutit de Joe, uzurpatorul, și lui Dr. Brodsky și lui Dr. Branom și acelui Ministru de Interne și de Inferne și oricărui alt celavek. Precum și împutitului și lăudărosului de Guvern. Așa că m-am prelins în iarnă, și era de pe acum după-amiază, aproape ora două, după cum puteam vidvedea pe cronometrul balșoi din Centru, așa că

preumblarea mea pe tărâm cu bătrânul moloko plus trebuie să fi durat mai mult decât crezusem. Am mers în josul bulevardului Marghanita, am cotit-o apoi pe Boothby Avenue, apoi după colț din nou și iată Biblioteca Publică.

Era un soi de mesto vekî și jegos în care nu-mi mai aduceam aminte să fi intrat încă de pe vremea când eram un foarte, foarte malenki malcik, de nu mai mult de șase ani, un mesto alcătuit din două părți — una în care împrumutai cărți și una în care puteai să citești, plină cu gazette și reviste și cu un von de oameni bătrâni și vârstnici, cu tzoalele lor mirosind parcă a bătrânețe și a sărăcie. Aștia stăteau în picioare în fața standurilor cu gazette de jur-împrejurul camerei, pufnind, râgâind și gavarind în sinea lor, dând paginile ca să citească știrile cu o foarte mare tristețe, sau stăteau la mese uitându-se prin reviste ori făcându-se că se uită, unii dintre ei moțâind, iar unul sau doi chiar sforăind destul de tare. La început parcă nu puteam să-mi aduc aminte ce doream în primul rând, apoi mi-am adus aminte, parcă un pic surprins că venisem acolo pentru a afla cum s-o mierlesc fără durere, așa că m-am încoit spre raftul plin cu chekstii de consultat. Erau o grămadă de cărți, dar niciuna cu un titlu, Fra, care să te dumirească. Am găsit o carte medicală pe care am luat-o, dar când am deschis-o era plină cu desene și fotografii de răni și boli groaznice care m-au făcut să-mi fie un pic rău. Așa că am pus-o la loc, și am luat marea carte sau Biblia, cum se numea ea, gândind că poate mi-ar putea aduce un pic de alinare, așa cum făcuse în zilele de demult de la bătrâna Statocnă (de fapt nu atât de demult, deși acum păreau că s-au întâmplat cu mult, mult timp înainte) și m-am prăbușit pe un scaun ca să o citesc. Dar tot ce am găsit era despre a urgisi de șaptezeci de ori câte șapte și o grămadă de blesteme evreiești și tolkafteli între ei și toate astea m-au făcut să-mi fie rău din nou. Așa că aproape am izbucnit în plâns, încât un mujik foarte vârstnik și rufos care stătea în fața mea m-a întrebat:

— Ce ai, fiule? Ce s-a întâmplat?

— Vreau să mor, i-am răspuns. Asta e tot ce vreau. Viața a devenit prea mult pentru mine.

Un celavek vârstnik care citea lângă mine zise: „Ssssst”, fără să-și ridice ochii dintr-o revistă bezmetikă, plină parcă de chekstii geometrice balșoaie. Asta mi-a atras într-un fel atenția. Mujikul celălalt îmi zise:

— Ești prea tânăr pentru asta, fiule. De ce, ai toată viața în față.

— Da, zic cu amărăciune. Ca o pereche de grude false. La care celavekul care citea revista zise din nou: „Ssssst”, dar de data asta privindu-mă, și

ceva ca un ceas sună pentru amândoi. Mi-am dat seama cine era, iar el spuse, foarte gromko:

— Pe Dumnezeuul meu, eu nu uit niciodată nicio formă. Pe Dumnezeuul meu, porc tânăr, am pus mâna pe tine.

Cristalografie, asta era. Asta era ceea ce luase de la bibliotecă atunci. Zubii cei falși au ssscrâsnit ceva de horrorshow. Tzoalele răvășite. Cărțile răzdrențite, toate despre cristalografie. M-am gândit că ar fi mai bine să o șterg cât mai skor-rapid, Fra. Dar mujikul ăsta bătrân și vârstnik era deja în picioare, urlând ca un bezmetik către toți tușitorii bătrâni și vârstnici de la gazettele înșirate de jur-împrejurul pereților, și la cei care moțăiau cu revistele pe la mese.

— Am pus mâna pe el! a strigat. Porcul ăla tânăr și otrăvit care a distrus cărțile de cristalografie, cărți rare, cărți care niciodată nu vor mai putea fi găsite nicăieri.

Asta dădu naștere unui vakarm nebun, căci bătrânul celavek chiar își ieșise din pepeni.

— Un specimen de marcă de tânăr sălbatic și laș! răkni el. Aici, în mijlocul nostru și la mâna noastră! El și amicii lui m-au bătut, mi-au tras pumni și m-au călcat în picioare. Mi-au smuls hainele și mi-au scos dinții. Au râs de sângele și de gemetele mele. M-au ținut în șuturi până acasă, amețit și dezbrăcat!

Asta nu era chiar în întregime adevărat, după cum știți, Fra. Mai avea ceva tzoale pe el, nu era complet nagoi.

Așa că i-am răkni înapoi:

— Asta a fost acum doi ani. Am fost pedepsit de atunci. Mi-am învățat lecția. Uitați-vă — poza mea este în ziare.

— Pedepsit, zici? interveni un vârstnik, genul fost soldat. Ar trebui să fiți exterminați cu toții. Ca atâția alți paraziți periculoși. Asta da pedeapsă.

— Bine, bine, zic. Oricine are dreptul la propria lui părere. Iertați-mă, dar trebuie să plec.

Și am dat să mă itkărăbănesc din mestoul ăsta, plin cu oameni bătrâni și bezmetici. Aspirină, asta era. Poți s-o mierzlești dacă iei o sută de aspirine. Aspirine de la bătrâna prăvălie. Dar celavekul cu cristalografia răkni: — Nu-l lăsați să plece! O să-i arătăm noi ce-i aia pedeapsă, porc tânăr și criminal! Puneți mâna pe el. Și credeți-mă, Fra, sau pupați-mă undeva, doi sau trei vârst-nici tremurători, fiecare de cam nouăzeci de ani, m-au apucat cu ale lor ruki bătrâne și tremurânde, și am simțit cum mi se face rău la

vonul bătrâneții și al bolii care venea dinspre mujicii ăștia aproape morți. Celavekul cu cristalele era acum călare pe mine, cărându-mi skatoalce malenkie peste lițofață, și-am încercat să mă smulg și să mă irkărăbănesc, dar acele ruki bătrâne care mă țineau erau mai puternice decât aș fi crezut. Așa că alți celaveci bătrâni au venit șchiopătând dinspre gazette ca să-și încerce puterile pe Umilul Vostu Povestitor. Urlau chekstii ca: „Omorâți-l! călcați-l în picioare, ucideți-l, zdrobiți-i dinții!” și tot rahatul ăla, încât am putut vedea ceea ce era limpede ca bună ziua. Era bă-trânețea punându-se la încercare cu tinerețea, asta era. Dar unii dintre ei spuneau: „Bietul Jack, aproape că l-a omorât pe bietul Jack, asta a făcut porcul ăsta tânăr”, și tot așa de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Și pentru ei chiar ieri se întâmplase. Apoi parcă era o mare de oameni bătrâni, murdari și împruțiți care alergau să mă prindă cu ale lor slabe ruki și gheare bătrâne și cornoase, răknind și gâfâind, dar gășkarul nostru cu cristalele era în frunte, dând skatoalcă după skatoalcă. Și n-am îndrăznit să fac nici măcar o singură chekstie singurică, Fra, căci era mai bine să fii lovit astfel, decât să-ți fie greață și să simți durerea îngrozitoare, dar faptul că în jurul meu era violență mă făcea să simt că greața mă pândea de după colț ca să vadă când să iasă la vedere și să se dezlanțuie.

Apoi un celavek supraveghetor și-a făcut apariția, era un celavek ceva mai tânăr, care răkni:

— Ce se întâmplă aici? Opriți-vă imediat! Asta este o sală de lectură!

Dar nimeni nu l-a băgat în seamă. Așa că celavekul supraveghetor spuse:

— În regulă, o să sun la poliție.

Așa că i-am răknit, și niciodată în toată jâznia mea n-aș fi crezut că voi face asta:

— Da, da, da, sună, apără-mă de nebunii ăștia bătrâni!

Am băgat de seamă că celavekul supraveghetor n-avea niciun chef să se alăture dratluptei și să mă salveze de furia și nebunia ghearelor acestor celaveci bătrâni. O șterse doar, poate spre biroul lui sau spre locul unde era un telefon. Acum toți bătrânii ăia începură parcă să gâfâie, și simțeam că aș fi putut doar să le trag un bobârnac și ar fi căzut cu toții, dar nu făceam decât să mă las ținut cu multă răbdare de aceste ruki bătrâne, cu ocii închiși, și să simt skatoalce fără putere peste lițofața mea și să sluşesc golosurile bătrâne respirând gâfâit și răknind: „Porc de câine, criminal ordinar, huligan, tâlhar, omorâți-l!” Apoi am primit o skatoalcă atât de dureroasă în nas, încât mi-am zis la dracu, la dracu, și mi-am deschis ocii și am început

să mă zbat ca să scap de ei, ceea ce nu era greu, Fra, și m-am năpustit răknind spre holul de la intrare, din fața camerei de lectură. Dar răzbunătorii aceia bătrâni încă mă urmăreau, gâfâind să-și dea duhul, cu ghearele lor de animale tremurând, ca să pună mâna pe Prietenul și Umilul vostru Povestitor. Apoi mi s-a pus piedică și am fost din nou pe podea, încasând pumni, și am slusit deodată golosuri de celaveci tineri răknind: „Gata, gata, opriți-vă!” și am știut că sosise poliția.

3

Parcă eram amețit, Fra, și parcă nu vidvedeam limpede, dar eram sigur că îi mai întâlnisem pe milițoi ăștia în vreun mesto și altă dată. Cel care mă sprijinea și îmi tot zicea: „Gata, gata, gata” până la ușa din fața Bibliotecii Publice, pe ăsta nu-l știam deloc, dar îmi părea prea tânăr ca să fie patrok. Dar ceilalți doi aveau spinări pe care eram sigur că le mai văzusem și înainte. Îmbrânceau celavecii ăia bătrâni cu o bucurie și o distracție balșoaie, șfichiind malenki biciuști și răknind:

— Terminați, băieți obraznici! Asta ar trebui să vă învețe să nu mai faceți scandal și să nu mai tulburați Pacea Statului, voi, ticăloși răi ce sunteți!

Așa că i-au condus pe acei răzbunători vârstnici, aproape pe moarte, care gâfâiau și șuierau, înapoi în camera de lectură, după care s-au întors, făcând haz de distracția pe care o avuseseră, ca să se uite la mine. Cel mai în vârstă dintre cei doi zise:

— Măi, măi, măi, măi, măi, măi, măi! Zău că este micul Alex. De mult nu te-am văzut, găškare. Cum îți merge?

Eram complet zăpăcit, uniformă și șlemul sau casca împiedicându-mă să văd cine era, deși lițofața și golosul îmi erau foarte cunoscute. M-am uitat apoi la celălăit, și, în ceea ce-l privea, cu lițofața lui încruntată și bezmetikă, nu aveam nicio îndoială. După care, încremenit și tot mai stupefiat, m-am uitat din nou la cel cu măi, măi, măi, era grăsunul de Billyboy, dușmanul meu de pe vremuri. Celălalt era, bineînțeles, Moho, care fusese pe vremuri al meu gășkar și totodată dușmanul țapului ăla gras și împutit de Billyboy, dar care era acum un milițoi cu uniformă și șlem și bici ca să păstreze ordinea. Zic:

— O, nu!

— Ei, ce zici? Și bătrânul Moho dădu drumul la nechezatul lui clasic pe care mi-l aminteam atât de hor-rorshow: „Hî, hî, hî!”

— E imposibil, zic. Nu poate fi adevărat. Nu pot să cred.

— Crede privirilor tale, mârâi Billyboy. Nimic nu-i scos din mânecă. Nicio vrajă, găškare. O slujbă pentru doi care au acum vârsta de slujbași. Poliția.

— Ești prea tânăr, zic. Mult prea tânăr. Nu fac ei patroci din malciki de vârsta ta.

— Am fost tineri, continuă bătrânul milițoi Moho. Nu puteam să trec peste asta, Fra, zău că nu puteam. Așa eram atunci, găškari tineri. Iar tu întotdeauna ai fost cel mai tânăr. Și iată-ne acum aici.

— Încă nu pot să îmi cred ochilor, zic. După care Billyboy, patrokul Billyboy pe care nu mi-l puteam imagina, îi spuse tânărului milițoi care încă mă sprijinea și pe care nu-l cunoșteam:

— Cred că ar fi mult mai bine, Rex, dacă i-am împărțăși un pic din clasica disciplinară. Băieții o să fie întotdeauna băieți, așa a fost mereu. Nu-i nevoie să trecem prin rutina secției. Țăsta de-aicea și-a reluat vechile obiceiuri, de care noi ne aducem bine aminte, pe când tu bineînțeles că nu poți. Sigur că i-a atacat pe cei bătrâni și fără apărare, care pe bună dreptate au ripostat. Dar trebuie să avem și noi ceva de spus în numele Statului.

— Ce tot zici? îi spun, parcă neputând să-mi cred alor mele uhe. Ei s-au dat la mine, Fra. Nu sunteți de partea lor și nu puteți fi. Tu nu poți fi, Moho. Era un celavek pe care l-am bumbăcit odată pe vremuri, care a încercat să-și ia o malenkaia revanșă după atâția ani.

— Mulți ani, într-adevăr, zice Moho. Nu-mi mai amintesc prea horrorshow de zilele alea. Și nu mai îmi spune Moho. Spune-mi domnule ofițer.

— Cu toate astea, ne amintim destul de mult, continuă Billyboy să dea din cap. Nu mai era atât de gras cum fusese. Malciki mici și obraznici cu briști tăietoare de gătleje, ăștia trebuie ținuți sub control.

Așa că m-au apucat cu o mână fermă și m-au scos afară din Bibliotecă. O mașină de patrulă a milițocilor ne aștepta în față și celavekul pe care îl numeau Rex era șoferul. M-au tolghiontit pe scaunul din spate și nu puteam să mă opresc din a crede că totul era o glumă și că Moho își va scoate șlemul de pe gulie și că va începe să hăhăie. Dar n-a făcut-o. Le-am zis, încercând să-mi stăpânesc strekea din mine:

— Și bătrânul Pete, ce i s-a întâmplat lui Pete? Îmi pare rău de Georgie, am auzit totul despre asta.

— Pete, o, da, Pete, zice Moho. Parcă îmi amintesc numele.

Puteam vidvedea că ieșeam din oraș. Le zic:

— Încotro ne îndreptăm?

Billyboy se întoarse spre mine și îmi zise:

— E încă lumină. O raită pe la țară, pustie din cauza iernii, dar retrasă și încântătoare. Nu e drept, nu e întotdeauna drept ca liudii din oraș să vidvadă prea mult din pedepsele noastre disciplinare. Străzile trebuie păstrate curate, și asta nu numai la propriu.

Și se întoarse din nou cu privirea înainte.

— Lasă asta, zic. Nu o merit. Zilele de demult sunt moarte și duse. Pentru ceea ce-am făcut în trecut mi-am primit pedeapsa. Am fost vindecat.

— Ni s-a citit despre asta, zice Moho. Superiorul ne-a citit toate astea și nouă. A zis că a fost o metodă foarte bună.

— Ți-a citit? îi zic, un malenki pic răutăcios. Ești încă prea moho ca să citești singur, Fra?

— O, nu, zice Moho, parcă blând și cu regret. Nu poți să-mi mai vorbești așa. Nu, în niciun caz, găškare. Și îmi cârpi o skatoalcă balșoaie drept în mistrie, încât tot kroviul meu roșu, roșu începu să-mi curgă pic, pic, pic din nas.

— Nu poți să mai ai încredere, zic cu amărăciune, ștergându-mi kroviul cu ruka. Am fost întotdeauna adin singurel.

— Așa și vei fi, zice Billyboy.

Ajunseserăm pe câmp și acolo erau pomi fără frunze și se auzeau câteva ciripituri parcă ciudate, și mai departe se vedeau parcă niște mașini agricole huruind înfundat. Începuse să se întunece, căci eram în miezul iernii. Nu se zăreau liudi în jur și nici animale. Eram numai noi patru.

— Dă-te jos, Alex, băiatule, zice Moho. Doar un malenki puțintel de disciplinară.

În tot timpul ăsta, celavekul șofer doar stătea la volan, fumând o canceroasă și citind malenki puțintel dintr-o carte. Avea lumina aprinsă în mașină ca să poată vidvedea. Nu aruncă nicio privire la ceea ce Billyboy și Moho îi făceau Umilului Vostru Povestitor. N-am să vă descriu ce-au făcut, dar erau găfâieli și bufnituri parcă pe fundalul mașinilor agricole care huruiau și al cip-ciripitului de pe crengile nagoie, adică goale. Și puteai vidvedea cum se ridica fumul în lumina din mașină, șoferul ăla întorcând paginile foarte calm. Și erau călare pe mine, tot timpul, Fra. Apoi Billyboy sau Moho, nu pot să spun care, spuse:

— Cred că e destul, găškare, așa cred, tu nu?

După care mi-au tras o skatoalcă de adio fiecare drept în litofață, după care m-am prăbușit și doar zăceam acolo în iarbă. Era rece, dar nu simțeam frigul. Apoi și-au scuturat ale lor ruki, și-au pus la loc șlemurile și tunicile pe care le dăduseră jos și s-au întors în mașină.

— La buna vedere, Alex, zice Billyboy, la care Moho scăpă un nechezat clovnesc de-al lui. Șoferul își termină pagina pe care o citea, puse cartea deoparte, după care porni mașina și o luă spre oraș, fostul meu gășkar și fostul meu dușman făcându-mi cu mâna. Dar eu doar zăceam acolo, dărâmat și demolat.

După un timp a început să mă doară îngrozitor, iar apoi se porni să plouă, o ploaie ca gheața. Nu vedeam niciun celavek în zare, și nici lumini de case. Unde să mă duc, eu care nu aveam nici casă și nici prea mulți tăieței la teșkerea? Mi-am plâns de milă, hî, hî, hî. După care m-am ridicat și am început să merg.

4

Acasă, acasă, acasă, asta era ceea ce doream și credeți-mă, Fra, că ACASĂ am și ajuns. Mergeam prin întuneric, nu pe drumul spre oraș, ci pe drumul dinspre care se auzea zumzăitul parcă de mașini agricole. Asta m-a adus într-un fel de sat pe care simțeam că-l mai vidvăzusem și altă dată, dar asta poate pentru că toate satele sunt la fel, mai ales în întuneric. Erau case și un mesto parcă de băuturi, iar la capătul satului era o căsuță malenkaia, adin singurică, iar pe poarta ei puteam vedea numele ei strălucind alb, ACASĂ. Eram ud learcă de la ploaia aia înghețată, așa că tzoalele mele nu mai erau ultimul răcnet, ci chiar mizerabile sau mai bine spus patetice, iar superba mea podoabă se transformase într-un rahat împutit care îngăla al meu golovan tremurător și eram sigur că lițofața mea era plină de tăieturi și zgârieturi, iar vreo doi dintre zubbii mei s-au clătinat când i-am pipăit cu limba sau iazâka. Și tot hoitul mă durea și mi-era cumplit de sete, așa că îmi tot țineam botul deschis în ploaia rece, iar stomacul îmi chiorăia grrrrr tot timpul, căci nu-i mai dădusem nimic de potol încă de dimineață și atunci nu foarte mult, Fra.

ACASĂ scria și poate că era vreun celavek care m-ar fi putut ajuta. Am deschis poarta și-am înaintat clătinându-mă pe potecă, ploaia transformându-se acum în lapoviță, după care am ciocănit discret și patetic la ușă. Niciun celavek nu a apărut, așa că am ciocănit un malenki pic mai mult și mai tare, după care am auzit zvon de noghi venind spre ușă. După care ușa s-a deschis și un golos de bărbat a zis:

— Da, ce doriți?

— O, zic, ajutați-mă, vă rog. Am fost bătut de poliție și lăsat să mor în drum. Vă rog, dați-mi să beau ceva și un loc lângă foc, vă rog, domnule.

Ușa s-a deschis de tot și puteam vedea parcă o lumină caldă și un foc trosnind trosc, trosc înăuntru.

— Oricine-ai fi, poftim înăuntru, zice celavekul. Dumnezeu să te ajute, amărâtă victimă, intră și hai să vedem ce-i cu tine. Așa că am intrat clătinându-mă și credeți-mă, Fra, că nu mă prefăceam deloc, ci chiar eram complet terminat. Celavekul ăla amabil îmi înconjură pleciumeroii cu ale lui ruki și mă împinse în camera unde ardea focul, și pe loc mi-am dat seama unde eram și de ce cuvântul ACASĂ de pe poartă îmi părea atât de familiar. L-am privit pe celavek, iar el m-a privit cu milă parcă, iar de acum mi-l aminteam chiar bine. Desigur că el nu-și aducea aminte de mine, căci în zilele acelea fără de griji eu și așa-zișii mei găškari săvârșeam toate bumbăcelile, dratluptele și crastelile cu mășkoace horrorshow sub care ne deghizam. Era un celavek scund de vârstă mijlocie, treizeci, patruzeci, cincizeci, și care purta ociki.

— Stai lângă foc, îmi zice, și-am să-ți aduc niște whisky și niște apă caldă. Măi, măi, măi, doamne, cum te-au bătut!

Și se uită cu duioșie la golovanul și la lițofața mea.

— Poliția, îi zic. Îngrozitoarea și oribila poliție.

— Încă o victimă, zice, parcă oftând. O victimă a timpurilor moderne. Mă duc să-ți aduc whisky-ul ăla, după care trebuie să-ți curăț puțin rănille.

Și ieși. M-am uitat de jur împrejur prin camera asta malenkaia și confortabilă. Era acum aproape plină de cărți, un cămin și două scaune, și puteai vedea oarecum că nu mai locuia nicio femeie acolo. Pe masă se afla o mașină de scris și o grămadă de foi risipite, și mi-am amintit că celavekul ăsta era un celavek scriitor. *Portocala mecanică*, despre asta era vorba. Caraghios cum îmi rămăsese în minte. Dar nu trebuia să mă dau de gol, căci acum aveam nevoie de ajutor și de bunătate. Bratnicii ăia groahznici și îngrozitori din acel mesto alb și cumplit mi-au făcut-o, m-au făcut să am nevoie de ajutor și bunătate și m-au forțat să doresc să dau ajutor și bunătate chiar dacă nimeni nu mi-ar fi cerut-o.

— Iată-mă, zice celavekul întorcându-se.

Îmi întinse un pahar plin, fierbinte și îmbietor pe care să-l drinkănesc, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine, după care mi-a curățat creștăturile de pe lițofață. Și îmi zice apoi:

— Trebuie să faci o baie bună și fierbinte, o să ți-o pregătesc, după care poți să-mi povestești tot la o masă bună și fierbinte de care o să mă ocup cât timp faci tu baie.

Fra, mai că îmi venea să plâng de cât de bun era cu mine, și cred că trebuie să fi văzut bătrânele lacrimi în ocii mei, căci îmi spuse:

— Gata, gata, gata, și mă bātu pe pleciumeroi.

Mă rog, m-am dus și am făcut baie, după care mi-a adus o pijama și un halat să mă îmbrac, amândouă încălzite lângă foc, și o pereche de tuflecei călduroși. Și, Fra, deși mă dureau toate, am simțit că în curând mă voi simți mai bine. M-am itscoborât pe scări și am vidvăzut că în bucătărie așezase masa cu cuțite și furculițe și o felie mare de hleb, o sticlă de Sos Prima, și curând a servit o ouomletă prăjită cu feliutze de șuncă, cârnați sfârâinzi și cești balșoaie de ceaiok dulce și fierbinte, cu lapte. Era grozav să stai la căldură și să mănânci și am descoperit că mi-era foarte foame, așa că după omletă am simțit nevoia să mănânc feliutză după feliutză de hleb întinsă cu unt și gem de căpșune dintr-un borcan mare și balșoi.

— Mult mai bine, îi spun. Cum voi putea să mă revanșez vreodată?

— Cred că știi cine ești, îmi zice. Dacă ești acela care cred eu, atunci ai ajuns, prietene, în locul potrivit. Nu era fotografia ta în ziarele din dimineața aceasta? Nu ești tu biata victimă a acestei noi și îngrozitoare tehnici? Dacă da, atunci ai fost trimis aici de providență. Chinuit în închisoare, apoi azvârlit afară ca să fii chinuit de poliție. Mi se rupe inima de tine, dragul meu, drag băiat.

Fra, nu puteam să scot o slovă, deși aveam botul deschis larg ca să-i răspund la întrebări.

— Nu ești primul care ajunge aici în pragul disperării, îmi zice. Poliția adoră să-și aducă victimele la marginea acestui sat, dar este providențial faptul că tu, care ești un alt fel de victimă, ai venit până aici. Poate că totuși ai auzit de mine?

Trebuia să fiu foarte atent, Fra, așa că îi zic:

— Am auzit de *Portocala mecanică*. Nu am citit-o, dar am auzit de ea.

— O, zice, iar lițofața lui strălucea ca soarele în strălucirea înflăcărată a dimineții. Povestește-mi despre tine.

— Nu sunt prea multe de povestit, domnule, îi răspund cu umilință. O năzbâtie prostească și copilărească, așa-zișii mei prieteni insistând sau mai bine zis forțându-mă să pătrund în casa unei bătrâne puiance, doamne, vreau să zic. N-am avut nicio intenție rea, dar din nefericire, doamna și-a

forțat bătrâha și buna ei inimă încercând să mă azvârle afară, deși eram gata să ies de bunăvoie, și din cauza asta a murit. Am fost acuzat că i-am provocat moartea. Așa că am fost trimis la închisoare, domnule.

— Da, da, da, zi mai departe.

— După care am fost ales de Ministrul de Inferne sau Interne ca să testeze chekstia aia a lui Ludovico pe mine.

— Povestește-mi despre asta, îmi zise, aplecându-se nerăbdător înainte, cu mânecile de la pulovăr pline de gemul din farfuria pe care o pusesem într-o margine.

Așa că i-am povestit totul despre asta. I-am povestit chiar tot, Fra, era plin de nerăbdare să audă, cu ocii parcă strălucind și cu gubele întredeschise, în timp ce untura de pe farfurii se sleia, sleia, sleia. Când am terminat se ridică de la masă, clătinând din cap, și îngânând hm, hm, hm, adunând farfuriile și celelalte chekstii de pe masă și le duse la chiuvetă ca să le spele. Îi spun:

— Le spăl eu, domnule, chiar mi-ar face plăcere.

— Odihnește-te, odihnește-te, bietul meu băiat, îmi zice, dând drumul la robinet, apa clocotită țâșnind dintr-o dată. Ai păcăuit, bănuiesc, dar pedeapsa ta a depășit orice măsură. Te-au transformat în ceva diferit de o ființă umană. Nu mai ai puterea de a alege. Ești obligat să faci doar fapte acceptabile social, o mică mașină capabilă doar de lucruri bune. Și îmi dau bine seama despre ce e vorba, chestia aia cu condiționarea marginală. Muzica și actul sexual, literatura și arta, toate sunt acum izvor nu de plăcere, ci de durere.

— Aveți dreptate, domnule, îi spun aprinzându-mi una din canceroasele lui bărbățești cu filtru.

— Întotdeauna au țintit prea sus, îmi zice ștergând o farfurie, un pic absent. Dar intenția esențială este adevăratul păcat. Un om care nu poate să aleagă încetează să mai fie un om.

— Așa zicea și Chaplin, domnule, capelanul închisorii, vreau să zic.

— Nu-i așa, nu-i așa? Sigur că așa spunea, trebuie că așa spunea, altfel ar mai fi fost creștin? Ei bine, să lăsăm asta, îmi spune, ștergând încă aceeași farfurie pe care o ștergea și cu zece minute mai înainte, mâine trebuie să ne întâlnim cu câțiva oameni. Cred că poți fi de folos, bietul meu băiat. Cred că poți să ajuți la înlăturarea acestui Guvern mult prea totalitar. Să transformi un om tânăr și decent într-o mașinărie mecanică nu poate fi, cu

siguranță, privit ca un triumf de către niciun guvern, în afară de acela care se umflă în pene cu puterea lui de represiune.

Continua să ștergă aceeași farfurie, așa că-i spun:

— Domnule, ștergeți încă aceeași farfurie. Sunt de acord cu dumneavoastră în ceea ce privește umflatul în pene. Guvernul ăsta pare a fi tare plin de el.

— O, îmi spune, uitându-se la farfurie de parcă o vedea pentru prima dată și o așeză jos. Încă nu sunt prea îndemânat, îmi spune, la treburile casei. Soția mea le făcea pe toate, lăsându-mă pe mine să scriu.

— Soția dumneavoastră, domnule? îi spun. A plecat și v-a părăsit?

Căci doream într-adevăr să aflu despre soția lui de care îmi aduceam atât de bine aminte.

— Da, m-a părăsit, îmi spune cu un golos parcă mai puternic și mai amar. Vezi tu, a murit. A fost violată și bătută cu sălbăticie. Șocul a fost foarte mare. S-a întâmplat în casa asta — și ale lui ruki tremurau, frământând cârpa de vase — în camera de alături. A trebuit să mă oțlesc pentru a continua să trăiesc aici, însă ea ar fi dorit să stau aici, unde amintirea ei parfumată persistă încă. Da, da, da, biată mică fetiță.

Vidvedeam cu claritate, Fra, ce se întâmplase în acea noce de demult și mă vidvedeam pe mine săvârșind acea treabă și simțeam că îmi vine să vărs, iar durerea începuse să învie în golovanul meu. Și celavekul ăla putea vidvedea toate acestea, căci lițofața mea arăta de parcă se golise de kroviul cel roșu, roșu, și era foarte palidă și el a observat totul imediat.

— Hai, du-te la culcare acum, îmi spuse cu blândețe. Am pregătit camera de oaspeți. Biet, biet băiat, prin câte ai trecut. O victimă a vremurilor moderne, așa cum a fost și ea. Biată, biată, biată fetiță.

5

Somnul din noaptea aia a fost chiar horrorshow, Fra, fără vise, iar dimineața care a urmat era senină și parcă înghețată, iar o mireasmă foarte plăcută de prăjeală pentru micul dejun venea de jos. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, ca întotdeauna, dar mi-am amintit și imediat după aceea m-am simțit oarecum încălzit și protejat. Dar, în timp ce stăteam întins în pat așteptând să fiu chemat jos la micul dejun, mi-a trăsnet prin cap ideea că trebuie să aflu numele celavekului ăsta atât de protector și de matern, așa că am dat o tură cu ale mele noghi nagoi, căutând *Portocala mecanică*, ce sigur avea scris pe copertă al lui imia, el fiind autorul. În dormitorul meu nu erau decât un pat, un scaun și o lampă, așa că am deschis

ușa de alături, care dădea în propria cameră a celavekului, și acolo am putut-o vedea pe soția lui pe perete, o fotografie mărită, balșoaie, încât am simțit un malenki pic că mi se face rău aducându-mi aminte. Dar mai erau și vreo două-trei rafturi de cărți, iar printre ele, așa cum mă gândisem că trebuia să fie, era și un exemplar din *Portocala mecanică* și pe coperta cărții, ca și pe cotorul ei, era imia autorului — F. Alexander. Bunule Bog, m-am gândit, încă un Alex. După care am răsfoit-o, stând în picioare, în pijama și cu ale mele noghi goale, dar fără să simt niciun malenki pic de frig, căci căsuța era bine încălzită, dar n-am putut să-mi dau seama despre ce era cartea. Părea scrisă într-un stil parcă foarte bezmetik, plin de ah și oh și rahaturi dintr-alea, iar ce reieșea era că toți liudii de azi au fost transformați în mașini, deși în realitate ei — adică tu și cu mine și cu el și cu mi se fâlfâie cine — erau mai mult crescuți natural, ca un fruct. F. Alexander părea să creadă că noi toți creștem în ceea ce el numea pomul lumii, în livada lumii pe care Bog sau Dumnezeu o plantase, și că ne aflam acolo deoarece Bog sau Dumnezeu avea nevoie de noi să-și potolească iubirea lui însetată, sau, mă rog, un rahat de genul ăsta. Nu-mi plăcea cum sună toată chestia asta, și mă întrebam cât de bezmetik era acest F. Alexander în realitate, poate că se bezmeticise o dată cu moartea nevastă-sii. Dar după aceea mă strigă de jos cu golosul unui celavek sănătos, plin de bucurie și dragoste și tot rahatul de rigoare, așa că Umilul Vostru Povestitor jos s-a și dus.

— Ai dormit mult, îmi zice, scoțând ouăle fierte și trăgând din prăjitor pâine neagră prăjită. Este aproape zece. Sunt câteva ore de când m-am trezit și lucrez.

— Scrieți o altă carte, domnule? îl întreb.

— Nu, nu, nu de data asta — îmi spune, și amândoi ne așezăm la masă, liniștiți și ca niște vechi gășkari, în cioc, cioc, ciocnitul cojilor de ou șiân cranț, cranț, cranț crănțănitul pâinii negre prăjite, cu cești mari și balșoaie pentru ceaiokul cu lapte adevărat lângă noi. — Nu, am vorbit la telefon cu mai multe persoane.

— Credeam că nu aveți telefon, îi zic, vârând lingurița în ou și neluând aminte la ce vorbesc.

— De ce? zice, dintr-o dată tresărind ca un animal alert, cu o linguriță în a lui ruka. De ce crezi că n-aș avea telefon?

— A, nu, zic, nu, nu.

Și mă întrebam, Fra, cât de mult își amintește din prima parte a acelei noce de demult când venisem la ușă cu vechea poveste că trebuie să-i telefonez doctorului și ea răspunzându-mi că nu au telefon. Îmi aruncă un smot pătrunzător, dar după aceea se calmă și redeveni blând și drăguț, luând cu lingurița din bătrânul ouț. Îmi zice, mestecând mai departe:

— Da, am sunat mai multe persoane care ar putea fi interesate de cazul tău. Vezi tu, ai putea fi o armă foarte puternică cu care să fim siguri că Guvernul actual, rău și diabolic, nu va mai fi reales la următoarele alegeri. Vezi tu, marea sforăială a Guvernului este despre cum s-a ocupat el de criminalitate în aceste ultime luni.

Se uită din nou la mine cu atenție, pe deasupra oului lui aburind, și m-am întrebat din nou dacă putea vedea rolul pe care îl jucasem până acum în jâzניה lui. Dar el îmi spuse:

— Recrutând tineri sălbatici și duri pentru poliție. Propunând tehnici de condiționare debilizante și care subminează voința.

Și tot felul de slove tot așa de lungi, Fra, și cu o privire parcă nebună sau bezmetikă în ocii lui.

— Am mai văzut asta și înainte, zice, și în alte țări. Marginea subțire a prăpastiei. Înainte să ne dăm seama unde suntem, vom avea întregul aparat al totalitarismului.

„Bietul, bietul de tine”, m-am gândit, și am continuat să-mi mănânc oul și să crănțan pâinea prăjită. Îi zic:

— Și ce pot să fac eu, domnule?

— Tu, îmi spune, cu privirea încă bezmetikă, ești o mărturie vie a acestor propuneri diabolice. Omul, omul obișnuit, trebuie să știe, trebuie să vadă.

Se ridică de la masă și începu să se plimbe în sus și în jos prin bucătărie, de la chiuvetă la bufet, spunând foarte gromko:

— Le-ar plăcea ca fiii lor să ajungă ceea ce tu, biată victimă, ai ajuns? Nu. Guvernul trebuie să decidă ce este și ce nu este o crimă și să pompeze afară viața și măruntaiele și voința oricui ar rosti ceva ce nu ar fi pe plac Guvernului?

Se liniște, dar nu se mai întoarce la ou.

— Am scris un articol, îmi spune, în dimineața asta în timp ce tu dormeai. Va apărea într-o zi sau două împreună cu fotografia ta necăjită. Îl vei semna, bietul meu băiat, o relatare a ceea ce ți-au făcut.

— Și cu ce vă veți alege din asta, domnule? Vreau să zic, în afară de ceva mălai pentru articol, cum îi spuneți. Vreau să spun, de ce sunteți atât de

înfierbântat și pornit împotriva acestui Guvern, dacă pot îndrăzni să fiu atât de necioplît și să vă întreb?

Strânse cu putere marginea mesei și spuse, scrâșnind din zubbii care erau foarte jegosi și pătați de la fumul de țigară:

— Unii dintre noi trebuie să lupte. Marile tradiții de libertate trebuie apărate. Nu sântun om de partid. Unde văd infamie, caut să o stârpesc. Numele partidelor nu înseamnă nimic. Tradiția libertății înseamnă totul. Omul obișnuit o va trăda, o, da. Vor da libertatea pe o viață mai liniștită. De aceea trebuie să li se deschidă ochii, să fie atenționați...

Și la asta, Fra, puse mîna pe o furculiță și o înfipse de două dva trei ori în perete până o îndoi. După care o aruncă pe podea. Îmi zise apoi cu blîndețe:

— Mănîncă tot, bietul meu băiat, biată victimă a lumii moderne, și puteam vidvedea cu claritate cum se tîmpește de golovan. Mănîncă, mănîncă, mănîncă și oul meu.

Dar i-am răspuns:

— Și eu cu ce mă aleg? Oare voi fi vindecat? Oare voi mai putea vreodată să slușesc bătrîna Simfonie Corală fără să îmi fie greață? Oare voi mai putea trăi vreodată o jîznie normală? Domnule, ce se va întîmpla cu mine?

Mă privi, Fra, ca și cum nu s-ar fi gîndit la asta înainte, și oricum n-ar fi contat în comparație cu Libertatea și tot rahatul de rigoare și păru surprins de ceea ce spusesem, de parcă mi-aș fi arătat egoismul cerînd ceva și pentru mine. Așa că îmi spuse:

— O, după cum ți-am spus, ești o mărturie vie, bietul meu băiat. Termină-ți micul dejun și hai să vezi ce-am scris, pentru că va apărea în *The Weekly Trumpet* sub numele tău, victimă nefericită.

Ei bine, Fra, ceea ce scrisese era un articol foarte lung și lacrimogen, și în timp ce îl citeam mi se rupea inima de bietul malcik care gavarea despre suferințele sale și despre cum Guvernul i-a distrus voința și despre cum era în puterea tuturor liudilor să nu mai lase un Guvern atât de rău și diabolic să-i mai conducă vreodată, și deodată mi-am dat seama că bietul malcik în suferință nu era altul decît AVUP.

— Foarte bine, îi zic. Horrorshow de-adevăratelea. O, măiestru scris-ați, domnule.

Iar el mă scrută de aproape și îmi spuse:

— Ce-ai spus? de parcă nu slușise ceea ce spusesem.

— O, zic, asta este ceea ce noi numim vrajă nadțat. Toți adolescenții folosesc vorbirea asta, domnule.

Așa că se itkără la bucătărie să spele vasele, lăsându-mă în tzoalele de noapte de împrumut și în tuflecei, așteptând să mi se facă ceea ce urma să mi se facă, eu unul neavând niciun plan pentru mine însumi, Fra. În timp ce marele F. Alexander era în bucătărie, un cling, cling, cling se auzi la ușă.

— Ah, strigă ieșind afară, ștergându-și ale lui ruki. Trebuie să fie ei. Mă duc să deschid.

Așa că se duse și îi pofti înăuntru și din hol se auzea un hahaha mormăit de conversație și saluturi și ce vreme de rahat și ce mai faceți, după care intrară în camera cu focul și cu cărțile și cu articolul despre cum am suferit, mă văzură și scoaseră un aaaah. Erau trei liudi, și F. Alex îmi spuse care sunt ale lor imeni. Z. Dolin era un celavek, genul pipăcios foarte răgușit, tușind hâr, hâr, hâr cu un muc de canceroasă în bot, îm-prăștiindu-și scrum pe tzoale, pe care apoi îl scutura cu niște ruki foarte neliniștite. Era un celavek malenki și rotund, gras, cu okeane mari și cu ramă groasă pe nas. Apoi Rubinstein Nu Știu Cum Nu Știu Cum, un celavek foarte înalt și politicos, cu un golos de adevărat gentleman, foarte vârstnik, cu o barbă în formă de ou. Iar la urmă D. B. Da Silva, foarte skor-rapid în mișcări, și care răspândea un von puternic de parfum. Toți se uitau horrorshow la mine și păreau superîncântați de ceea ce vedeau. Z. Dolin zise:

— Perfect, perfect, nu? Ce unealtă extraordinară poate fi băiatul ăsta. Dacă e nevoie, bineînțeles, ar putea să arate chiar și mai bolnav și mai zombi decât este. Orice pentru cauză. Fără îndoială că vom putea să ne gândim la ceva.

Nu mi-a plăcut hodoronc tronc chestia cu zombi. Așa că le-am zis:

— Ce se mai aude, bratnicilor? Ce oare avut-ați voi în minte pentru al vostru mic gășkar?

La care F. Alexander șuieră:

— Ciudat, ciudat, stilul ăsta de voce îmi spune ceva. Ne-am mai întâlnit și înainte, sunt sigur de asta.

Și încremeni, scufundat în gânduri. Trebuia să fiu cu mare băgare de seamă, Fra. D. B. Da Silva îmi spuse:

— Mai ales ședințe publice. Dacă te vom arăta la ședințele publice, ajutorul tău va fi imens. Și bineînțeles, punctul de vedere al ziarelor trebuie captat. O viață distrusă, pe asta o să batem monedă. Trebuie să le sădim focul în inimi.

Își arată cei aproape treizeci de zubi, foarte albi, în comparație cu lițofața lui închisă la culoare, semănând un malenki pic mai degrabă cu un străin. Le spun:

— Nimeni nu vrea să îmi spună cu ce mă aleg eu din asta. Torturat în închisoare, azvârlit din casă de propriii mei părinți și chiriașul lor împruțit și trufaș, bătut de bătrâni și aproape omorât de milițoi, ce se va întâmpla cu mine?

La care celavekul Rubinstein interveni:

— Vei vedea, băiete, că partidul nu va fi nerecunoscător, o, nu. După ce totul se va sfârși, va fi și o surpriză mică și foarte binevenită pentru tine. Doar așteaptă și vei vedea.

— Nu cer decât o singură chekstie, le-am strigat, să fiu normal și sănătos, ca în vechile zile, să am malenkaia mea parte de distracție cu gășkari de adevăratelea și nu cu din aceia care doar își zic așa, deși sunt mai mult niște trădători. Puteți să-mi dați asta? Poate vreun celavek să mă facă la fel cum am fost? Asta este ceea ce vreau și asta e ceea ce vreau să știu.

Hâr, hâr, hâr, tuși cel care își zicea Z. Dolin.

— Un martir pentru cauza Libertății, zice. Ai de jucat un rol și nu trebuie să-l uiți. Între timp noi vom avea grijă de tine.

După care începu să mă bată peste ruka stângă de parcă eram un idiot, rânjind într-un fel bezmetik. Am răknit:

— Nu mă mai tratați ca pe un lucru de care e nevoie doar pentru a fi folosit! Nu sunt un idiot pe care să-l prostiți, bratnici crețini ce sunteți! Prestupnicii obișnuiți sunt tâmpiți, dar eu nu sunt nici obișnuit și nici moho. M-ați slușit?

— Moho, zice F. Alexander, căzut pe gânduri. Moho. Am auzit numele ăsta undeva. Moho.

— Poftim? zic. Ce are a face Moho cu toate astea? Ce știi tu despre Moho?

După care spun:

— O, Bog să ne ajute.

Nu-mi plăcea privirea din ocii lui F. Alexander. Așa că m-am îndreptat spre ușă ca să merg sus, să-mi iau tzoalele și să mă itkar.

— Aproape că am crezut, zice F. Alexander, arătându-și zubi pătați și ocii nebuni. Dar astfel de lucruri sunt imposibile. Căci, pe Cristos, dacă ar fi fost el, l-aș fi sfâșiat. L-aș fi spintecat, pe Dumnezeuul meu, da, da, așa aș fi făcut.

— Lasă, zice D. B. Da Silva, mângâindu-l pe umăr așa cum liniștești un câțel. S-a întâmplat demult. Erau cu totul alți oameni. Trebuie să ajutăm această biată victimă. Asta trebuie să facem, gândindu-ne la viitor și la cauza noastră.

— Îmi iau doar tzoalele, zic, din capul scărilor, hainele, vreau să zic, și după aceea mă itkar adin singurel. Vreau să zic că aveți toată recunoștința mea pentru tot, dar am propria mea jâznie de trăit.

Căci tot ce vroiam era să mă itkar cât mai skor-rapid de acolo. Dar Z. Dolin zise:

— O, nu. Te avem, prietene, și te păstrăm. Totul va fi în regulă. Vei vedea.

Și a urcat cu mine la etaj, ținându-mă de ruka din nou. Așa că, Fra, m-am gândit să mă bat, dar gândul la luptă m-a făcut să îmi vină să leșin și să vomit, așa că am rămas pe loc. După care am văzut nebunia din ocii lui F. Alexander și am spus:

— Cum vreți voi. Sunt în ale voastre ruki. Dar hai să începem și să se termine odată, Fra.

Căci singurul lucru pe care îl vroiam acum era să ies afară din mestoul ăsta care se numea ACASĂ. Începuse să nu-mi placă deloc smotprivirea lui F. Alexander.

— E în regulă, zice acest Rubinstein. Îmbracă-te și hai să îi dăm drumul.

— Moho, moho, moho, continuă F. Alexander să repete, murmurând înăbușit. Ce sau cine era Moho ăsta?

Am iturcat scările skor-rapid și m-am îmbrăcat în mai puțin de două secunde. După care am ieșit cu cei trei, am urcat într-o mașină, Rubinstein de o parte și Z. Dolin tușind hâr, hâr, hâr de cealaltă, cu D. B. Da Silva la volan, și am intrat în oraș și am mers până la un bloc, nu prea departe de ceea ce fusese casa sau blocul meu.

— Hai, băiete, coboară, îmi zice Z. Dolin, tușind și făcând chiștocul de canceroasă din botul său să strălucească roșu ca un malenki furnal. Aici vei locui.

Așa că am itintrat, și era tot o chekstie cu Demnitatea Muncii pe peretele holului, și am urcat în lift, Fra, și după aceea într-un apartament ca toate apartamentele din toate blocurile din oraș. Foarte, foarte malenki, cu două dormitoare și o cameră de zi-mâncat-și-muncă, a cărei masă era acoperită în întregime de cărți și hârtii și cerneală și sticle și tot rahatul de rigoare.

— Iată noua ta casă, zice D. B. Da Silva. Instalează-te, băiete. Mâncarea este în bufet, pijama în sertar. Odihnește-te, odihnește-te, suflet zbuciumat.

— Poftim? zic, că nu prea ponimasem.

— E în regulă, zice Rubinstein, cu golosul lui de vârstnik. Te lăsăm acum. Avem de lucru. Ne întoarcem mai târziu. Omoară-ți timpul cum poți.

— Un lucru doar, tuși Z. Dolin hâr, hâr, hâr. Ai văzut ce a agitat memoria chinuită a prietenului nostru F. Alexander. S-a întâmplat cumva...? Vreau să spun, oare ai...? Cred că știi la ce mă refer. Nu vom mai spune nimănui.

— Am plătit, zic. Bog știe că am plătit pentru ce am făcut. Am plătit nu numai pentru mine, dar și pentru bratnicii ăia care ziceau că sunt gășkarii mei. Am simțit cum devin violent, așa că mi s-a făcut un pic de greață. Trebuie să mă întind puțin, le spun. Mi s-au întâmplat lucruri groaznice, groaznice, groaznice.

— Așa e, zice D. B. Da Silva, arătându-și cei treizeci de zubi. Odihnește-te.

Așa că m-au lăsat, Fra. S-au itcărat la treburile lor, care cred că erau despre politică și tot rahatul de rigoare, iar eu am rămas pe pat, adin singurel, cu totul în jurul meu foarte, foarte tăcut. Zăceam doar acolo cu sapoghii azvârliți din ale mele noghi, cu cravata desfăcută, complet debusolat și fără să știu ce fel de jâznie voi mai avea de trăit. Și tot felul de imagini îmi treceau prin golovan, cu tot felul de celaveci pe care îi întâlнисem la școală și la Statocnă și cu tot felul de chekstii care mi se întâmplaseră și cum în toată lumea asta balșoaie nu găsești nici măcar un singur celavek în care să poți avea încredere. După care m-am cufundat în somn, Fra.

Când m-am trezit puteam sluși muzică de dincolo de perete, cu gromki sonorul la maxim, și de fapt asta mă smulse din ațipeala mea. Era o simfonie pe care o cunoșteam chiar horrorshow, dar pe care nu o mai slusisem de mulți ani, se numea Simfonia Numărul Trei a unui celavek danez, Otto Skadelig, o piesă foarte gromkaia și foarte violentă, mai ales în prima parte, care se auzea chiar acum. Am slusit preț de vreo două secunde cu bucurie și curiozitate, dar după aceea m-au năpădit toate, durerea și greața și am început să gem din ale mele toate kiški. Și iată în ce hal ajunsese, eu care iubisem muzica atât de mult, târându-mă din pat și hohohotind de mila mea, iar apoi bum bum bum — lovind în perete și strigând: „Gata, gata, oprește-o!” Dar ea continua, și parcă tot mai tare. Așa

că am izbit în perete până când nodurile mâinii mi-au ajuns numai krovi roșu roșu și piele strivită, izbind, izbind întruna, dar muzica nu s-a oprit. După care m-am gândit să fug de ea, așa că am ieșit din dormitorul malenki și am italertat skor-rapid la ușa din față a apartamentului, dar era încuiată pe dinafară, așa că nu am putut să ies. Și în timpul ăsta muzica devenea tot mai gromkaia și tot mai gromkaia, de parcă era o tortură intenționată, O, Fra. Așa că mi-am vârât degetele mele mici adânc în uhi, dar tromboanele și timpanele pătrundeau încă destul de gromko. Așa că am strigat din nou la ei să se oprească, și am cioc cioc ciocănit în perete, dar n-am obținut niciun malenki pic de schimbare. „O, ce-am să mă fac?” am hohotit în mine însumi. „O, Bog din ceruri, ajută-mă.” Cutreieram prin apartament, cuprins de dureri și de greață, încercând să opresc muzica și răknind din adâncul alor mele kiški și deodată deasupra mormanului de cărți și de hârtii și de toate celelalte rahaturi care erau pe masa din camera de zi, am vidvăzut ceea ce trebuia să fac și ceea ce dorisem să fac, până când bătrânii ăia de la Biblioteca Publică, iar apoi Moho și cu Billyboy deghezizați în patroci mă opriseră, adică să mă sinucid, să dispar pentru totdeauna din lumea asta crudă și blestemată. Ceea ce vid văzusem era slova Moarte pe coperta a ceva ca un pamflet, chiar dacă era vorba doar de Moarte Guvernului. Și parcă tot providența adusesse o altă malenkaia cărțulie care avea o fereastră deschisă pe copertă și care spunea: „Deschide fereastra spre aerul proaspăt, spre idei proaspete, spre un mod nou de viață.” Așa că în momentul ăla am știut că îmi spune să termin cu totul și să sar. O clipă de durere, poate, și după aceea somn etern, etern, etern.

Muzica revărsa încă sunetele suflătorilor și ale tobelor, iar viorile de o mie de ori mai puternice prin perete. Fereastra camerei unde zăcusem era deschisă. M-am ittârât la ea și vidvedeam la mare distanță mașinile, autobuzele și celavecii pietoni de dedesubt. Am strigat către lume: „Adio, adio, Bog să vă ierte pentru o viață distrusă”, după care m-am urcat pe pervaz, cu muzica suflând dinspre stânga mea, mi-am închis ocii, am simțit vântul rece pe a mea lițofață, după care am sărit.

6

Am sărit, Fra, și am căzut drept pe trotuar, dar nu am mierlit-o, o, nu. Dacă aș fi mierlit-o nu aș fi fost aici să scriu ceea ce scris-am. Se pare că saltul n-a fost de la o înălțime suficient de mare ca să omoare. Dar mi-am rupt spatele și încheieturile și ale mele noghi și am simțit o durere foarte balșoaie înainte de a-mi pierde cunoștința, Fra, cu lițofețe uimite și

surprinse de celaveci de pe stradă stând aplecate deasupra mea. Și chiar înainte de a-mi pierde cunoștința am vidvăzut limpede că nici măcar unui celavek din toată lumea asta îngrozitoare nu-i păsa de mine, și că toată acea muzică ce străbătea prin perete era pusă la cale de aceia care ar fi trebuit să fie noii mei gășkari, și că asta era o chekstie pe care și-o doreau pentru politica lor oribilă, egoistă și sforăitoare. Și toate astea mi-au trecut prin cap în a milion milioana parte dintr-o minută, înainte să las în urmă lumea, cerul și lițofetele celavecilor care se holbau de deasupra mea la mine.

Locul unde mă aflam când mi-am revenit la jâznie după o gaură lungă și neagră, neagră de poate un milion de ani, era la spital, în întregime alb și cu vonul pe care îl au spitalele, parcă acru, septic și curat. Chekstiile astea antiseptice pe care le primești în spitale ar trebui să aibă un von chiar horrorshow de ceapă prăjită sau de flori. Mi-am adus aminte foarte greu cine eram și eram complet înfășurat în alb, și nu puteam să simt nimic în hoitul meu, nicio durere, nicio senzație și niciun alt fel de chekstie. Golovanul meu era înfășurat în bandaje de jur-împrejur și erau tot felul de chestii parcă lipite de lițofața mea, iar ruki îmi erau și ele bandajate și parcă bucățele de lemn erau fixate pe degetele mele, ca cele puse la flori ca să le facă să crească drepte, iarbătrânele mele noghi erau și ele îndreptate și bandajate în întregime și prinse cu sârme, iar în ruka mea dreaptă, lângă pleciumeroi, picura krovi roșu, roșu dintr-un borcan cu capul în jos. Dar tot nu simțeam nimic, Fra. O soră stătea lângă patul meu și citea dintr-o carte, tipărită foarte prost și puteai vedea că era vorba de o poveste din cauza liniuțelor de dialog și parcă începuse să respire oh, oh, oh, tot mai gâfâit, așa că trebuie că era o poveste despre clasicul viol. Era o dievușka chiar horrorshow sora asta, cu un bot foarte roșu și cu gene lungi la oci, și pe sub uniformă foarte strâmtă puteai vedea că avea niște grude horrorshow. Așa că-i zic:

— Ce se mai aude, micuță surioară? Ci vino dar și întinde-te un pic cu gășkarul tău malenki în pat.

Dar slovele n-au sunat deloc horrorshow, de parcă botul meu era astupat, și puteam simți cu iazâka mea că unii dintre zubi nu mai existau. Dar sora sări în sus, azvârli cartea pe podea și spuse:

— O, ți-ai recăpătat cunoștința.

Erau cuvinte cam pompoase pentru o puiancă atât de malenkaia ca ea, și am încercat să i-o spun, dar slovele care ieșeau erau doar mâr, mâr, mâr. Se itkără afară și mă lăsă adin-singurel, și acum am putut vedea că eram

într-o cameră malenkaia numai a mea și nu într-unul din acele saloane lungi în care mai fusesem pe când eram un foarte mic malcik, pline cu celaveci vârstnici tușind și murind în jurul tău, lucru care te făcea să vrei să te faci bine și sănătos pe loc. Cred că avusesem difterie atunci, O, Fra.

De data asta se părea că nu prea puteam să fiu conștient prea mult timp, căci am ațipit din nou aproape imediat, foarte skor-rapid, dar sunt sigur că după nu mai mult de unul sau două minute puianka soră se întoarce împreună cu niște celaveci în halate albe, care se viduitau la mine încruntați și zicând hâm, hâm, hâm către Umilul Vostru Povestitor. Și sunt sigur că împreună cu ei era și bătrânul Chaplin de la bătrâna Statocnă care nu contenea să gavarască:

— Băiatul meu, oh, bietul meu băiat, răspândind un von de whisky vechi și zicându-mi în continuare: Dar nu pot să rămân indiferent, o, nu. În niciun caz nu pot să subscriu la ceea ce au de gând acei bratnici să facă și altor prestupnici. Așa că m-am retras și acum predic despre toate astea, micul meu drag fiu întru I. C.

M-am trezit din nou mai târziu și pe cine credeți că am vidvăzut în jurul patului meu, pe nimeni alții decât cei trei din al căror apartament m-am aruncat, pe numele lor D.B. Da Silva și Rubinstein Nu Știu Cum Nu Știu Cum și Z. Dolin.

— Prietene, îmi spunea unul din celaveci, dar nu puteam nici vidvedea, nici sluși prea horrorshow care din ei, prietene, micul meu prieten, spunea acest golos, oamenii sunt în culmea indignării. Ai distrus șansele de realegere ale acestor nemernici îngrozitori și aroganți. Vor trebui să plece și bun plecați vor fi pentru totdeauna. Ai slujit minunat Libertatea.

Am încercat să-i răspund:

„Dacă aș fi murit ar fi fost și mai minunat pentru voi, nu-i așa, bratnici politici și trădători, care vă dădeți drept băieți de gașcă.” Dar tot ce am reușit să scot a fost un hâr, hâr, hâr. Apoi unul din cei trei părea că ține în mână o grămadă de bucățele tăiate din gazette și tot ce am putut vidvedea era o imagine îngrozitoare cu mine plin de krovi purtat pe o targa și îmi părea că îmi amintesc țăcănitul blițurilor care trebuie să fi fost ale celor vecilor fotografi. Dintr-o privire am putut citi niște titluri care parcă tremurau în ruka celavekului care le ținea, ca de exemplu BĂIAT VICTIMĂ A SCHEMEI DE REFORMĂ CRIMINALE sau GUVERNUL UN CRIMINAL și mai era și o imagine a unui celavek care îmi părea

familiar și sub care scria AFARĂ AFARĂ AFARĂ și acesta era Ministrul de Inferne sau Interne. După care puianka de soră le spuse:

— N-ar trebui să-l tulburați în așa hal. N-ar trebui să faceți nimic care l-ar putea supăra. Așa că, vă rog să poftiți afară. La care am încercat să spun:

„Afară, afară, afară”, dar n-a ieșit din nou decât un hâr, hâr, hâr. Oricum, cei trei celaveci politici au plecat. Și am plecat și eu, numai că doar înapoi pe alt tărâm, înapoi la tot întunericul luminat de vise ciudate despre care nu știam dacă erau vise sau nu, O, Fra. Ca de exemplu aveam impresia că hoitul sau corpul îmi era golit de ceva ce părea a fi apă murdară și umplut după aceea cu apă curată. Și mai erau vise chiar drăguțe și horrorshow despre cum mă aflu în mașina pe care o crastisem de la un celavek și mă vânturam în sus și în jos prin lume, adin-singurel călcând liudii care strigau că sunt pe moarte, iar pe mine nu mă durea și nici nu îmi era greață. Și mai erau și vise despre bătrânul viol cu dievuște, trântindu-le la pământ și obligându-le să o facă și toată lumea care stătea în jur bătând din ruki și urlând ca bezmeticii. Când m-am trezit din nou erau Ta și Ma veniți să-l vidvadă pe fiul lor cel bolnav, mami hohohotind chiar de horrorshow. Puteam gavari de-acum mai bine, așa că am putut spune:

— Măi, măi, măi, măi, măi, ce se mai aude? Ce vă face să credeți că sunteți bineveniți?

Iar tatataică-miu îmi spuse, parcă rușinat:

— Ai apărut în ziare, fiule. Scria că ți s-a făcut o mare nedreptate. Scria cum Guvernul te-a făcut să încerci să-ți iei viața. Și într-un fel a fost și greșeala noastră, fiule. Casa ta e casa ta, la urma urmei, fiule.

Și mami nu contenea cu hohohotitul și arăta urâtă ca dracu. Așa că am spus:

— Și oare cum mai adastă al vostru fiu cel nou, pe nume Joe? Mă rog și sper că bine-i și sănătos și prosper.

La care mami îmi zice:

— O, Alex, Alex. Oooooo.

Iar tatataică-miu zice:

— O situație foarte delicată, fiule. A intrat într-un pic de conflict cu poliția și poliția i-a făcut-o.

— Nu se poate! zic. Chiar? Așa un celavek de treabă și toate celelalte. Uimit de tot chiar sunt, pe onoarea mea.

— Își vedea de treaba lui, zice Ta. Și poliția i-a spus să o ia din loc. El aștepta la colț, fiule, să apară o fată cu care urma să se întâlnească. Și ei i-au

spus s-o ia din loc, iar el le-a răspuns că are drepturi ca oricine altul, la care au tăbărit pe el și l-au lovit cu destul de multă cruzime.

— Groaznic, zic, groaznic de-adevăratelea. Și unde este bietul băiat acum?

— Aaaaaaaa, hohohotea mami. S-a întors aaaaaacasă.

— Da, zice tati. S-a întors în orașul lui natal să se însănătoșească. Au trebuit să dea slujba lui de aici altcuiva.

— Așa că, zic eu, vreți acum să vin înapoi și lucrurile să fie cum au fost înainte.

— Da, fiule, zice tataică-miu. Te rugăm, fiule.

— O să mă gândesc, le spun. O să mă gândesc cu multă atenție.

— Aaaaaaaa, nu contenea mami.

— Oh, termină, îi spun, sau chiar că am să-ți dau ceva ca să ai de ce să plângi și să urlî. O să-ți zdrobesc zubbii, asta o să fac.

Și, Fra, faptul că am rostit asta m-a făcut să mă simt un malenki pic mai bine de parcă ceva ca un krovi proaspăt și roșu roșu începuse să curgă prin tot hoitul meu. Asta era ceva la care trebuia să mă mai gândesc. Era ca și cum pentru a mă simți mai bine, trebuia mai întâi să mă simt mai rău.

— Nu așa se vorbește cu mama ta, fiule, zice tatataică-miu. La urma urmei, ea te-a adus pe lume.

— Da, zic. Pe o lume groahznică și împuțită.

Mi-am închis ocii strâns de parcă mă durea și le-am spus:

— Plecați acum. Mă voi gândi dacă mă întorc. Dar lucrurile vor sta cu totul altfel.

— Bine, fiule, zice Ta. Cum spui tu.

— Va trebui să vă hotărâți, le zic, cine va fi șeful.

— Aaaaaaaa, îi tot dădea mami înainte.

— Foarte bine, fiule, zice tatataică-miu. Lucrurile vor fi cum dorești. Numai fă-te tu bine.

După ce au plecat m-am relaxat și m-am mai gândit puțin la tot felul de chekstii, tot felul de imagini trecându-mi prin golovan, iar când puianka de soră se întoarce și îndreptă cearceafurile de pe pat, i-am zis:

— De când sunt aici?

— De o săptămână și ceva, îmi zice.

— Și ce mi-au făcut?

— Păi, zice, erai făcut țandări și plin de vânătași și ai suferit contuzii severe și ai pierdut o grămadă de sânge. Au trebuit să repare toate astea, nu?

— Bine, zic, dar a făcut cineva ceva cu golovanul meu? Vreau să zic, dacă s-au jucat pe dinăuntru cu așa-zisul meu creier?

— Orice-ar fi făcut, îmi spune, a fost pentru binele tău.

Dar vreo două zile mai târziu, doi celaveci parcă doctori au intrat, amândoi celaveci tinerei cu zâmbete foarte slădkie, și aveau o carte cu poze. Unul din ei îmi spune:

— Vrem să te uiți peste astea și să ne spui ceea ce crezi despre ele. Ești de acord?

— Aiasta ce vrea ca să spună, micii mei băieți de gașcă? le zic. Oare în a voastră minte ce nouă și bezmetikă idee adastă?

Așa că mi-au zâmbit stânjeniți, după care s-au așezat de fiecare parte a patului și au deschis cartea. Pe prima pagină era o fotografie a ceva ca un cuib de pasăre plin cu ouă.

— Ei bine? mă întreabă unul dintre celavecii doctori.

— Un cuib de pasăre, spun, plin parcă de ouă. Foarte, foarte drăguț.

— Și ce ți-ar plăcea să faci cu el?

— O, zic, le-aș sparge. Le-aș lua pe toate și le-aș azvârli într-un perete sau într-o stâncă sau așa ceva și m-aș viduita cum se împrăștie chiar horrorshow.

— Bine, bine, zic amândoi, după care pagina este întoarsă.

Și era imaginea uneia dintre păsările alea balșoaie și mari numită păun, cu coada înfoiată și multicoloră într-un fel extrem de trufaș.

— Ei bine? zice unul din celaveci.

— Mi-ar plăcea, zic, să-i smulg toate penele din coadă și să slușesc cum strigă ca din gură de șarpe. Și asta doar pentru că e atât de trufaș.

— Bine, zic amândoi, bine, bine, bine. Și tot continuă să întoarcă paginile. Erau imagini cu dievuște super horrorshow, despre care am spus că le-aș face-o cu risipă de ultr a violență. Apoi erau imagini cu celaveci izbiți cu cizma drept în lițofată, plin de krovî roșu, roșu, despre care am spus că aș fi vrut să fiu eu cel care i-a lovit. Și mai era o imagine cu bătrânul gășkar al lui Chaplin de la închisoare, gol-nagoi cărându-și crucea, urcând dealul, la care le-am spus că mi-ar fi plăcut să am eu bătrânul ciocan și bătrânele cuie. Bine bine bine, și spun:

— Ce se întâmplă?

— Este o hipnopedie profundă, sau ceva slove de felul ăsta, îmi răspunde unul dintre cei doi celaveci. Se pare că te-ai vindecat.

— Vindecăt? zic. Legat cum sunt de patul ăsta și voi spuneți că m-am vindecăt? Să mi le pupați, asta este ce zic.

— Așteaptă, spune celălalt. De acum nu mai durează mult.

Așa că am așteptat, și, Fra, m-am simțit tot mai bine, mestecând la omlete și feliutze de pâine și drinkăbind cești mari și balșoaie de ceaiok cu lapte, până când într-o zi mi-au spus că voi avea un vizitator foarte, foarte special.

— Pe cine? spun, în timp ce ei îndreptau patul și îmi pieptăneau superba mea podoabă, golovanul meu nemaifiind bandajat acum, iar părul îmi crescuse din nou.

— Vei vedea, vei vedea, îmi spuneau ei. Și chiar că am vidvăzut. La două și jumătate după-amiază apăruseră parcă numai fotografii și oamenii de la gazette cu carnețele și creioane și tot rahatul de rigoare. Și, Fra, numai că nu au dat drumul la o fanfară balșoaie ca să îl întâmpine pe acest celavek mare și important care venea să-l vidvadă pe Umilul Vostu Povestitor. Și iată-l că intră și bineînțeles că nu era nimeni altul decât Ministrul de Interne sau de Inferne îmbrăcat după ultimul răcnet, cu bla, bla, bla golosul lui de aristocrat. Flaș flaș țac au făcut blițurile când mi-a întins ruka să i-o strâng. Îi zic:

— Măi, măi, măi, măi, măi. Și oare ce se mai aude, bătrâne vechi gășkar?

Nimeni nu păru să ponimai ce am zis, dar cineva îmi zise cu un golos aspru:

— Fii mai respectuos, băiete, când te adresezi Ministrului.

— O laie, zic, mârâind ca un cățel. O laie mare și balșoaie a ta și pentru tine.

— E în regulă, e în regulă, spun Internele Infernele cu skor-rapiditate. Îmi vorbește ca unui prieten, nu-i așa, fiule?

Zic:

— Sunt prietenul oricui, în afara dușmanilor mei.

— Și cine sunt dușmanii tăi? mă întrebă Ministrul, în timp ce celavecii de la gazette scribăluiau, scribăluiau, scribăluiau. Spune-ne, băiatul meu.

— Toți care mi-au făcut rău, zic, sunt dușmanii mei.

— Păi, zice, Min de Int Inf, așezându-se pe patul meu. Eu și Guvernul al cărui membru sunt dorim să ne privești ca pe niște prieteni. Da, prieteni. Noi te-am făcut bine, nu-i așa? Ai avut parte de cel mai bun tratament. Noi n-am dorit niciodată să-ți facem rău, dar unii au dorit și ți-au și făcut. Și cred că știi cine sunt aceștia.

— Toți care mi-au făcut rău, zic, sunt dușmanii mei.

— Da, da, da, zice. Anumiți oameni au vrut să te folosească, da, să te folosească pentru scopuri politice. Ar fi fost bucuroși, da, bucuroși dacă ai fi fost mort, căci atunci ar fi putut să arunce toată vina asupra Guvernului. Și cred că știi cine sunt acei oameni.

— Nu mi-a plăcut, zic, cum arătau.

— Există un om, zice Min de Int Inf, pe nume F. Alexander, un scriitor de literatură subversivă, care îți dorea sângele. Era nebun de dorința de a înfige un cuțit în tine. Dar ești la adăpost de el acum. Am avut noi grijă de el.

— Bine, da' el trebuia să fie de-al meu, zic. Mi-a fost ca o mamă.

— A aflat că i-ai făcut rău. Sau cel puțin, îmi zice Min foarte, foarte skor-rapid, credea că i-ai făcut rău. Și-a băgat în cap cum că tu ai fi responsabil de moartea cuiva foarte apropiat și drag lui.

— Vrei să spui, zic, că așa i s-a spus.

— Ba i s-a năzărit, zice Min. Era o amenințare. L-am oprit pentru propria lui protecție. Și bineînțeles pentru a ta.

— Câtă mărinimie, zic. Mărinimoasă este a voastră persoană.

— Când vei pleca de aici, zice Min, nu vei avea nicio problemă. Vom avea grijă de toate. O slujbă bună pe un salariu bun. Deoarece tu ești cel care ne ajută.

— Eu vă ajut? zic.

— Noi întotdeauna ne ajutăm prietarii, nu-i așa?

După care îmi luă ruka, iar unul dintre celaveci strigă: „Zâmbește!” și am zâmbit ca un bezmetik fără să mă gândesc, și flaș flaș țac flaș pac o grămadă de fotografii cu mine și cu Min de Inf Int ca doi buni gășkari.

— Bun băiat, zice marele celavek. Bun, bun băiat. Și pentru asta, iată un cadou.

Și ce mi-au adus, Fra, era o cutie mare și strălucitoare și vidvedeam limpede ce fel de chekstie vroia să fie. Era un stereo. L-au pus lângă pat, l-au deschis și unul din cela veci a vârât ștecărul în priza din perete.

— Ce-ai dori să ascuți? mă întrebă un celavek cu okeane pe nas și cu ale lui ruki pline de coperte frumoase și strălucitoare pline cu muzică. Mozart? Beethoven? Schoenberg? Cari Orff?

— A Noua, zic. Magnifica Simfonie A Noua.

Și A Noua a fost, Fra. Și toată lumea începu să plece ușor și în liniște în timp ce eu zăceam acolo cu ocii închiși, sluşind minunata muzică. După care Min spuse:

— Bun, bun băiat, bătându-mă pe pleciumeroi, după care se itkără. Doar un singur celavek mai rămase, care îmi spuse:

— Semnează aici, te rog, așa că am deschis ocii și am semnat fără să știu ce semnez și fără să-mi pese, Fra. După care am fost lăsat singur cu magnifica A Noua de Ludwig van.

O, o minunăție miammiam delicioasă. Când a ajuns la Scherzo mă puteam vidvedea limpede alergând și alergând pe niște noghi ușoare și misterioase, creștând cu brișka mea tăietoare de gâtleje întreaga lițofață a lumii care rāknea. După care a urmat partea lentă, iar ultima parte, cea minunat de melodioasă, avea să înceapă și ea. Eram vindecat pe deplin.

7

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Păi eram eu, Al Vostru Umil Povestitor, împreună cu ai mei trei gășkari Len, Rick și Bivo, iar Bivo se numea Bivo din cauza gâtului gros și balșoi precum și a golosului său gromki care suna întocmai ca muugetul unui bivol mare și balșoi. Ședeam noi în Lactobarul Korova zdrobindu-ne răzdoacele cum să ne umplem acea seară de iarnă, puiancă de lele sălbatică, rece și neagră, deși în același timp uscată. În jurul nostru erau celaveci de mult chitiți pe lapte plus velocet și synthemesc și drencom sau alte chekstii care te puteau duce departe, departe, departe de lumea asta reală și blestemată, pe tărâmul unde îi puteai vidvedea pe Bog și Sfânta Sa Ceată de Îngeri și Sfinți în luciul sapogului tău stâng cu lumini fulgerându-ți și țâșnindu-ți peste tot în mozg. Ce drinkăneam noi era bătrânul moloko cu tăișuri, cum ne plăcea nouă să spunem, care te ascuțeau și te făceau gata pentru o partidă mică și murdară de douăzeci-la-unu, dar v-am mai povestit despre asta și înainte.

Eram îmbrăcați după ultimul răcnet, care în zilele alea însemna niște pantaloni foarte largi și niște veste negre de piele, lălâi și strălucitoare, cu cămăși descheiate la gât și niște basmale vârate în ele. Și tot în vremurile astea ultimul răcnet era să-ți folosești bătrâna brișcă pe propriul golovan, așa că cele mai multe dintre golovane erau chele, păr mai fiind doar pe de lături. Dar pentru bătrânele noghi rămăseseră aceleași cizme super horrorshow mari și balșoaie, bune de țintit lițofete în plin.

„Ei, și care va fi să fie mișcarea?”

Dintre cei patru eram cel mai mare, și toți mă priveau ca pe conducătorul lor, dar uneori îmi trecea prin cap că Bivo își pusese în golovanul lui să preia conducerea, asta din cauza mărimii sale și a golosului lui gromki care

se auzea ca un muget când era pe picior de război. Dar toate ideile veneau de la Umilul Vostru, Fra, și mai era și chekstia că fusesem cândva faimos și îmi apăruse fotografia și articole și tot rahatul de rigoare la gazette. Și tot eu aveam de departe cea mai bună slujbă dintre noi patru, căci lucram la Arhivele Naționale Gramodisc, pe partea muzicală, iar teșkereaua mea era chiar super horrorshow plină cu super poli la sfârșitul săptămânii, pe lângă o grămadă de discuri pe de-a moaca numai pentru malenki sufletelel meu.

În seara aia la Korova erau destul de mulți celaveci și puiance și dievuște și malciki smehăind și drinkănind, și prin toată gavareala și bolboroseala celor duși deja pe tărâm cu a lor „Gargareală falscelebră și șpreiuri cu viermi pentru coaie măcelărite” și tot felul de rahaturi de genul ăsta, puteai sluși un disc cu muzică pop pe stereo, care era nimeni altul decât Ned Achimotacântând *That day, yeah, that day*. La tejghea stăteau trei dievuște îmbrăcate după ultimul răcnet al modei pentru nadțati, adică păr lung și nepieptănat, vopsit alb și grude false împingând aerul la mai mult de un metru distanță și fuste scurte și foarte, foarte strâmte, cu ceva lenjerie albă și vapoasă pe dedesubt, iar Bivo tot dădea din gură:

— Ei, am putea să ne dăm la ele, trei dintre noi. Bătrânul Len și-așa nu este interesat, hai să-l lăsăm pe bătrânul Len singur cu al lui Dumnezeu.

Iar Len îi tot răspundea:

— O laie bucălaie! Și mai vreți să spuneți că toți pentru unul și unul pentru toți!

Dintr-o dată m-am simțit foarte, foarte obosit și totodată plin de o energie dogorătoare, așa că le-am spus:

— Afară, afară, afară, afară, afară.

— Unde? întreabă Rick, care avea o lițofață precum a unei broaște.

— O, doar să vidvedem ce se mai întâmplă în lumea largă, îi răspund. Dar într-un fel, Fra, mă simțeam foarte plictisit și parcă un pic deznădăjduit, lucru care mi se întâmplă mai tot timpul în zilele acelea. Așa că m-am întors către celavekul cel mai apropiat care stătea într-unui din scaunele mari și plușate înșirate de jur-împrejurul întregului mesto, către un celavek deci, care bolborosea ceva dus departe, și i-am tras vreo doi pumni poc, poc poc super skor-rapid drept în burtă. Dar n-a simțit nimic, Fra, ci tot îi dădea înainte cu bolborositul despre „Și virtutea în căruță, unde merg în vârful cozii flofloricelele de porumb?” Așa că ne-am prelins afară în acea noce mare de iarnă.

Am coborât pe bulevardul Marghanita, și niciun milițoi nu patrula prin jur, așa că atunci când ne-am întâlnit cu un vârstnik celavek care venea dinspre kioskul de ziare de unde kupețise o gazetă, îi zic lui Bivo:

— Hai, Bivo, băiatule, al tău putea-va fi, atâta doar de-ți vei dori.

Tot mai mult în zilele acelea, nu făceam decât să dau dispoziții stând deoparte pentru a vidvedea cum se îndeplinesc. Așa că Bivo s-a dat la el, hâr, hâr și ceilalți doi i-au pus piedică și-au început să-l lovească, sme-hăind în timp ce zăcea la pământ, după care l-au lăsat să se târască spre casă, parcă plângându-și de milă. Și Bivo zice:

— Și ce zici de un pahar miam miam cu ceva care să alunge frigul, o, Alex?

Căci nu eram prea departe de Duke of New York. Ceilalți doi dădură din cap, da, da, da, dar se uitau la mine pentru a vidvedea dacă sunt de acord. Așa că am dat și eu din cap și într-acolo ne-am itkărat. Înăuntru la căldurică erau puiancele alea vârstnice sau ascuțite sau babuște pe care vi le amintiți de pe la începuturi și toate au început cu: „Bună seara, copii, Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți, cei mai de treabă copii din lume”, așteptând să le zicem: „Ce v-ați dori, fetelor?” Bivo sună din colopoțel și apăru un chelner ștergându-și ale lui ruki pe șorțul unzuos.

— Tăiețeei pe masă, gașkā, zice Bivo, scoțându-și propria sa grămăjoară zângănindă și clincănindă de denghi. Scoțieni pentru noi și la fel pentru bătrânele babuște.

La care îi zic:

— Ah, la dracu. Lasă-le să-și cumpere singure.

Nu știam de ce, dar în ultimele zile devenisem parcă răutăcios. Îmi intrase în golovan parcă o dorință de a păstra dragul de mălai numai pentru mine, dorind parcă să-l strâng pentru oareșce motive. Bivo îmi zice:

— Ce se întâmplă, brat? Ce-i veni bătrânului Alex?

— Ah, la dracu, zic, nu știu, nu știu. Tot ce știu e că nu-mi mai place să arunc dragul meu mălai greu câștigat, asta e toată chestia.

— Câștigat? zice Rick. Câștigat? Așa cum tu prea bine știi, bătrân gășkar, nu trebuie defel să fie câștigat. Ci luat. Atâta doar, luat.

După care smehăi chiar gromko, încât am putut vidvedea cum unul sau doi dintre zubii lui nu erau chiar horrorshow.

— Ah, zic, trebuie să mă mai gândesc la asta.

Dar cum mă viduitam la babuștele hămesite după ceva alcool pe gratis, am ridicat din pleciumberoi și am scos propriii mei tăiețeei din teşkereaua

pantalonilor, hârtii și monede toate la grămadă, și le-am zvârlzornăit pe masă.

— Scoțieni la toată lumea, nu? zice chelnărul.

Dar pentru oarece motiv îi zic:

— Nu, băiete, doar o bere mică.

La care Len zice:

— Chestia asta nu ține la mine, și îmi întinde ruka spre golovanul meu ca și cum ar vrea să-mi ia temperatura, dar am mârâit ca un câine ca să-l fac skor-rapid să o lase baltă.

— Bine, bine, gaşkare, îmi zice. Așa cum vrerea ta va să fie.

Dar Bivo se smot-holba cu botul deschis la ceva ce scosesem din teşkerea o dată cu tăiețeeii. Îmi zice:

— Măi, măi, măi. Și noi care n-am știut niciodată.

— Dă-o încoa, am mârâit și am înhățat-o skor-rapid. Nu puteam să-mi explic cum ajunsese acolo, Fra, dar era o fotografie pe care o decupasem dintr-o gazetta veche și era fotografia unui bebeluș. Era un bebeluș gângurind gu gu gu cu ceva ca molokoul curgându-i din bot și privind în sus și parcă zâmbind la toată lumea, căci era nagoi goluț cu carnea numai pliuri, pentru că era un bebeluș foarte gras. Au dat drumul la ceva ha, ha, ha-uri luptându-se să țină departe bucățica de hârtie de mine, așa că a trebuit să-i mârâi din nou, după care am înșfăcat fotografia și am făcut-o bucățele mici, mici, mici pe care le-am lăsat să cadă ca niște fulgi de zăpadă pe podea. După care a apărut whisky-ul, iar băbuțele babuște au dat drumul la: „Sănătate, copii, Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieți, sunteți cei mai buni copii din lume” și tot rahatul de rigoare. Iar una din ele, toată numai linii și zbârcituri și fără zubi în bătrânul ei bot veștejit, zice:

— Nu fă varză banii, fiule. Dacă n-ai nevoie de ei, dă-i altcuiva, ceea ce era foarte îndrăzneț și nepoliticos din partea ei. La care Rick îi zice:

— O, babuška, nu erau bani. Nu era decât poza unui lugu, lugu, lugu bebeluș numai atâtica.

La care zic:

— Tot atât de atâtica m-am cam săturat. Bebeluși sunteți voi, cu toții. Zeflemitori și rânjiți, tot ce știți să faceți este să râdeți și să tolkaftiți oamenii, ca niște lași balșoi, atunci când ei nu pot să riposteze.

Bivo zice:

— Stai puțin, noi întotdeauna am crezut că tu ești expertul în asta și chiar profesorul. Cred că nu ești sănătos, acesta e al tău necaz, bătrâne gășkar.

Mă viduitam la paharul împutit de bere care era pe masă în fața mea și mă simțeam de parcă înăuntrul meu era doar o borătură, așa că am dat drumul la un „Ahhh” și am vărsat tot rahatul ăla împutit, cu spumă cu tot pe podea. La care una dintre puianțele babuște zice:

— Nu risipi dacă nu-l vrei.

Zic:

— Uite ce e, gașcă. Ascultați. Astă-seară se pare că nu prea sunt cu chef. Nu știu de ce sau cum de se întâmplă, da’ asta e. Așa că voi trei luați-vă valea și lăsați-mă pe mine aici. Măine ne întâlnim tot aici, la aceeași oră și sper să mă simt mai bine.

— O, zice Bivo, cumplit de rău îmi pare.

Dar puteai vidvedea ceva ca o sclipire în ocii lui, căci el avea să preia conducerea pentru această noce. Putere, putere, toată lumea iubește puterea.

— Putem să amânăm până mâine, zice Bivo, ceea ce aveam de gând să facem. Adică un pic de magazino-crasteală în strada Gagarin. Chekstii super horrorshow de luat de acolo, doar de dragul de a le avea.

— Nu, zic. Nu amânați nimic. Vedeți-vă de treaba voastră. Iar acum, zic, eu mă itkărăbănesc. Și m-am ridicat de pe scaun.

— Adică unde? întreabă Rick.

— Aceasta chiar că nu o știu, îi zic. Vreau doar să fiu singur și să-mi pun gândurile în ordine.

Puteai vidvedea bătrânele babuște complet zăpăcite că puteam fi atât de morocănos și nu malcikul strălucitor și zâmbăreț pe care vi-l aduceți bine aminte. Dar spun: „La dracu, la dracu”, și mă preling adin singurel în stradă.

Era întuneric și un vânt tăios ca un șis, și erau doar câțiva liudi prin jur. Mai erau mașinile de patrulă cu patroci sălbatici înăuntru care dădeau târcoale, și doar ici-colo pe la colțuri puteai vidvedea vreo doi milițoi foarte tineri, dând din picioare ca să se încălzească, aburi ieșind din răsuflarea lor în aerul de iarnă, O, Fra. Și cred că multe din clasicele ultraviolențe și tâlhăreli erau pe terminate, căci patrocii erau atât de duri cu cei pe care îi prindeau, încât totul se transformase într-o luptă între nadțatii cei răi și patrocii care puteau fi mult mai skor-rapizi cu șisul și brișka și bastonul și chiar cu pistolul. Dar ceea ce mi se întâmpla în zilele alea era că nu prea mai îmi păsa. Parcă ceva moale se infiltra în mine și eu nu ponimai deloc. Habar nu aveam ce îmi doream în zilele alea. Până și muzica pe care îmi plăcea să o sluşesc în al meu propriu malenki den era una de care aş fi

smehăit altădată, Fra. Slușeam mai mult malenkie cântece romantice, numite lieduri, doar un golos și un pian, foarte liniștite și parcă de alean, total diferite de orchestrele balșoaie de dinainte, cu mine pe pat între viori, tromboane și alămuri. Se întâmpla ceva înăuntrul meu și mă întrebam dacă era vreo boală sau era ceea ce îmi făcuseră atunci, tulburându-mi golovanul și făcându-mă să devin bezmetik de-adevăratelea. Și gândindu-mă la asta cu golovanul aplecat și cu ale mele ruki vârâte în teșkerelele pantalonilor, hoinăream prin oraș, Fra, și în cele din urmă am început să mă simt foarte obosit și cu o mare nevoie de o ceașcă bună și balșoaie de ceaiok cu lapte. Și gândindu-mă la ceaiokul ăsta, parcă m-am văzut dintr-o dată în fața unui foc balșoi într-un fotoliu, drinkănind din acest ceaiok, și ceea ce era caraghios și foarte, foarte ciudat era faptul că parcă mă transformasem într-un celavek foarte vârstnik, cam de șaptezeci de ani, căci puteam vidvedea propriul meu vonos care era cărunt și aveam și favoriți care și ei erau cărunți. M-am putut vidvedea pe mine însumi în chip de om bătrân stând lângă un foc, după care imaginea parcă a dispărut. Dar era foarte ciudat.

Am ajuns la unul din mestourile alea cu ceaiok și cafea, Fra, și puteam vidvedea prin vitrina lungă, lungă că era plin de liudi foarte plicticoși și parcă obișnuiți, cu lițofetele alea foarte răbdătoare și fără expresie care n-ar fi făcut rău nimănui, adunați toți acolo și gavarind în liniște, în timp ce drinkăneau ceaiokurile și cafelele lor inofensive. Am intrat înăuntru, m-am îndreptat spre tejghea și mi-am cumpărat un ceaiok bun și fierbinte cu o grămadă de moloko, după care m-am îndreptat spre una din mesele alea, la care m-am așezat și am început să drinkănesc. Tot la masa asta stătea și un cuplu tânăr, drinkănind și fumând canceroase cu filtru și gavarind și smehăind în șoptă între ei, dar nu îi băgăm în seamă și continuam să drinkănesc mai departe, parcă visând și întrebându-mă ce e pe cale să se schimbe în mine și ce se va întâmpla cu mine. Dar puteam vidvedea că dievușka de la masa asta, care era cu celavekul acela, era chiar horrorshow, nu genul pe care ai fi vrut să o pui jos și să-i aplici bătrânul viol, ci avea un hoit horrorshow și o lițofață și un bot zâmbitor și un voios foarte, foarte blond și tot rahatul de rigoare. Iar celavekul care era cu ea și care avea o pălărie pe golovan și lițofață parcă întoarsă de la mine, se răsuci ca să se viduite la ceasul mare și bal-șoi pe care îl aveau în acel mesto pe perete, și am vidvăzut cine era și el a vidvăzut cine eram. Era Pete, unul din cei trei gășkari ai mei din zilele în care eram Georgie și Moho și el și cu mine. Era Pete, care arăta acum mult mai în vârstă, deși nu putea avea mai mult de

nouăsprezece ani și ceva, și avea un pic de mustață și un costum de zi obișnuit și pălăria aia pe cap. Îi zic:

— Măi, măi, măi, gășkare, ce se mai aude? De mult, mult timp nu te-am vidvăzut.

El îmi răspunde:

— Iată-l pe micul Alex, nu-i așa?

— Nimeni altul, zic. A trecut mult, mult, mult timp de la zilele alea duse și îngropate. Și mi s-a spus că bietul Georgie e sub pământ, iar bătrânul Moho este un milițoi sălbatic și iată-te pe tine și iată-mă pe mine, și care sunt ale tale noutăți, bătrân gășkar?

— Ce caraghios vorbește, nu-i așa? zice dievușka, parcă chicotind.

— Acesta, îi zice Pete acestei dievușke, e un vechi prieten. Îl cheamă Alex. Îmi dai voie, zice, să te prezint soției mele?

La care botul meu se căscă.

— Soție? am icnit. Soție, soție, soție? O, nu, asta nu se poate. Prea tânăr tu ești ca însurat să fii, bătrâne gășkar. Cu neputință, cu neputință.

La care această dievușka, nevasta lui Pete se pare (cu neputință, cu neputință), a chicotit din nou și îi spune lui Pete:

— Și tu obișnuiai să vorbești tot așa?

— Păi, răspunde Pete și parcă zâmbește. Am aproape douăzeci. Destul de bătrân ca să-mi pun pirostriile, ceea ce am și făcut acum două luni. Tu erai cel foarte tânăr și foarte îndrăzneț, dacă îți aduci aminte.

— Păi, zic, tot cu botul căscat, bătrâne gășkar, asta parcă nu pot să o înghit. Pete însurat. Măi, măi, măi.

— Avem un mic apartament, îmi zice Pete. Câștig destul de puțin la Asigurările Maritime de Stat, dar sunt sigur că lucrurile vor merge mai bine. Iar Georgina...

— Cum ai zis că o cheamă? îi zic, având încă botul căscat ca un bezmetik. Nevasta lui Pete (nevastă, Fra) începuse din nou să chicotească.

— Georgina, zice Pete. Georgina lucrează și ea. Bate la mașină. Ne descurcăm, ne descurcăm.

Și nu puteam, Fra, să-mi iau ochii de pe el. Parcă se făcuse mare, și avea un golos de om matur și toate alea.

— Trebuie, zice Pete, să vii să ne faci o vizită. Încă arăți, îmi zice, foarte tânăr, în ciuda tuturor experiențelor groaznice prin care ai trecut. Da, da, da, am citit totul despre ele. Dar, bineînțeles, tu ești încă foarte tânăr.

— Am optsprezece, îi zic, abia i-am împlinit.

— Optsprezece, chiar? îmi zice Pete. Atât de bătrân? Măi, măi, măi. Acum, zice, trebuie să ne ducem.

Și îi aruncă acelei Georgina o privire parcă plină de dragoste, ținându-i strâns una din ruki în a sa, iar ea se uită la el la fel, O, Fra.

— Da, zice, întorcându-se din nou spre mine, ne ducem la o mică petrecere la Greg.

— Greg? îi zic.

— O, sigur, zice, Pete, tu nu-l știi pe Greg, nu-i așa? Greg a venit după tine. Cât timp ai fost închis, a apărut în peisaj Greg. Dă tot felul de petreceri mici, știi? Mai ales cu vin și jocuri de cuvinte. Dar foarte drăguțe, foarte plăcute, înțelegi? Inofensive, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, îi zic. Inofensive. Da, da, vid văd asta chiar horrorshow.

La care dievuška Georgina chicoti din nou la slovele mele. După care cei doi s-au itkărat la jocurile lor de cuvinte împutite, la Greg al lor, oricine ar fi fost acela. M-au lăsat adin singurel cu ceaiokul meu cu lapte care se răcise de-acuma, gândindu-mă și minunându-mă.

Poate că asta era, mă tot gândeam. Poate că sunt prea bătrân pentru soiul de jâznie pe care o duceam, Fra. Împlinisem optsprezece, nu demult. Iar optsprezece nu era o vârstă fragedă. La optsprezece ani bătrânul Wolfgang Amadeus scrisese concerte și simfonii și opere și tot rahatul de rigoare, nu, nu rahat, ci muzică cerească. Și mai era bătrânul Felix M. Cu a sa Uvertură de la *Visul unei nopți de vară*. Și mai erau și alții. Și mai era poetul ăla, francez parcă, descoperit de bătrânul Benjy Britt, care-și scrisese cele mai frumoase poezii până la cincisprezece ani, Fra. Arthur era prenumele lui. Așa că optsprezece ani nu era o vârstă prea fragedă. Dar ce aveam să fac de acum încolo?

În timp ce mergeam pe străzile înghețate și întunecate ale acelei ierni vitrege, după ce mă itkărasem din acel mesto cu ceaiok și cafea, tot continuam să vidvăd un fel de viziuni, precum benzile desenate din gazette. Și era Umilul Vostru Povestitor Alex, venind acasă de la muncă, la o cină bună și fierbinte, și era o puiancă așteptându-mă și întâmpinându-mă cu dragoste parcă, dar n-o puteam vidvedea prea horrorshow, Fra, și nu puteam să-mi imaginez cine ar fi putut să fie. Dar mi-a trăs nit prin cap, dintr-o dată parcă, acea idee fixă că dacă aș fi intrat în camera de lângă această cameră în care ardea focul, iar cina mea fierbinte era pe masă, aș fi putut găsi ceea ce îmi doream cu adevărat, și toate se legau acum, fotografia decupată din gazettă și întâlnirea cu bătrânul Pete, așa cum se întâmplase. Căci în acea

cameră de alături, într-un pătuț stătea gângurind gu, gu, gu fiul meu. Da, da, da, Fra, fiul meu. Și simțeam acum golul acela mare și balșoi dinăuntru hoitului meu, lucru care mă surprindea foarte tare și pe mine. Știam ce se întâmpla, Fra. Începusem să mă maturizez.

Da, da, da, asta era. Tinerețea se duce și ea, bineînțeles. Dar când ești tânăr, ești precum un animal. Nu, nu e ca și cum ai fi un animal, ci mai degrabă ca și cum ai fi una dintre jucăriile acelea malenki pe care le vidvezi cum se vând în stradă, ca niște celaveci mici, făcuți din tablă, cu un arc înăuntru și cu o cheiță în afară pe care o răsucești gâr gâr gâr și iată-l cum se itkară, adică merge, Fra. Dar se itkară în linie dreaptă și se lovește de toate lucrurile din cale, poc poc și nu are cum să le evite. Când ești tânăr parcă ești una dintre aceste malenki mașini.

Fiul meu, fiul meu. Când voi avea un fiu îi voi explica toate astea când va fi suficient de vârstnik ca să înțeleagă. Dar mi-am dat seama că nu va înțelege sau nu va vrea să înțeleagă deloc și că va face toate chekstiile pe care le-am făcut și eu, poate chiar va omorî vreo bătrână și vârstnikă prezidentă înconjurată de kotoșmani mieunători și de mâțe, iar eu nu voi putea să-l opresc cu adevărat. Și nici el nu va putea să-l oprească pe propriul lui fiu, Fra. Și tot așa, totul va itmerge până la sfârșitul lumii, iar și iar și iar, ca și cum un celavek parcă balșoi și imens, precum bătrânul Bog însuși (grație Lactobarului Korova) ar răsuci și-ar răsuci și-ar răsuci o portocală groahznică și împuțită în ale sale gigantice ruki.

Dar înainte de toate, Fra, mai era chekstia aia să-mi gălesc o dievușcă sau alta care ar putea fi mama acestui fiu. Și mă tot gândeam că ar trebui să încep să caut de mâine. Deja era ceva nou. Era parcă un lucru pe care aș fi putut să-l apuc, ca și cum aș fi început un nou capitol.

Și asta a fost să fie chekstia, Fra, acum că m-am apropiat de sfârșitul acestei povești. Ați fost pretutindeni cu al vostru mic gășkar Alex, ați suferit cu el și ați vidvăzut câțiva dintre cei mai groahznici bratnici pe care bătrânul Bog i-a făcut vreodată, toți întruchipați de al vostru bătrân Alex. Și toate astea s-au întâmplat pentru că eram tânăr. Dar acum, la sfârșitul acestei povești, nu sunt tânăr, nu mai sunt tânăr, o, nu. Se pare că Alex s-a maturizat, o, da.

Dar unde mă itkar acum, Fra, o fac adin singurel și voi nu puteți veni. Mâine totul va fi numai flori gingașe și pământul împuțit care se învârte și stelele și bătrâna lună acolo sus și bătrânul gășkar Alex adin singurel căutându-și parcă o pereche. Și tot rahatul de rigoare. O lume împuțită și

înfiorător de groahznică, O, Fra. Așa că rămas-bun de la micul vostru gășkar. Și la toți ceilalți din această poveste plescăieli profunde din buze prrrrrr. Așa că ei mă pot pupa undeva. Dar voi, Fra, aduce-vă-ți câteodată aminte cum al vost micuț Alex a fost să fie. Amin. Și tot rahatul de rigoare.

Table of Contents

[PARTEA ÎNTÂI](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[PARTEA A DOUA](#)

[PARTEA A TREIA](#)